

ЛИЙСИ ХАРИСЪН ПО-НЕЖИВИ ОТ ВСЯКОГА

Част 4 от „Монстър Хай“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2013

chitanka.info

На Хали Джоунс — най-призрачната от всички.

Специално merci beaucoup на Ингрид Валон, чудесен приятел и — française коректор.

J'adore.

(Ингрид, имам ли правописни грешки?)

ПРОЛОГ

СТАВАМЕ ВИДИМИ

Невидимият чаровник си беше намерил приятелка. Тя беше духовита и ухаеше на люляк. Обичаше да слуша групи на живо и да разказва горещите новини на зажаднелите за клюки ученици. Двамата се държаха за ръце. Шегите му я разсмиваха. Нещата започваха да стават сериозни.

Беше време Били да се облече.

— Готви се от кръгла нула да станеш акула — рече Франки и задържа вратата на магазина.

— Ръцете ме сърбят — нетърпелив, Били прекрачи прага с широка усмивка. Вътре бе прохладно заради климатика. В края на зимата навсякъде имаше намаления. Високите цени вече не бяха извинение да ходи гол. Бе готов да надене чифт панталони, да облече риза и да се покаже пред света.

— Я виж — рече Франки и посочи отражението в огледалото с дървена рамка. Едно зелено момиче с черна коса на бели кичури, джинсов минижуп и кариран чорапогашник стоеше до чифт стари обувки и слънчеви очила, които се рееха във въздуха. Двамата се засмяха.

Ако това беше романтична комедия, сцената щеше да е ключова. Публиката щеше да реши, че вместо с момичето с люляковия парфюм Били трябва да се събере с Франки. Щяха да са видели как двамата се смеят във влака от Салем към Портланд, да са чули как дори непознати казват, че са родени един за друг и да се дивят колко свободно се държат, когато са заедно. Всеки от зрителите би мечтал до него да седи точно такъв човек.

Но това не беше кино. Това бе истинският живот. И за първи път историята на Били Фадин бе по-приказна и от холивудски филм.

Те оглеждаха дрехите по закачалките, без да забелязват учудените погледи на клиентите в магазина. Понесени в сапунения

мехур на шегите и смеха, двамата не видяха как една майка придърпа близначките си до себе си.

— Добър ден — каза една блондинка с калифорнийски акцент, облечена с черна рокля на воали и яркосиньо горнище с качулка. Тя погледна през рамо към момичето на касата, като че ли я предизвикваше. — Да ви помогна ли да си намерите точния размер? — А сетне малко по-високо: — А също и тялото?

Момичето на касата удари по плота и избухна в смях. Били сви юмруци. Франки го беше предупредила. Трябваше да минат седмици, преди продавачите в Салем да започнат да се отнасят с нея като с норми. Сега вече тя бе важна клечка. Но положението ѝ на ВИП с високо напрежение не дойде след едно ходене до магазина. Трябваше време и доверие. А и сега бяха стъпили на нов пазар в Портланд. И така, Били прехапа устни и остави Франки да говори вместо него.

— Ще сме ви благодарни за помощта — рече тя и уви косата си на възел. „Как успяват тези момичета?“, почуди се Били. Болтовете на Франки проблясваха дръзко. — Приятелят ми трябва да си попълни гардероба.

— Вие май не сте тукашни — отбеляза момичето и намигна многозначително.

— От Салем сме — призна Франки.

— И аз така си помислих. Чух за вас — рече и огледа болтовете на Франки. После посегна към тях. — Това...?

Франки я цапна през ръката.

— Не пипай. Живи са.

Момичето се изчерви.

— Извинявай.

— Няма нищо — Франки се усмихна. — Вие само уредете Били с хубави дрехи и аз ще ви изпратя няколко болта, които се залепват на врата, от лабораторията на баща ми. В родния ми град пращам такива на всичките си приятели от моловете.

— Наистина ли?

Франки кимна.

— Фантастично. Аз съм Есен. Моля, настанете се на някое от канапетата и аз ще ви покажа някои комбинации.

Франки тръгна и Били я последва. Но за разлика отпреди той вече не подскачаше след нея като кутренце, натъжено, защото тя е

влюбена в Брет Рединг. Днес той пристъпваше по-скоро като весело пони, горд, че бе изключение от холивудското правило — имаше си мегаватово привлекателна приятелка и не бе нужно да се бори с желанието си да я целуне. Можеше даже да я остави да излиза с нейния приятел норми, без да му се ще да го удуши. Толкова уравновесен се чувстваше.

Откакто срещна Спектра на партито на Клаудин по случай шестнайсетия ѝ рожден ден, Били желяеше на Франки и Брет единствено щастие. И вече не се чувстваше невидим. Със закачливото си чувство за хумор, момичешки смях и целувки „просто ей така“, Спектра бе придала на живота му цвят и наситеност, каквито спрехт за тен никога нямаше да му даде.

Двамата с Франки се настаниха на кафявото кожено канапе пред пробните и си взеха по шише от безплатната минерална вода.

— Спектра отдавна ме моли да стана видим — обади се Били и пушна слънчевите си очила в чантичката на Франки. — Направо ще полудее от радост.

Франки отпи една глътка и зави капачката.

— Сигурно ще раздрънка на всички, че са ти подарили цял гардероб с дрехи, защото магазинът те е взел за модел.

Били изпъшка. *Хайде пак се почна.*

— Спек може и да го кара малко през просото, когато нещата опрат до фактите, но не е лъжкиня.

Били отдавна не таеше надежда, че Франки говори така от яд. Познаваше я добре. Нищо, че бе зелена отвън, имаше златно сърце. Ала станеше ли дума за „историите“ на Спектра, почервеняваше от яд.

— Не казвам, че е лъжкиня — държеше Франки на своето. — По-скоро има...

Били се изпъна.

— Какво?

Франки обмисляше думите си.

— Свободен дух — и то бърив.

— Може би, защото наистина е дух — отвърна Били.

— Говоря за слуховете, които разнася — не отстъпваше Франки. — Повечето сякаш си ги съчинява. — А сетне добави, както правеше винаги: — Съжалявам. Просто не искам да пострадаш.

— Няма — увери я Били. — Понякога Спектра запълва празнините в историите, но не е подлярка.

— Може да пусне някой неверен слух за теб или...

От пробната се показва момче с прическа ала Бийбър и с тениска на райета в ръце. Спря и огледа Франки, която очевидно си говореше сама.

— Какво зяпаш? — попита Били с най-гърления си глас. — Никога ли не си виждал зелен вентрилоквист^[1]?

— Тъ... — Момчето огледа магазина, като че ли търсеше скрита камера. Но понеже не откри, се изопна и се ухили. Приблужи и вдигна ръка. — Страхотно.

Били замахна и го удари, сякаш бе отдавна изгубен приятел. Двойникът на Бийбър отлетя право в наредените дрехи. Закачалките се залюляха над отпуснатото му тяло.

Франки се спусна към него.

— О, божичко, добре ли си? Стана, без да искаме. Обикновено хората побягват. Не сме свикнали на...

— Добре съм — изгруктя той и се изправи с грацията на бременна жена с гигантски корем. — Може ли да ви снимам?

Изглежда, не се притесняваше, че единият от моделите му е невидим. Нещо в начина, по който ръката на Франки бе увиснала във въздуха, го накара с треперещ от вълнение глас да ги отрупа с благодарности.

— Нещата вече са различни — отбеляза Били, когато отново останаха сами. Все повече хора отвъд пределите на Салем приемаха РАД.

Франки нави на пръста си едно конче, което се бе извадило от китката ѝ.

— Не е за вярване как всичко се промени след партито на Клаудин.

— Не мислиш ли, че колелото се завъртя, след като си изгуби главата на училищните танци?

При спомена Франки се засмя.

— Вече не сме мутанти.

— Знам. Гадна работа — изпъшка Били.

Франки го стрелна с поглед.

Той се усмихна.

— Трябва да намеря нов материал.

— Да, време е.

— Къде ми е моделът? — попита Есен, чиито ръце бяха отрупани с дънки и панталони в стилно намачкано каре.

Били размърда обувка.

— Тук съм.

— Отлично. Само да оставя това в пробната и...

— Не се тревожи — прекъсна я Били. Взе част от дрехите и ги сложи на канапето до себе си. — Мога и тук да се преоблека. Все пак никой не може да ме види, нали?

Франки скочи на крака и плесна ръце.

— Време е за шоу!

В следващия един час Били се остави да бъде обличан и събличан от две прекрасни момичета, които не искаха нищо друго, освен да го направят възможно най-красив. Той се показва пред всички, без да крие своята чудовищност, и сега само няколко часа го деляха от прегръдките с дъх на люляк.

И невидимото момче заживяло щастливо...

— Обещай ми, че ще си останеш същият — обади се Франки, докато пътуваха във влака обратно към къщи, сгушени в пашкул от черно-бели торби.

— Обещавам — рече Били. Но вече бе твърде късно за това.

[1] Актьор, който, без да мърда устните си, говори така, сякаш думите излизат от устата на куклата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

ЧУДОВИЩАТА ИСКАТ ДА СЕ ЗАБАВЛЯВАТ

За трети път Франки провери датата на телефона си, за да се увери, че не сънува. Той все така показваше 1-ви юни. Жълти искри изригнаха от пръстите ѝ и заваляха по претъпканите скамейки в училищния салон. Паднаха до обувките ѝ на черно-бяло райе и бавно като светулки изтляха. Без днес, до края на училището оставаха двайсет и три дни! Двайсет и четири дни до първия ден от ваканцията! Двайсет и четири денонощия до началото на денонощното ежеседмично забавление с ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ!

Сред растящия шум от учениците, които не спираха да говорят, докато се провираха оттук-оттам, за да си намерят места, нормито до нея сложи на рамото ѝ топлата си ръка. „Добре ли си?“, сякаш питаха небесносините му очи.

Франки кимна с усмивка и отново се върна към екрана. След шестмесечно ППТ (публично показване на тревожност) Брет Рединг продължаваше да забелязва всяко нейно трепване. Ако по време на тест тя започнеше да искри, той вдигаше поглед и ѝ намигваше, за да ѝ вдъхне кураж. Ако някой учител я вдигнеше в час и от нея излизаха искри, той слагаше ръка на гърба ѝ. Но почнеше ли да искри, докато гледаха страшни филми, се заливаше от смях. Ами другите ученици от „Мърстон Хай“? Още от миналия ноември те вече не се удивяваха на чудатостите ѝ. Шокът от това да видиш как внучката на Франкенщайн святка, пука и искри беше тооолкова стара новина.

Като не можеше да стои мирна, Франки започна да потропва с ментовозеления си крак. Пук! Нова искра прогори малка дупчица върху уплътнението на пейката. Тя сбърчи носле и размаха ръка, за да разнесе мириса на изгоряла пластмаса, преди някой да е забелязал.

— Защо е това светлинно шоу? — попита Брет и огледа салона, опитвайки се да открие причината.

— Добре съм — увери го Франки, като в същото време натискаше клавиатурата с палци. — Тъкмо ми хрумна да добавя още

нещо към нещата за лятото, без които ще умра, и се развълнувах.

— Чак пък да умреш? — усмихна се той. — Не ми се вярва.

— О, да. — Тя бързо написа: Експеримент: да си опека само краката, така че да изглежда сякаш нося чорапогащи. — Такава скука е като няма страст. Затова всичко в моя списък за лятото е въпрос на живот и смърт — запъна се Франки, като защитаваше своите шестнайсет идеи. Това бяха нейните летни приключения. Поне за нея бяха приключения. Повечето от приятелите ѝ вече бяха опитвали солта на Тихия океан и бяха ходили на бос крак от сутрин до вечер, бяха хващали светулки в буркани и бяха пробвали тридневно слънчево разкрасяване. Но не и Франки. Макар да имаше вградени познания, равни на цели петнайсет години, това щеше да бъде първото истинско лято в живота ѝ. И тя щеше да сграбчи сезона с всеки шев по тялото си. Само трябваше да издържи ежеседмичното събиране на училището за обучението по търпимост, без да даде на късо, и щеше да се приближи с един час към лятото.

Блу се намъкна на пейката до Франки. Щом се настани, тя намота русите си букли на кок и ги пристегна с лакирана светлосиня клечка. Като си появяваше с ръка на врата, морското създание от Австралия въздъхна.

— Боже. Нямам търпение да си сложа стария костюм и да потопя крака в мехурчетата.

— В колко часа ще ходиш на педикюр? — попита Франки, като си мислеше, че и тя би могла да си сложи нов лак.

— Не, Шейла — засмя се Блу по своя делфински начин. — На австралийски това означава „искам да поплувам“. Напукала съм се като петите на прабаба ти. — Слънцето грееше през прозореца на тавана върху сухите ѝ люспи и отразено от тях хвърляше разноцветни сърповидни светлинки на стената зад тях.

— Това звучи наелектризиращо! — Франки засия. — Хайде да се съберем голяма тумба. Аз ще помоля татко да спре турбините в задния двор, за да може да поскачаме във водопада.

От радост Блу склучи ръцете си, покрити с мрежести розови ръкавици.

— Нещо за парти край басейна ли дочуват ушите ми? — попита Клаудин, докато се качваше по стълбите към тях. Тя цопна кожената си чанта на пейката до Блу и измъкна от дясното си ухо парченце оранжев

дунапен. Ушите на вълчицата бяха твърде чувствителни за шума в салона. Но никога за светските събития и клюките. Тях не ги изключваше. — Къде и в колко часа? — попита тя и извади тапата и от лявото си ухо.

— У нас след училище — обяви Франки.

— Става — с тези думи Клаудин бухна кестенявата туфа на врата си и отново пъкна тапите в ушите си. До пълнолунието оставаше още много време, но въпреки това вратът и ръцете ѝ бяха покрити с лъскава козина. Откакто се бе отказала от коламаската и поддържаше кожуха си в спретнат вид, тя ден и нощ сияеше като холивудска звезда. Нормитата в училище — от най-малките до най-големите, бяха започнали да украсяват ръкавите и яките на дрехите си с изкуствени кожички в цветовете на дъгата, направени от всякакви материи. Ала никой кожух не можеше да се сравнява по блясък или гъстота с този на Клаудин. Тя сама си бе направила кристална брошка, на която пишеше ЕСТЕСТВЕН КОЖУХ, и никога не я сваляше — за всеки случай, да не би някой да я пробва.

Клео се провря край Клаудин. Телата се разделиха като Червено море да ѝ направят път да мине^[1]. Клео разреса бретона си с пръсти и огледа навалицата. Лилавата ѝ минирокля от трико обвиваше тялото ѝ като подарък за рожден ден; златистите ленти от плат на китките ѝ бяха панделките.

— Позволено ли е да се къпем голи на това парти? — чу се някъде наблизко гласът на Били.

— За какво обикаляхме толкова по магазините, ако няма да си носиш новите дрехи? — попита Франки невидимия си приятел.

— Много е топло — оправда се той.

— Дано невидимото ти дупе не е някъде на пейката — каза Клео и седна. Защитен балон от аромат на кехлибар и превъзходство я обгради отвсякъде. — Роклята ми не е дезинфекцирана против бацили.

— Но сигурно е дезинфекцирана против катили — срязва я Били.

Всички се засмяха без Дюс, приятеля на Клео. Той беше натрупал достатъчно опит, та да не се смее на онова, което кралското му гадже показваше в неприятна светлина. Като змиите под плетената си шапка, той просто се сви. После се извърна да каже „здрости“ на Дейвис Дрейсън — негов приятел от баскетбола, който седеше на

задния ред. Очилата *Ray-Ban*, запазена марка на Дюс, отразиха непринудената усмивка на момчето.

— А ние защо сме тук? — запита Блу. — Различни сме като двуглаво куче динго и пак се търпим. — Прегърна новата си приятелка норми от отбора по плуване Айриш Еми, а после я целуна глезено по бузата. — Виждаш ли?

— Охо, по-полека, пиленце — засмя се Айриш Еми и изтри мокрите следи от бледото си лице. Червената ѝ, изправена с преса, коса се полюшна като морска трева.

Но Блу имаше право. Никой вече не се нуждаеше от тези лекции и упражнения по търпимост. Обучението в толерантност към различните бяха свършили чудесна работа, приучавайки нормитата и РАД да живеят в мирно съжителство. От месеци не бяха възниквали спорове. Всъщност, РАД (Регистрирани алдехидни дегенерати) бяха станали хитът на сезона този срок. И то доста голям хит.

Последната мания за татуировки от къна — едри бодове по китките и раменете — бяха вдъхновени от шевовете на Франки. Почитателите на Клео увиваха ръцете си с лен. Слънчевите очила и шапката на Дюс — неговата отличителна визия — се разпространиха в отбора по баскетбол по-бързо и от най-бързия бегач. Като пух от тополи по коридорите се въргаляха валма от изкуствени косми — знак на възхищение към Клаудин. А ръкавите на Блу бяха рекламирани в най-модните цветове за тази пролет. Мутантското най-сетне беше шик. Защо тогава да не сложим край на събирането? Превременно разпускане за добре свършената работа? След като се изкъпят, можеха да си вземат под наем водно колело и да се повозят по Уиламет, да подишат свежия въздух с дъх на трева. Да опитат всички видове сладо...

— Всички да станат! — изкрещя една жена на четирийсет и нещо с накъдрена коса и се насочи със скоклива походка към центъра на баскетболното игрище. Махаше с ръце на учениците като на кацащ самолет на пистата, подканяйки ги да се изправят.

Госпожа Фус беше училищният „експерт по интеграция“, както я наричаше директорът Уикс, и имаше за задача да научи учениците от „Мърстон Хай“ на толерантност. След първото събиране Клео бе казала: „Може би трябва да ни научи как да се отнасяме толерантно и

към гардероба й.“ И колкото и да не обичаше да съди другите, тук Франки трябваше да се съгласи с Клео.

Човек трудно можеше да преглътне униформата на госпожа Фус — дънки „Ливайс“ с висока талия, маратонки „Рийбок“ в розово и сребърно със специална подметка и тениска най-малко пет номера по-голяма, на която се четеше нов лозунг: ВЪЗЛЮБИ БЛИЖНИЯ СИ даже да е гей.

— Това е последното ни събиране за тази година, затова пейте с цяло сърце. — Госпожа Фус натисна копчето на старата училищна уредба и с отсечен жест сложи лявата ръка на гърдите си. В салона отекна доста енергична интерпретация на новия химн на „Мърстон Хай“. Както винаги, пълна с желание да извлече максималното и от най-досадната ситуация, Франки се изправи и запя с цяло гърло.

*Давайте всички без колебливост!
Ние в „Мърстон Хай“ знаем що е търпимост!
Купон е голям да ходиш на училище.
Щом имаш РАД за другар, то не е мъчилице!*

Франки изпя последния стих колкото може по-силно и всички скочиха на крака и запляскаха с ръце. Госпожа Фус вдигна палци нагоре, щастлива от прилива на младежки дух. В отговор Франки направи същото. Клео завъртя очи — сигурно си мечтаеше да отреже палците на Франки и да ги напъха в...

*Ала нормитата също много са добри.
Нека да ги вземем в нашите игри!
Всички ще сме заедно — нормита и РАД.
Да си далеч от „Мърстон Хай“ е направо ад!*

Франки даде тон и след нея всички затропаха с крака. Госпожа Фус избърса от очите си сълзите на гордост.

— Без озлобление! — извика учителката и вдигна юмрук във въздуха.

— Само търпение! — отвърнаха учениците.

Аплодисментите продължиха и след като госпожа Фус изключи уредбата и нагласи микрофона и слушалките си.

— Всички по местата!

Високоговорителите изпищяха и пронизаха неспокойното жужене на учениците. Клаудин запуши ушите си.

— Съжалявам, Улф! — рече Фус й зае своята сериозна поза — ръцете, скръстени отзад, колената допреди едно до друго. — Днес е последната лекция от програмата на „Мърстон Хай“ „Да се потопим в различността“.

Учениците заръкопляскаха.

Тя помахна, за да ги усмири, а трицепсът ѝ се развя като платна на кораб в открито море.

— Когато се срещнахме за първи път, училището беше разделено. РАД — госпожа Фус ентусиазирано подчерта думите си с кавички във въздуха — живееха в страх и нелегалност. Нормитата — тя отново направи кавички — господстваха.

— Ууу! — чу се мъжки глас.

Фус плесна с ръце и вдигна пръст. Всички ученици сега бяха единни.

— Благодарение на упорития ви труд — продължи тя — преживяхме невероятен срок тук в „Мърстон“. За първи път от двайсет години насам отборът ни по плуване, воден от Лагуна Блу, се класира на финалите на щата.

— Браво! — Айриш Еми удари леко Блу с юмрук.

Франки я потупа по гърба. Всички викаха одобрително. Блу се ухили и нави на пръста си една непослушна къдрица. Изрусено до бяло момиче от предната седалка се пресегна да я поздрави. На врата ѝ с очна линия имаше изрисувани хриле.

Госпожа Фус продължи.

— Благодарение на семейство Улф смесеният отбор по бягане за момчета и момичета стигна до националното състезание през април. — Клаудин и братята ѝ вдигнаха високо ръце. — И никой да може да надвие отборите ни по футбол и баскетбол. — Дюс и Клод станаха и се поклониха. — Изминалият сезон е без прецедент за спорта в „Мърстон Хай“, и то благодарение на нашите РАД и техните изключителни умения.

Ръкоплясканията отекнаха в стените.

— Гледам ви сега и виждам благодарност и приемане — не спираше госпожа Фус. — Днес аз виждам утрешния ден. И той, приятели, е изпъстрен в цветовете на дъгата. Една голяма, дръзка дъга. И ако вие ми помогнете да разнесем тази светлина от цветове по света, скоро той целият ще бъде озарен от нашата любов. А вие винаги ще помните, че тя е почнала отгук. От вас. От „Мърстон Хай“!

Франки скочи на пейката и затропа с крака одобрително. Отново всички я последваха. С изключение на Клео. Тя остана на пейката, която се тресеше под нея, и се опита да си сложи гланца за устни със златист отблясък.

Вярно, че големите излияния не бяха по вкуса ѝ. Клео беше като котка и изразяваше одобрението си чрез ловки жестове — ту с премерена усмивка, ту с примигване с очи. Но напоследък — откакто броят на приятелите на Франки от фейсбук и твитър надхвърли този на приятелите на Клео (22 май, 7 часа и 4 минути вечерта, 607 на 528) — тя беше станала малко по-резервирана. Дори отмъстителна. Франки обмисляше дали да не намали коментарите си в двата сайта. Може би така щеше да остане с няколко приятели по-малко и резултатът щеше да се изравни. Беше готова на всичко само и само да прекрати високомерните забележки на Клео и смущаващото завъртане на очите ѝ. Както беше обяснила майка ѝ, това бяха страничните ефекти на завистта. Но с общи усилия Брет и Били успяха да я откажат от намерението ѝ. *Защо да нараняваш виртуалните си приятели? Само защото популярността на Клео пада? Та ти я превъзхождаш във всичко. Нищо чудно, че те харесват повече. Какво? На друг не е позволено да бъде популярен, така ли? Тя трябва да ти целува болтовете, а не обратното.* И така, като си служеше с ласкателства, Франки опитваше да повдигне самочувствието на Клео. Но обикновено не сполучваше.

— Хей, Клео! — извика я Франки. — Ако стане земетресение, обещава ли ти да ми сложиш грима?

— Да бе, тогава ще ми е само до теб — озъби се тя.

Мястото на сърцето в тялото на Франки се сви. Всичко беше напразно. Каквото и да направеше, лентите на Клео се свиваха на топка.

— Остави я — прошепна Спектра, невидимата приятелка на Били. — Факт: близначката ѝ Нефра заминава за Александрия за лятото. Клео е съкрушена. Нали знаеш, те спят в един саркофаг и прочее. Просто си го изкарва на теб.

— Благодаря, че ми каза — отвърна Франки учтиво и потисна желанието си да обърне очи. За никого не беше тайна, че Нефра живее в Кайро и е с три години по-голяма от Клео. *Ама и тази Спектра — може ли едно нещичко да не обърка?*

— Стига приказки! — извика госпожа Фус и пак плесна рязко, за да въдвори тишина. — Работата ни още не е приключила. Запратихме махалото много надалеч в едната посока. По време на мачовете нормитата седят на скамейките. Те крият естествената си красота зад гримове и аксесоари, повлияни от РАД...

— Какво лошо има в това? — обади се тихо Клео.

Клаудин се изкикоти.

— Трябва да възстановим равновесието — каза госпожа Фус. — Всеки цвят трябва да свети, за да можем да кажем, че сме дъга.

— Изглеждаш толкова вкусна, че огладнявам — прошепна Брет. Франки се усмихна и го сръга с лакът. От балсама на Брет, който крепеше черната му коса на свършени бодлички, се носеше аромат на восък.

— Последното ни упражнение, преди да ви разпуснем за лятната ваканция...

Чу се всеобщо негодувание. Директорът излезе напред и помахаша за тишина. Бавно салонът притихна. Той даде знак с глава на Фус да продължи.

— Искам да се съсредоточим върху равновесието. Затова учениците от всеки випуск ще си направят Борд на равновесието. В него ще има по равен брой РАД и нормита. До края на учебната година, а и през следващата, членовете на всеки отбор ще бъдат натоварени да помагат на съучениците си — събития, подобряване на условията в училището, дори нови занимания и спорт — всичко, което би допринесло за равновесието в нашата дъга.

Учудващо се чува ръкопляскалия — най-вече от седящите на предните редове. Госпожа Фус и директорът Уикс си размениха изпълнени с гордост погледи.

Звънецът би.

Да! Денят най-сетне бе свършил. Беше време за басейна! Пейките заскърцаха, докато учениците взимаха чантите си.

— Ако искате да имате дума в бъдещето на училището, пуснете името си в кутията на вратата на салона — дереше се госпожа Фус. — За да е честно спрямо всички, ще изтегля имената чрез жребий, а утре директорът ще обяви членовете на борда.

Брет нарами на гръб раницата си и тръгна с тълпата към двойните врати.

— Ще го направиш ли? — попита той и взе ръката на Франки. От радост болтовете ѝ забръмчаха. Дали някога олюпеният му черен лак и пръстенът с черепа ще ѝ омръзнат?

— Да направя какво? — попита тя.

— Да участваш в Борда на равновесието. Ще пуснеш ли името си в кутията?

Франки се засмя. Оценяваше чувството му за хумор, както и аксесоарите, които носеше.

— Това е скучно.

— Не се шегувай — рече той. — Ти винаги се стремиш да участваш във всичко. Защо не и сега?

— Това беше преди — запъна се Франки с неочаквано раздражение. Колко пъти трябваше да му напомня, че беше казала сбогом на политиката? Бе се борила и се бе провалила много пъти. А и освен това битката бе свършила. РАД бяха спечелили. Беше време за парти! — Ако ще е скучно, мен ме отпиши — рече тя. — Няма да прахосам хубавото време, за да стоя на срещи след училище.

— Май само ти няма да участваш — отвърна Брет.

Кутията беше наобиколена от повече от половината ученици. Листчетата бяха свършили. Едно момче, норми, със синя бейзболна шапка написа имената си на хартийка от дъвка. Джаксън Джекил надраска своите върху жълто залепващо се листче. Дори Клео търсеше нещо за писане.

— Радостно е, че и тя ще участва — рече Франки и кимна към Клео. „Може би сега няма да ѝ остава време да ме гледа злобно.“

— Сигурно пъха в кутията листче след листче, за да спечели — обади се Били.

— Ти защо си против нея? — попита го Франки. — Към теб тя никога не е била лоша.

— Просто не искам да пострадаш — каза Били с известен сарказъм. Франки се усмихна. Явно ѝ се присмиваше заради предупрежденията за Спектра. Ала навън бе прекалено слънчево, за да ѝ пука.

— Успех — тя се усмихна на Клео на излизане от салона.

Клео се усмихна самодоволно.

— И на теб. — После се закиска.

Франки се замисли дали да не каже на Клео, че няма да участва. Но защо? Колкото по-бързо излезе от тук, толкова по-скоро ще може да посрещне гостите си край басейна. Всъщност партито беше под номер седем в нейния списък „на живот и смърт“. Затова, като покани и Клео, тя хукна към вратата. Свободата беше по-близо с цял един ден!

[1] Авторката прави алюзия с Библията, Изход 14:21.22:21. Тогава Мойсей простря ръката си над морето, [...], та направи морето суша; и водите се разцепиха.

22. И тръгнаха Израилевите синове посред морето по сухо: водите бяха като стена отдясно и отляво. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ОДОБРЕНИЕТО НА ВАМПИРА

Яркото слънце намигваше, отразявайки се в колите на паркинга. Лала засенчи очите си, а край нея новите шофьори отпрашваха шумно в първата лятна вълна от горещини. Тя потрепери. Защо ли слънцето не можеше да я стопли, както би я стоплил Клод Улф?

Кокетните чудовища, както Лала с гордост наричаше Клео, Франки, Клаудин, Блу и себе си, поеха по осеяния с дъвки асфалт и нито клюките от последните часове, нито ухажването между учениците от по-горните класове можеха да ги изкушат. Очите им, скрити зад слънчевите очила, бяха вторачени в джипа на Лала, която всячески се стараяше да ги забави.

— Стига си се влачила като сопол! — извика Блу през рамо. — Люспите ми се опекоха.

— Болтовете ми горят! (Франки)

— Кожухът ми се опърли! (Клаудин)

— Ще се опека на потник! — оплака се Клео и скри под гъстата кестенява коса на Клаудин оголените си рамене. — Трябва да сваля презрамките, преди да съм станала на райета.

Лала забави още крачка.

— Искате ли слънчобрани? — попита тя, като въртеше в ръка розовата дръжка на един. — В шкафчето имам десетина. Мога да изтичам обратно и...

— Какво ще кажеш да пуснеш малко енергия в краката си? — изджафка Клаудин и се върна, за да подкара Лала напред. — Басейнът на Франки. Забрави ли?

Естествено, че не беше забравила. Бяха ѝ съобщили още щом я намериха в ъгъла, гушнала печката си по време на събирането в училището. Лала не беше глупачка, просто беше влюбена. И да си тръгне от училище, без Клод да я целуне, бе все едно да си изгуби портмонето и да не ѝ позволят да си го потърси. Но я вие опитайте да

обясните това на неговата „още не мога да повярвам, че го намираш за сладък“ сестра.

Блу вдигна ръкав и погледна розовия си часовник *G-Shock*.

— Не е валяло от двеста и единайсет часа. Това място пресъхна като Австралийската пустош — каза тя. — Ако вляза в Борда на равновесието, ще сложа плувни коридори в училището и ще ходя на час с плуване.

Франки свали очилата си с пирамидални шипове^[1].

— И ти ще участваш в това?

Клео се засмя, като че ли си спомни някаква шега.

— Аз също ще участвам. — Клаудин повдигна кестенявите си къдрици от обраслия си врат, за да си направи вятър. — Ако ме изтеглят, ще наема фризьор за домашни любимци.

— А аз ще покрия стените с огледала — обяви Клео.

— Какво общо имат огледалата с мумиите? — попита я Франки.

— Нищо — отвърна Клео със самодоволна усмивка. — Просто обичам да се оглеждам.

Кокетните чудовища се разсмяха, докато пристъпваха неуверено на платформите си към джипа. Едно скутерче в свежо зелено профуча край тях и Франки прати въздушна целувка след него.

— Искам го! — надвика тя бръмченето на мотора. А сетне се обърна към Лала. — Изглежда, само ние двете не сме се записали за този борд.

Клео пак се разкикоти.

— Аз се записах — рече Лала и си даде сметка колко необичайно звучеше това от нейната уста. Тя съвсем не бягаше от обществените дейности, но нейното призвание бе опазването и спасяването на животни. Тази кауза ангажираше времето ѝ извън училище. „Толкова много хора се грижат за нас, а кой се грижи за тях?“, обичаше да пита тя, когато някой я помолеше да участва като доброволец в поредната училищна инициатива. След това никой не си правеше труда да я пита втори път.

— А аз си мислех, че козметичните операции на пострадали животни е най-новата ти страст — обади се Клаудин.

— Какво стана с *beasties* и *besties*^[2]? — подразни я Клео, като припомни на Лала старият ѝ имейл адрес.

— Кръстих го така заради един звяр — обясни тя. — Тоест, прилеп.

— За стария ли говориш? — попита Блу и се почеса по ръцете. По паважа попада фин разноцветен прах.

Лала знаеше, че Блу говори за големия Ди, баща ѝ, и кимна.

— Той смята, че лидерските ми умения ще пострадат, защото не взимам участие в училищните дейности.

— И за какво са му на един козметолог на домашни животни лидерски умения? — заинтересува се Франки.

Лала свали пред лицето си розовия чадър с воали.

— Той твърди, че ще ме приемат в добър колеж само ако докажа колко съм отдадена на „Мърстон“.

— Сетих се! — рече Блу и вдигна пръст. — Може да ти намерим някое сладко кутренце и да го кръстим Мърстон.

Всички се разсмяха.

— Какво? — викна Клаудин и погледна към училището. В другия край на поляната, толкова далеч, че само кучешко ухо можеше да долови звук, Клод ѝ говореше нещо.

— Какво? — пак го попита тя, но този път с раздражение. А после с въздишка: — Добре, но побързай.

Той удари с приятелите си юмрук в юмрук и повлече крака към паркинга с ентузиазма на човек, запътил се към кабинета на директора. Нямаше помахване, нямаше усмивки, нямаше разменени погледи. Нямаше намек, че дори познава Лала. Клод винаги се държеше на положение поне когато момчетата бяха наблизко. При все това пулсът ѝ се ускори. Той винаги успяваше да развълнува сърцето ѝ.

— Какво ти каза той? — попита Лала.

— Попитай го сама — намуси се Клаудин. — Той идва да види теб, не мен.

— Клод ли каза това? — удиви се Лала. — Пред другите момчета?

— Естествено, че не — отвърна Клаудин. — Каза, че трябва да си вземе от колата нещата за футбол. Но на всички ни е ясно какво означава това.

„Ура!“

Лала хвърли на Клаудин ключодържателя си „Принцеса Веган“ и тя го улови като букет.

— Да не сте посмели да пуснете климатика — извика тя след момичетата, които вече тичаха към джипа.

Когато най-после остана сама, тя се облегна с усмивка на багажника на синята кола на Клод. *Една целувка идва насам!*

— Какво ще кажеш за новата ми печка? — попита Лала и потупа нагорещения от слънцето капак, докато той вървеше към нея.

Клод сбърчи вежди, почти обиден.

— Старата да не би да се е развалила?

— Ти си моят топъл кожух — рече тя и махна капака заради топлината на гърдите му.

Както винаги, той се обърна назад, за да се увери, че никой не гледа, и едва тогава се притисна в нея.

— Толкова ли се срамуваш от мен? — попита Лала и се отдръпна от грубата му футболна тениска. Тя вдигна поглед, за да срещне очите му. По-жълти от тези на Клаудин, те приличаха на два горящи въглена.

— Не, не — каза той и прокара ръка по зеления гребен на главата си.

— Тогава защо не се държиш с мен пред хората така, както се държиш, когато сме само двамата? — попита го Лала. — Мелъди Карвър обича тайните ала Джекил и Хайд, не аз. Време е да дадеш на останалите момчета да разберат, че не се интересуваш единствено от това да подхвърляш онази пилешка кожа.

— Футболните топки се правят от свинска кожа.

— За малко да се хвана, пиле — пошегува се тя. — Но защо изобщо ги правят от кожа? Не може ли да използват синтетични материали?

Той сложи ръка върху устните ѝ.

— Стига. След три минути имам тренировка. За футбол ли искаш да си говорим?

Лала го бодна с лявото си кучешко зъбче.

— Не.

— Добре. Защото съм ти донесъл нещо — каза той и бръкна в раницата си.

— Какво? Нямаше нужда да ми носиш нищо...

Той извади един правоъгълник, увит в алуминиево фолио.

Лала отстъпи назад.

— Повече няма да опитвам ужасните ти готварски експерименти! Онзи солен пудинг беше...

— Отвори го — пресече я той.

Тя разви фолиото и извади една снимка в рамка, на която Клод седеше в синьо кресло край буен огън. Стиснал коленете си с ръце, той се беше привел съсредоточено над шахматната дъска. Бялата царица висеше във въздуха на десетина сантиметра над дъската.

— Това беше преди девет месеца. В „Скривалището“. Помниш ли? — попита той свенливо.

— Това е победният ми ход — Лала тържествуващо завъртя ханш. — Смазах те от бой онази вечер.

— Може да се каже, че това беше първата ни среща — рече Клод, без да обръща внимание на шегата. Стигаше му тежката загуба на футбол. — Знам, че не излизаш на снимките, но си казах, че може и да ти хареса. Ще я гледаш на пълнолуние, когато не съм край теб.

В яворите зад тях птичките прехвърчаха с чуруликане. Лала облегна глава на гърдите му и се заслуша в бързия ритъм на сърцето му.

— Зъбележителна е.

Той изви врат, сякаш се опитваше да реши някаква загадка. После промърмори:

— Луд съм от щастие с теб!

Лала гушна фотографията, а после и Клод. Той се усмихна и повдигна брадичката ѝ, а в това време от джипа загърмя Риана. При все това тя пак го целуна. Най-сетне топлинка.

Bun! Bun!

— Хайде да потегляме! — изкрещя Клаудин, като подаде глава от прозореца.

— Бързо! — изкомандва Лала.

Клод отвори багажника и смени раницата си с един спортен сак „Адидас“.

— Няма нищо. И без това имам тренировка.

Лала кимна с усмивка. Той бързо я целуна и хукна към игрището.

— Готови ли сте да се хвърлите „на дансинга“? — провикна се Лала и скочи на шофьорското място, а после наду Джей Ло.

— Уху-хууу! — извикаха те през отворените прозорци.

— Откакто излиза с теб, Клод е станал по-поносим — обади се Клаудин.

Лала засия.

— Как?

Клаудин се усмихна.

— Почти не се задържа вкъщи.

От задната седалка гръмна смях. Въпреки поривите на климатика, топлина като кашмирена шал обгърна Лала.

* * *

Точно като зави по „Радклиф Уей“, както всяка седмица, алармата на телефона ѝ иззвъня.

— Дръжте се здраво! — викна тя и настъпи газта. Клаудин се блъсна в седалката на Клео. Блу се сгромоляса на таблото, а краката на Франки щръкнаха във въздуха и момичетата зърнаха раираните ѝ боксерки.

Под листака на яворите пред тяхната къща Лала наби спирачки и изхвърча от колата към викторианския дом, без да се налага да обяснява ненадейното си излитане. Беше сряда, 3.45, и алармата на телефона бе звъннала. Приятелките ѝ знаеха къде отива.

Стените в коридора бяха облицовани с кадифе, а подът — застлан с черен мрамор; светлината бе слаба и гостите временно оставаха в полумрак. Но Лала мигновено се ориентира; мирис от огнището я посрещна с добре дошла.

Познатият звук — тупа-туп-туп-тупа-туп-туп, сякаш някое мишле тичаше в подковани обуценца, се усили. После се чу:

— Иииииииии.

— Граф Великолепни! — изгука Лала и вдигна ръка. Големият колкото юмрук прилеп отпусна криле и кацна върху редицата от гривни. Още носеше розовата панделка, която му бе вързала зад ушите сутринта. Затова пък бе успял да изтупа почти всичкия златен прах от крилете си. Типичен мъж.

— Знам, че умираш от глад, но татко ме чака — рече му Лала.

— Иииииииии — изпищя прилепът и отлетя нагоре към тяхната стая. Макар да беше на девет години, той все още се ужасяваше от

господин Ди.

Лала метна лилавата си чанта от микрофибър на пейката в черно и златисто кадифе, а после се завтече по коридора, по който бяха закачени портретите на поколения вампири в модерни лакирани рамки. Коридорът по-скоро приличаше на нюйоркски ресторант със стени, обсипани с фотографии на знаменитости, отколкото на място, отдаващо почит на древен род. Но у господин Ди нямаше ни помен от древност. Той обичаше да подрежда къщата си досущ като косата на Лала — лъскава, тъмна и разкошна.

Лала последва дрезгавия глас на чичо си до салона, обзаведен в декадентския стил на Армани. На стената нямаше исторически реликви, нито ценни произведения на изкуството. Вместо тях върху златните тапети, нарочно намачкани, беше закачен шейсет и четириинчов телевизор с плосък екран.

Пред него стоеше чичо Влад — дребничък мъж с разрешена сива коса и кръгли очила с рамки в костенуркова окраска. Скръстил ръце върху синята си двуредна жилетка, той приличаше на отегчен гном.

— Знам, че се обаждаш, за да говориш с Лала — каза чичо Влад. — Но първо трябва да обсъдим цветовете. Тук нищо не е наредено според фън шуй. Трябва да прибавим щипка щастие. — Той посочи стъклената вратичка на камината, черната кушетка, черния мокет с дълги ресни, черния лакиран бюфет с вратички на вълни. — Чувствам се така, сякаш са ме затворили в калъф за цигулка.

Лала се разсмя.

— Това вече сме го обсъждали — изгърмя дълбокият глас на господин Ди от телевизора. — Продължавам да мисля, че ярките цветове и разположението на мебелите в къщата не решават проблемите. Ако искаш нещо, трябва да излезеш навън и сам да си го вземеш. А сега кажи къде е дъщеря ми?

Лала бързо се появи пред камерата.

— Тук съм, татко.

Чичо Влад отстъпи встрани, като попиваше с бледорозова кърпичка потта от челото си. Той бавно завъртя очи и Лала си даде сметка какво напрежение бе понесъл, печелейки време за нея.

Тя прехапа устни. „Съжалявам!“

Чичо Влад пхна малките си ръце в джобовете на карираните си панталони и тръгна към кухнята, за да похапне нещо за успокоение.

— Здравей, татко — каза Лала и приседна сковано на крайчеца на кушетката.

На екрана почернелият от слънцето мъж със зализана назад коса кимна веднъж. Беше облечен със сив костюм на гънки и седеше зад полирано бюро от дърво, а зад него се виждаха ред кръгли прозорци. Яркосиньото небе и тюркоазното море ту се появяваха, ту изчезваха от погледа. Черните му очи огледаха строго облеклото на дъщеря му.

Лала кръстоса краката си с розови чорапи и като се приведе напред, опита да скрие черния минижуп с воалите, за който баща ѝ веднъж бе казал, че ще привлече вниманието, което иска, но не и това, от което се нуждае. Тя наметна вълнен шал върху тясното черно сако. Въпреки буйния огън и надутото като на Бахамите парно тя започна да трепери. Кръв и топлина — на баща ѝ му се отдаваше да изпива и двете.

— Така. — Гласът на господин Ди беше рязък и делови. — Имаш ли да ми кажеш нещо?

Лала вдигна поглед. За първи път имаше какво да му каже.

— Виж какъв подарък получих — тя вдигна снимката на Клод.

Господин Ди допря леко върховете на пръстите си, а сетне ги притисна до устните си.

— Това е Клод. Приятелят ми. Братът на Клаудин.

Той присви очи.

— От семейство Улф?

Лала кимна едва.

— Друго има ли? — попита пак той. — Нещо, с което да се гордееш? Нещо, което би могло да допринесе за израстването ти като водач?

Лала сведе поглед засрамено и заяпа черните панделки, с които бяха вързани обувките ѝ. Понечи да му каже, че се е кандидатирила за Борда на равновесието, но се отказа. Ами ако не я изберат? Това щеше повече да го разочарова.

— Имам шест на контролното по биология — излъга тя.

Той опита да се усмихне. Усмивката му повече приличаше на гримаса от силна болка в корема.

— Записа ли се в лятната програма за асистенти на учителите?

— Вече няма места — отново излъга тя.

— Естествено, че няма — въздъхна господин Ди.

Добре де, татко, съжалявам. Не съм председател на класа, но и не искам да бъда. Не се вълнувам от кандидатстване в колежа, нито от лидерство, нито от власт. Приятелите ми и техните семейства не се страхуват от мен, но и аз не искам да се страхуват. Животните не бързат да се скрият, когато чуят стъпките ми. Освен това всички харесват облеклото ми. Кой знае, ако оставиш яхтата и се върнеш да живееш тук, може би ще видиш това с очите си. И тогава ще ме заобичаш такава, каквата съм. Защото аз те обичам такъв, какъвто си, искаше да изкрещи Лала. Вместо това обаче тя обеща още щом затворят, да намери друго занимание, което да помогне за кандидатстването в колежа.

Вгледа се в празния екран. И сега какво? Беше юни. Възможностите да помогне за „подобряването“ на „Мърстон Хай“ съвсем не се сипеха от небето. Но ако искаше да спечели одобрението на баща си, трябваше да предприеме нещо. Да опита.

С бърза крачка отиде до лаптопа, който примигваше върху античен огледален бюфет, и написа в Гугъл: „Възможности да помогнем на училището“. Показаха се над седемстотин и трийсет милиона резултата. Лала започна да ги преглежда, но се спря на тринайсетия.

Това беше то. Мечтаната извънкласна дейност. Който пръв е казал, че числото тринайсет носи нещастие, е сбъркал. И Лала щеше да му го докаже.

[1] Нова серия слънчеви очила с пирамидални шипове на стъклата. — Б.пр. ↑

[2] От англ. — Зверовете са преди най-добрите приятели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ЧУДОВИЩЕ ЗАМЕСТНИК

Привлечени от жълтата светлина, която се разливаше през отворената врата, тълпа модерно облечени момчета и момичета със стилно рошави прически бавно се придвижи към ниската тухлена сграда.

Въпреки че вечерта бе топла, Мелъди Карвър закопча ципа на черното си яке с качулка и скръсти ръце на гърдите си. Наистина ли стоеше отвън пред колежанския бар по тениска с котенце и петна от белина, пижама на райета и домашни чехли? Все пак тя беше момичето с покоряващия глас на сирена. Тя трябваше да заповядва на хората какво да правят. Ала щом станеше дума за убеждаване, Кандис, по-голямата ѝ сестра — обикновено норми, я слагаше в малкия си джоб.

— Лични карти — изръмжа дебеловратият охранител. Държеше черно фенерче досущ като Дарт Вейдър.

Малката фея в началото на опашката пристъпи напред и завъртайки очи, му показа картата си.

— Тук съм почти всяка вечер — каза тя на приятелите си. — Всеки път ли трябва да ме проверява?

— Когато стигнеш метър и седемдесет и качиш някой и друг килограм, тогава ще спра. А сега мърдай, Бамби — рече той и махна с ръка на следващия да се приближи.

— Хубави петна от пот! — извика миньончето и с ядни стъпки се заклати върху платформите си, високи колкото и кутията, от която бяха излезли.

— Следващият!

Едно момче с тесни джинси притеснено заопипва джобовете си, а в това време някакъв тип с бяла тениска, опъната по тялото му, и татуировки по ръцете удари юмрук с Потния и се вмъкна вътре.

— Прочисти си гърлото — прошепна Кандис с ъгълчето на начервените си като мак устни. — Наш ред е.

Те пристъпиха напред. Влажният въздух миришеше на цигари и масло от пачули^[1]. Страхувайки се да не получи астматичен пристъп, Мелъди пропъди дима с ръка. Кандис я шляпна.

— Стига си се държала като ученичка.

— Но аз съм уче...

— Не и тази вечер! — Кандис бухна русите си букли.

— Не е за вярване, че Шейн все още не се е усетил — удиви се Мелъди. — Той наистина ли си мисли, че учиш в колежа „Уиламет“?

— Че защо не?

— Ами например, защото никога не те е виждал там — отвърна Мелъди и изведнъж ѝ се допишка. Защо ѝ трябваше да изгълтва почти цял литър кола? А, да, защото се бе приготвила да учи вечерта вкъщи за контролното по математика, а не да обработва охраната на местния бар, за да може Кандис да отиде на среща с приятеля си колежанин.

Кандис дръпна зеленото перце от косата на Мелъди и го затъкна зад ухото си.

— Лесно е човек да си намира аксесоари, когато си наблизо. Честно, мисля си, че всеки трябва да си има по една сестра сирена.

— А аз пък мисля, че някой трябва да те вземе за сестра — пошегува се Мелъди. — Имам нужда от почивка.

Зад тях една брюнетка с памучна рокля и кубинки изучаваше Кандис внимателно. Мелъди отдавна беше свикнала с това. Красотата на сестра ѝ привличаше повече погледи, отколкото „Здрач“ по витрините на книжарниците.

Едно момиче с расти^[2] потупа Кандис по рамото, поръсено с брокат.

— Хей, Барби. Май балът ще е чак след месец.

— Какво казахте? — объркано попита Кандис.

Сърцето на Мелъди се заблъска в гърдите. Така ставаше всеки път, когато някой се заяждаше грубо с нея. Какво ли щеше да бъде този път? Чехлите? Пижамата? Чорлавата ѝ коса?

— Да не си мислиш, че Мини ще те пусне да влезеш в този вид? — попита Рокличка.

— Трябва да я сложат върху торта. (Расти)

— Или на витрината на магазин за играчки. (Рокличка)

— Или на могила от кегли. (Расти)

Рокличка избухна в смях.

— Какво е това?

Расти пусна тънка струйка дим и сви рамене.

— Нямам представа.

Те избухнаха в смях.

Шокирана, Мелъди забрави, че ѝ се пишка. Момичетата се присмиваха не на нейните дрехи, а на сестра ѝ. За първи път в живота ѝ!

Кандис прекрачи личното пространство на Расти. Сложи ръце на кръста и...

— Следващият! — подвикна им Мини.

Мелъди дръпна Кандис напред.

Кандис не бе свикнала на подигравки и смутена, потъна в мълчание.

Рокличка се приведе и прошепна:

— Аз поне изглеждам на дващест и една.

Зелените очи на Кандис светнаха отново.

— Аз пък не изглеждам! — Извади визитка от дамската си чанта с мъниста и я подхвърли на момичето. — Няма защо да се безпокоиш. Баща ми е пластичен хирург. Ако някога спечелиш от лотарията, обади му се. Той обича предизвикателствата.

Мелъди прихна, като гледаше изумените момичетата. На Кандис винаги можеше да се разчита да отвърне на удара подobaващо.

— Поисках ви личните карти!

Кандис побутна Мелъди напред.

„Дано гласът ми да подейства, дано гласът ми да подейства“. Като не броим обаждането до отдела за приемане на студенти в Южнокалифорнийския университет (Кандис се нуждаеше от още време за входящото си есе, а Мелъди искаше Кандис да спре да я врънка за помощ), Мелъди от месеци не беше прибъгвала до уменията си на сирена. Отговорността да управлява съдбата бе твърде тежка за нея. Беше си взела поука от шестнайсетия рожден ден на Клаудин. А също и от онзи случай, когато накара момчето в сладоледената къща да напълни фунийката на Джаксън с всички сладоледи от менюто. Същата вечер той повърна гумени мечета и бисквити с трици върху новото ѝ джинсово яке.

Мелъди пое дълбоко дъх и се втренчи в черните очи на Мини.

— Няма нужда да проверявате личните ни карти. Ние сме на двайсет и една. Но двете момичета зад нас не са.

Той започна да примигва. Вълшебството подейства.

Бодигардът потупа сърдечно Мелъди по гърба и заедно с Кандис я съпроводи до вратата.

Кандис стисна ръката на Мелъди.

— Нали ти казах, че всичко ще е наред.

Болката в пикочния мехур отново се появи, но въпреки това Мелъди се усмихна. Но не защото бе влязла в кръчмата, а защото за първи път не се бе набила на очи.

Вътре въздухът бе спарен, миришеше на бира и стари пуканки. Мелъди отчаяно затърси с поглед тоалетната в препълненото помещение; очите ѝ постепенно привикнаха към мъждивата светлина.

По дължината на заведението се простираше дървен бар, целият на резки. Зад него един азиатец, облечен по последна мода — черна тениска и панталони, обслужваше клиентите. Високите маси приличаха на гигантски подноси за празните халби и дамските чанти; колежаните се разхождаха или се поклащаха на парчето на *Дъ Кюър*, което дънеше от тонколониите до сцената. Музиката запълваше времето и развличаше хората, докато групата на момичетата се приготвяше.

Мелъди се върна към дните преди астмата, когато още пееше. Концертите ѝ бяха за възрастни, които сядаха в залата, а от тях се носеше мирис на скъпи парфюми. Опита се да си представи какво ли е да пее пред свои връстници. Мисълта бързо се превърна в чувство, което много напомняше падане.

— Отивам да намеря Шейн. Сигурна ли си, че можеш да се прибереш сама? — попита Кандис и размаза очната си линия, сякаш е претърпяла злополука, за да изглежда по-секси.

Мелъди бе взела книжка едва преди шест дни, но толкова бе погълната от това да не се напишка в пижамата си, че кимна убедително. Кандис ѝ хвърли ключовете и изчезна.

Най-после!

Черната тясна тоалетна бе облепена с плакати и афиши на някои от любимите ѝ банди: *Фу Файтърс*, *Пърл Джем*, *Нирвана*, *Блайнд Мелън*, *Стоун Темпъл Пайлтс*... Тук бе като светилище на грънджа от деветдесетте. А може би по-скоро светилище на мрачната музика,

която тя изпълняваше в слънчевия Бевърли Хилс. Песни за отритнатите хора. Песни за самата нея.

Мелъди изми ръцете си със студена вода без сапун на клатещата се мивка и огледа отражението си в напуканото огледало. Съвсем не бе в най-добрия си вид. Разчорлената ѝ черна коса бе вързана на рошава опашка, около лицето ѝ висяха разпръснати перца, а сивите ѝ, иначе присвити, очи се кокореха от кофеина. Тя със сигурност не беше Кандис. Ала тази вечер това не я вълнуваше. Тук никой сякаш не я забелязваше. Беше невероятно.

Когато тръгна към изхода, светлините намаляха. Всички се струпяха пред сцената и започнаха да аплодират.

Едно русо момиче по впити къси панталонки и тениска над пъпа, с оголено закръглено коремче, от което изобщо не се притесняваше, седна на старите барабани, поправени с тиксо тук и там. Друго момиче — с розова коса, сребристо горнище и черни джинси по тялото — включи бас китарата си в стар усилвател, върху който имаше почти разлепена лепенка с надпис: ЛОШО КОТЕ. Китаристката носеше синя бална рокля на воали, скъсани мрежести чорапи и тежки ботуши. Щом те заеха местата си, на сцената се възкачи брюнетка с лъскава конска опашка и черна тениска, смъкната от едното ѝ рамо. Белите ѝ кожени боти отразяваха мръсния дървен под. Момичето имаше вид на възмутена мажоретка, а не на член на рокбандата.

— Хей, пияници и смотаняци! — викна тя. — Аз съм Давина и сега ще ви разклатя гребенчетата!

Останалите от групата се спогледаха с раздражение. Розовокоска се наведе към микрофона и извика:

— А, забравих другите. Ние сме „Богиня Гръндж“. — Всички аплодираха шумно. Давина се подсмихна кокетно. — Моя грешка.

— Свикнали сме — извика барабанистката и удари палките една в друга. — Пет, шест, седем, осем!

Мелъди изведнъж си спомни — контролното по математика! Беше време да си тръгва. Но тогава в бара гръмна познат акорд. *Пърл Джем*? Не можеше да тръгне сега.

Започна да си проправя път към сцената.

— Гледай къде стъпваш! — викна момиче със синя коса, ластични дънки и мрежест потник. В този момент Мелъди се блъсна в грамада от мускули с тъмносива тениска.

— Добре ли си? — попита момчето и стисна рамото ѝ. Въпреки потните тела наоколо ръката му беше учудващо студена. Тя кимна и се шмугна край него.

— Последвай ни — каза познат момчешки глас. Това беше Били и приятелката му Спектра, която винаги ухаеше на виолетки — любимата невидима двойка на „Мърстон Хай“. Дватама ловко я отведоха до сцената. Не за първи път плаваха в тези води.

Докато прожекторът шареше насам-натам, Мелъди успя да зърне Спектра. Когато светлината я отмина, безплътната красавица с лилава коса и черна рокля изчезна.

— Какво правите тук? — попита ги Мелъди.

— Идвам тук от години. Музиката е страхотна.

Мелъди закима енергично и вдигна палци към Спектра. После размаха ръце и закрещя, защото бандата засвири „Състояние на любов и доверие“.

— Къде е сестра ти? — попита Били.

— С Шейн! — изкрещя Мелъди.

— Виж с кого се запознах! — викна Кандис, приближавайки с танцова стъпка в средата на влакчето от трима души. — Руди и Байрон.

— Брайн — обади се момчето отпред.

— Тогава спри да повтаряш, че се казваш Байрон — каза Кандис.

— Нищо такова не повтарям!

Кандис изскочи от влакчето.

— Не танцувам на влакче с лъжци.

През следващия половин час те танцуваха и се забавляваха с най-доброто от деветдесетте. Учебникът по математика на Мелъди я викаше, но всяка следваща песен бе по-хубава от предишната. Не можеше да зарече нито ритмичния бас, нито плачещата китара. Музиката бе единственият ѝ приятел, когато никой друг не даваше пукната пара за нея.

На сцената Давина бе налапала почти целия микрофон и развяваше опашката си като ревяща електрическа резачка. Обърна гръб на хората и шляпна стегнатото си от пилатеса дупе.

Песента набираше сила и Мелъди също запя. На припева започна да подскача, отдала се на енергията на тълпата. Сигурно червените бикове на Ред бул се чувстват точно така.

Изведнъж копнежът по Джаксън склеци Мелъди като заципено кожено яке. Искаше той да е тук. Искаше той да опознае и тази нейна страна. Музиката пораждаше нещо у нея, както горещината събуждаше диджея у Джаксън. Бе станала свидетел на неговото преобразяване и сега искаше той да види нейното. Неповторимите мигове в живота изгубваха своята реалност, ако не бяха споделени с него. Това бе любов. Но не беше ли също любов да го остави да учи за контролното по математика?

Давина бе застанала на ръба на сцената, приведена към публиката.

— Дръжте ме, хилави слабаци! — изрева тя. А после разпери ръце, вирна брадичка, събра пръстите на краката си и... се гмурна напред. Понесе се във въздуха към феновете си с увереността на пикираща чайка. — Идваааам!

Телата се пръснаха като хлебарки, подплашени от райд.

Туп. Пуииииииии — изпищя микрофонът и се сгромоляса ведно с Давина на лепкавия под. *Охх!*

Хората заоглеждаха обезумели клуба, сякаш чакаха приятел, който още не бе дошъл. Групата продължи да свири.

— Рамото ми! — извика Давина. — Мисля, че си счупих нещо...

Охранителят изникна отнякъде и коленичи до ранената дива. Вдигна я като птиче и праметна счупеното ѝ крило на раменете си. Тя го ритна в пиццала.

— Ооо! — ревна Давина. — Това е счупената ми ръка!

— Извинявай — смигна той на бандата и я отнесе. — Моя грешка.

Момичетата на сцената скриха усмивката си.

— Не искат ли да разберат какво ѝ е? — попита Мелъди.

— Мразят Давина — обясни Спектра. — Тя е голяма снобарка. Дори не знае песните — трябва да я подкупват с дрехи, иначе отказва да репетира с тях.

— Тогава защо не я изхвърлят? — учуди се Мелъди.

— Баща ѝ е Дани Кориган — каза Били и наклони главата ѝ, така че да види неоновата реклама на бара. — Като в бар „Кориган“. Клубът е негов. А засега това е единственото място, където свирят.

— Чух, че Сейдж, китаристката, е платила на хората от първия ред да оставят Давина да падне! — рече Спектра с увереността на

човек, който може да подкрепи думите си с доказателства, макар че почти никога не го правеше.

— Някой знае ли „Частии на кукла“? — попита Сейдж, като се поклащаше на тежките си ботуши.

Мелъди ахна. Пееше тази песен под душа, откакто се помнеше. Можеше да я изкара на обратно, докато дъвче дъвка. Но не можеше да се качи на сцената пред тази публика. Ами ако астмата ѝ се върне? Ами ако...

— Тя знае песента! — викна Кандис и вдигна ръката на сестра си.

Мелъди наведе глава, за да се скрие. Но Били обви коленете ѝ с ръце и я изтика нагоре.

— Името ѝ е Мели! — провикна се Кандис. Едно момче с чуплива коса, очила с телени рамки и набола от много учене брада се появи до нея. Кандис го прегърна като герой, завърнал се от фронта. *Шейн?*

— Идва! — извика Спектра.

— Ме-ли! Ме-ли! Ме-ли! — викаха Спектра и Били. И само след миг всички започнаха да им пригласят.

Мелъди замръзна. Щеше да убие Кандис... ако преди това не умреше от срам.

Кандис стисна Мелъди за раменете. Зелените ѝ очи бяха искрени. Дори любящи.

— Нали помниш какво ти казва мама? Какво ще направиш, ако знаеш, че няма начин да се провалиш? — Мелъди стисна юмруци, сякаш знаеше отговора, но отказваше да го каже. Кандис ѝ намигна. — Страх, вълн!

С помощта на Били, Спектра и Шейн, Кандис избута сестра си напред. Сейдж протегна мазолестата си ръка и издърпа Мелъди на сцената.

— Хубава пижама. — Китаристката се ухили, но беше искрена. — От началото ли? — прошепна тя и после ѝ хвърли микрофона.

Мелъди преглътна колата, която се надигна в гърлото ѝ. Лицата я гледаха отдолу. Да можеше едно от тях поне да е на Джаксън. Тези лица не излъчваха топлина и любов. По тях се четеше нетърпение, възбуда и готовност да негодуват. Скептичността им заглуши първите

акорди на китарата и още преди Мелъди да започне, я отписаха като аматьор.

Затвори очи. Можеше да го направи. Беше го правила и преди. Винаги бе мечтала отново да пее. Просто не трябваше да обръща внимание на подмятанията. Трябваше само да се отърси от недоверчивите лица, да си представи, че е под душа и...

— *Аз имам очите на кукла...*

Гласът ѝ беше ясен. Нямахше хрипове. Нито храчки. Беше чист и пленителен.

Изведнъж Мелъди се пренесе в Бевърли Хилс. Изпита гняв към света, който ѝ бе обърнал гръб заради носа (вярно, беше огромен). Бе я принизил до една част от тялото ѝ, без да види човека в нея. Гневеше се и под душа, докато близките ѝ бяха на разходка и се радваха на красотата си.

Китарата на Сейдж бе настойчива. Мелъди стискаше микрофона с две ръце, поела енергията на барабаните и баса. Възмущението ѝ растеше, набираше сила като торнадо.

— *Искат те наистина, искат те наистина, искат те...*

Музиката забави темпо. Песента отиваше към края си. Мелъди нагоди гласа си към нея. От гняв през отмъщение и уязвимост до примирение.

— *Един ден и ти ще страдаш като мен...*

Последен акорд и песента свърши. Публиката стоеше притихнала. Мелъди отвори очи.

Аплодисментите заваляха като лакомства от пукната пинята^[3]. Тя се усмихна скромно.

— *Знаеш ли нещо на Нирвана?* — попита я Сейдж.

Мелъди кимна.

[1] Вид храст от семейството на ментата. — Б.пр. ↑

[2] Традиционна прическа на растафарите със сплъстени и усукани кичури коса. Растафари — религиозно учение в Ямайка, което се основава на тълкуването на пророците от Стария завет. — Б.пр. ↑

[3] Пъстър контейнер от папиемаше или картон, пълен с дребни лакомства, плодове и играчки. На различни празници в Мексико се окачва на тавана, а целта е човек с вързани очи да го пробие с пръчка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ВИЖ КАКВО ДОНЕСЕ ПРИЛЕПЪТ

Граф Великолепни се спусна от балдахина на черното легло ковчег. Разпери нокти, заскърца с жълтите си зъбки и се насочи право към...

— Недей! Това не е истинска мишка! — извика Лала и едва смогна да улови коженото си животинче, преди да е стигнало клавиатурата и да е съсипало документа ѝ. Докато го чешеше по пухкавата главичка, то пусна тънка лига върху розовата ѝ копринена пижама.

— Гадост! — Айриш Еми скочи от рошавите възглавнички и се блъсна в сребърните ръчки, с които се пускаше балдахина на леглото ковчег, направено по поръчка за Лала. Маската от хума на лицето ѝ се напука.

— В Америка на всички им текат лигите, Еми — пошегува се Блу, докато лакираше ноктите на пудела с цвят на карамел. — Я виж Тийни Търнър. — Въпросното кутре удивително напомняше певицата, когато бе сресала къдриците си. Сега то похъркваше кротичко. Мокрото петно под нослето му бавно растеше върху черното сатенено кресло.

Айриш Еми огледа приютените от улицата немирни животинчета, натъпкани в кафези и кучешки клетки, по чиито дъна бяха застлани пожълтели вестници.

— Знам. Просто имам чувството, че пак съм дете и съм се върнала във фермата.

— Недей скимтя, Шейла — обади се Блу. — Намираш се зад кулисите на истинско модно шоу за бездомни животни. Нищо фермерско няма в това.

— Наистина — намеси се и Клаудин. — Мислех си, че искаш да ни помогнеш. — Тя намекваше за своя видеоблог „Където има вълк, има и начин“. Канеха се да заснемат колекцията ѝ от аксесоари за

животни „Направи си сам“ и Айриш Еми бе пожелал да работи с камерата.

— Естествено, че искам — настояваше Айриш Еми, докато си вееше с една каседиля.

Лала искаше да ги помоли да говорят по-тихо. Беше невъзможно да се концентрира между неразбираемото им бърборене и върховните песни от плейлистата на Блу. А писмото, което пишеше, отдавна трябваше да е готово. Вместо два-три часа ѝ бе отнело цели дни.

— Дали да не отворим прозореца? — попита Клаудин и огледа черните прозорци близо до сводестия таван, някои от които бяха облепени. — В тази влага лапикюрът на Тийни Търнър никога няма да изсъхне. — Каdifеният кожух на Клаудин бе окичен с капчици роса заради овлажнителя с форма на жаба, който бълваше пара над терариума на Брокол и Филиз — двете костенурки със залепени джинсови джобчета на черупките си.

— Брокол кашля — каза Лала. — Студеният въздух ще го разболее. *Имен също!*

— Но това не се търпи — каза Айриш Еми. — Вонята тук е ужасна.

Лала се извърна от компютъра и ядно изпуктя.

— Граф Великолепни, отвори най-горния прозорец, моля те.

Прилепът литна към тавана и заудря с глава по тапета на черни и розови ивици. Една по една там се появиха дупчици с формата на сърца. През тях се процедиха лунни лъчи и освежителни струи въздух.

— Ура! — запляска Айриш Еми. — Имам чувството, че съм буболечка в кибритена кутийка.

— Клод ми ги направи, след като една врана влетя през обикновения прозорец и отмъкна Змейк Гиленхал от клетката му — обясни Лала.

Айриш Еми сви устенца, като че ли това бе най-прекрасното нещо, което чуваше в живота си.

Някой почука. Тийни Търнър скочи от леглото и се затича към вратата. Малки плитки с мъниста заподскачаха с дрънчене от меките ѝ рунтави уши.

— Влез! — викна Лала.

Чичо Влад бутна с единия крак вратата, докато с другия пазеше равновесие. Кученцето се хвърли върху гуменките му, направени по

поръчка в розово-черно каре, и задраска по палеца му.

— Долу, Марая — или както там се казваш... Дим да те няма! — Облечен с карирани къси панталони и тюркоазен суичър, той крепеше като цирков клоун камара димящи каседили, които всеки миг щяха да се стоварят от златния поднос. Кутийките със сода се заклатиха. Блу скочи и взе подноса.

— Не съм виждал толкова блясък от времето, когато посещавах „Студио 54“^[1] — каза Влад, докато се озърташе наоколо.

— Благодаря — Клаудин се усмихна с гордост.

Под ритъма на „Калифорнийските момичета“ на Кейти Пери Влад пристъпи наперено към компютъра. Надзърна над рамото на Лала и цъкна с език.

— Знам, знам. Но все още е... — Тя погледна към небето, за да изчисли положението на Луната. — Седем и четирийсет и пет. — Лала погледна Клаудин и тя потвърди с кимване. — Имам още петнайсет минути.

— Хайде, Шейла, дай да хвърлим по едно око — каза Блу и потупа Китсън — оранжевото коте с верижка през кръста и магнитни обеци с клипсове (изработени за чувствителни котешки уши).

— Да, направи като петролен танкер — залей ни, но не с нефт, а с информация — каза чичо Влад.

Лала бавно се завъртя на стола си — искаше ѝ се да бе сама с животните както обикновено. Десетина чифта влажни очи я гледаха с любов, без да я осъждат. Животинките ѝ не даваха ни лапичка, ни мустак, ни носленце дали ще я приемат в колежа, или дали има умения на водач. Бяха благодарни просто защото се грижеше за тях. И никога не заминаваха в командировки, нито затваряха телефона по средата на разговора, защото закъсняваха за среща. Бяха по-човечни от повечето хора.

— Побързай — подкани я Клаудин, защото нямаше търпение да заснемат филма за блога ѝ.

Лала пое дълбоко въздух. Ако в гърдите си имаше сърце, то щеше бясно да блъска. Откъде да започне? Помисли си да ги върне към телефонния разговор с баща си или към извънкласните дейности, които бе търсила в интернет, но крайният срок я притискаше, затова заложи на най-важното:

— Обувната компания „Брижит Т’у“ и спортната конфекция „Дали Спортс“ са се обединили...

— Стоп! — Влад вдигна длан като училищен патрул^[2]. — Не се произнася с у, а с о. — Той свали очилата си с костенурковите рамки и потърка носа си, сякаш чашата на търпението му щеше ей сега да прелее. — Ако тази *mademoiselle* бе чула как накълца фамилията ѝ на кайма, вече щеше да си мъртва.

Момичетата прихнаха.

— Извинявай — рече Лала. — Така... Френската дизайнерка Брижит Т’о и спортни дрехи „Дали Спортс“ са се обединили, за да създадат обувка, която събира модата и функционалността в едно. Нарекли са я „Т’о Дали“.

Чичо Влад заръкопляска.

— *J’adore!* И кой следва? Джими Чу^[3] и „Рийбок“? Може да кръстят обувките „Чубока“.

Всички се засмяха. Без Лала. От толкова стрес никак не ѝ беше до шегите.

— Обявили са конкурс за училище, което обединява различни хора — както те са направили с обувките. Точно за „Мърстон“ е.

Еми отвори ледена сода.

— Каква е наградата?

— Победител ще бъде първото спонсорирано училище в Америка — заяви Лала и започна да се върти по-бързо на стола. — И ще получи един милион долара за обновление.

— Нови басейни! (Блу)

— Павилион за поддържане на козината! (Клаудин)

— Храна в столовата, която да не като помия! (Айриш Еми)

— Тапети! — каза напевно чичо Влад.

— И парно — добави Лала. — Освен това искат момче и момиче да участват в националната им рекламна кампания.

— Клод и ти ще бъдете чудесни! — каза Блу и се подпря на крака на леглото ковчег. Терминаторът на червеи, слабичкият жълт папагал, подаде нос изпод леглото и клъвна няколко паднали по килима зрънца. Блу отчупи парченце сирене от каседията и го размаха пред човката му.

— Недей! — викна Лала и дръпна сиренцето. — Има непоносимост към млечни продукти. Дай му от салатата.

Чичо Влад посочи с ръка подноса с недокоснатите сурови зеленчуци, който бе донесъл по-рано.

— Добре, че поне папагалът ги харесва — тихо рече той.

— Какво ще кажете за ново ателие за изкуства и занаяти? Шевни машини и ювелирни инструменти... — Клаудин рисуваше с нетоксични спирали за мигли черни и лилави сърчица върху едно бяло зайче.

В стомаха на Лала зейна яма с големината на пещера. *Чакайте!* — искаше да извика тя. — *Първо трябва да спечеля!* И намота един кичур коса около левия си зъб, сякаш отново бе на пет.

Влад сложи на рамото ѝ ледената си ръка.

Тя се опита да диша по-бавно. *Вдишваш през носа, издишваш през устата...* Огледа думите на екрана на компютъра. На писането това му е неприятното, че все няма край. Изреченията винаги може да са по-добре оформени. Думите — по-лирични. Граматиката по-изрядна.

Блу подаде още едно парченце от салатата на Терминатора.

— Хайде, дай да го чуем. Ние ще ти кажем, ако не става.

— Побързай и ни го прочети — обади се и Клаудин и изглади с ръка гънките на миниатюрната оранжево-виолетова поличка от тюл с пайети, която бе направила за сестрата на Фуего^[4], Калиенте^[5].

Лала намали музиката и се покашля.

— Нали няма да ми се смеете?

— Не се мотай, ами чети, моля те — подкани я Айриш Еми.

Лала изпъшка.

— Добре, слушайте... — и започна да чете писмото на глас.

Здравейте, „Брижит Т’о“ и „Дали Спортс“,

Казвам се Лала. Съкратено от Дракулаура. Голям фен съм на обувките „Т’о“ и не се съмнявам, че много ще харесам спортните дрехи на „Дали“, но просто не съм особено атлетична. Но приятелят ми Клод играе в отбора по футбол. Има четири чифта маратонки. Три от тях са с нещо като шипчета на подметките, за да не се хлъзга, а последният чифт е за нощните кросове, когато има

пълнолуние, и се налага да тича през гората и да се крие, за да не уплаши до смърт нормитата.

Ние учим в „Мърстон Хай“. Чували ли сте за него? Това е училището в Салем, щата Орегон, за което съобщиха по новините, защото си имаме чудовища. Пояснението е в случай, че госпожа Т'о не е чувала за нас (не защото е невежа, а защото живее във Франция, а допускам, че тази страна си има свои собствени новини). Знаем, че ние ще сме най-подходящи за вашия конкурс за обединение.

Да вземем мен например — аз съм вампир. (Не се бойте, нищо няма да ви сторя. Прилошава ми само като погледна кръв. Това е самата истина.) А приятелят ми е върколак. А също и най-добрата ми приятелка, Клаудин. Приятели сме още с мумии, дъщерята на Франкенщайн, невидими хора, морски чудовища, една сирена, зомбита, една раздвоена личност, един наследник на Горгона и страшно много нормита (хора като вас — освен ако не криете нещо, ЛОЛ).

Доскоро ние, обществото на Регистрираните алдехидни дегенерати (или РАД), живеехме, като непрестанно се укривахме. Но през последните шест месеца излязохме от килерчето за обувки (схванахте ли шегата?) и се сляхме с нормитата в нашето училище. Досуц сме като вашите обувки, само че сме живи — или поне повечето от нас. :)

Много искаме да станем първото спонсорирано училище в Северна Америка. Ще сложим логото ви навсякъде. Ако ни спонсорирате, това ще ни помогне да обновим училището си, така че то да отговори на различните нужди на РАД, но това ще даде кураж и на други хора да живеят открито. О, и аз ще бъда забележителен водач.

Лала

P.S. Имам онзи модел затворени обувки от 2009 в тъмночервено. Трябва да помислите дали да не ги пуснете пак. Каишката на лявата ми обувка се скъса и просто

умирам за нови. (Не буквално. Аз няма как да умра. Или поне — вече не. Още една причина, поради която от мен ще излезе чудесен водач.)

— Браво! — Влад попи очите си с широката си вратовръзка.

— Убийствено жестоко! — възкликна Айриш Еми.

— Безумно фантастично! — извика Блу.

— Отлично! — Клаудин пляскаше с ръце. Лала не беше сигурна дали пляска, защото писмото бе хубаво или защото вече можеха да се заемат с нейния видеоблог. — Знаех си, че ще стане чудесно, Ла! Изпращай го.

Лала прочете писмото още веднъж. Устните ѝ се движеха безшумно, докато очите ѝ се местеха по светлия екран. Тя хвърли поглед към Влад. Той ѝ смигна. Тя въздъхна, целуна пръстите си и ги залепи на екрана.

— Добре, ето заминава... — *Това е за теб, татко.* Тя натисна „Изпращане“ и веднага усети, че ѝ олеква. *Не можеш да кажеш, че не съм опитала.* После скочи и взе няколко панделки. — Вие двете почвайте с встъплението, ние с Блу и Влад ще довършим моделите.

Айриш Еми включи камерата си и започна да натиска някакви копчета отстрани.

Клаудин извади огледалце и бухна буклите си. Провери дали няма следи от яркото червило по зъбите, а после мушна огледалото в червената си чанта. Изправи се и застана пред камерата с ръка на кръста.

— Как изглеждам?

Айриш Еми надникна през обектива.

— Трепач. Трябва ни само малко светлина.

— Добре. Ето я и нея — рече Блу, нагласи една настолна лампа и насочи сто и петдесетватовата крушка към лицето на Клаудин. Лала и Влад свиха очи.

— Клаудин, ти си след три... две... — Айриш Еми вдигна пръст и после посочи водещата.

— Добре дошли в новия епизод на „Където има вълк, има и начин“. Аз съм Клаудин Улф и... — Тийни Търнър излая.

— Нищо, аз записвам — каза Айриш Еми. — Това ще го изрежа после на лаптопа. Продължавай.

Клаудин спря неочаквано и замръзна, като се вслушваше в някакъв далечен шум.

Айриш Еми държеше камерата в готовност.

— Не спирай да стреляш, девойко.

Клаудин поклати глава.

— Съжалявам. Стори ми се, че чух...

Лампата примигна.

В лявата си ръка Блу държеше Брокол, а в дясната — четка за рисуване.

— Какво става? — попита тя, докато костенурката бавничко прибра главичка в черупката си.

От клетката се чу цвърчене. Тупа-туп изпищя печално, а тъмносинята му опашка заудря по решетките.

Клаудин продължи.

— Тийни Търнър бе намерена да скита по улиците на Салем, щата Орегон. Козината ѝ бе загубила блясъка си, а ноктите ѝ бяха изпочупени, докато...

— *Стоп!* — вирна глава Айриш Еми. — Лала, не можеш ли да спреш тоя шум? — Животните бяха започнали да мяukat, да скимтят, да ръмжат и да съскат.

Лала хукна да ги укротява.

— Благодаря. Хайде, снимаме след три... две... — В стаята стана тъмно като в ковчег. Айриш Еми изпищя и смрази влажния въздух. Лампата угасна. Клаудин и Блу се засмяха нервно.

— Пфу! И ти с твоите енергоспестяващи крушки, Лала — изпухтя Влад. — Пестят енергия, защото никога не ги включваш.

— Не е от крушките — измънка Лала, като се чудеше дали токът беше спрял и в офиса на „Г’о Дали“. Само дано писмото ѝ да пристигне преди крайния срок, че...

Лампите отново светнаха.

— Така — гласът на Айриш Еми трепереше. — Все още записвам.

Клаудин застана неуверена пред камерата, пое дълбоко дъх и продължи.

— Тази вечер Тийни Търнър е боядисана в червеникавокафяво с естествената боя за козина на „Лореал“. Наметната е с плетен оранжев шал в тон с лака на лапичките ѝ и...

Тийни заскимтя, изтръска се и шалът, който падна от гърба ѝ, се повлече след нея като тоалетна хартия, залепнала на обувката. Тя се скри под леглото.

Нова гръмотевица проехтя в къщата.

— Опитай с костенурките — прошепна Лала.

Клаудин се обърна към камерата.

— Тези червеноухи костенурки са били изоставени да замръзнат в едно езеро в Орегон от някой, който се е отказал да се грижи повече за тях... — Гласът ѝ трепереше.

— Ох! — Блу пусна Брокол обратно в терариума, където той побърза да се шумгне в един кух пластмасов дънер. — Как ме ухапа!

— Какво става? — попита Лала, без да се обръща конкретно към някого. — Никога преди не са правили така.

Тийни изджавка изпод леглото.

Клаудин наостри уши.

— Лала — започна тя, — струва ми се...

— Татко се прибра — каза Влад.

[1] Известен нощен клуб през 70-те години на 20 век в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] От англ. — crossing guard — човек, който спира движението, за да преведе учениците през улицата. — Б.пр. ↑

[3] Моден дизайнер, чиято компания става известна с ръчно изработените дамски обувки. — Б.пр. ↑

[4] От исп. — Огън. — Б.пр. ↑

[5] От исп. — Горещ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

НАЙ-СЕТНЕ НА ПАЗАР

Дворът на търговския център „Салем Хилс“ кипеше от наелектризираща енергия. Франки искаше да се затича в ухания от претцелите въздух и да закрепчи от радост, защото живееше свободно. Искаше да завърти дупето си на витрината на „На 21-а завинаги“ точно между зелената ластична рокля и черния минижуп с капсулите и да покаже на хората, тръгнали на пазар, своя танц на песента на Лейди Гага „Поразена от звездите“. Искаше децата, които похапваха сладолед на стълбите до фонтана, и козметичките в бели престилки, които посрббваха диетична кола от сламките в почивката си, също да затанцуват с нея. Искаше да поведе лъскава тълпа от освободени танцьори както правеха в „Клуб Веселие“^[1].

Ала вместо това вървеше покрай фонтана за ръка с Брет и похапваше замразено кисело мляко с вкус на маракуя. И това наистина бе наелектризиращо, но не изискваше много енергия. А Франки имаше толкова киловати за горене!

Може би причината бе жаркото слънце, което сгриваше раменете ѝ. Или пък спокойното шумолене на скъсаните джинси на Брет, който пристъпваше бавно, сякаш искаше да бъде само тук и никъде другаде. А може и да беше от витрините, на които бяха изложени ярки летни дрехи — като на маса, от която можеш да си вземеш толкова, колкото ти позволява джобът. Но най-сетне, вероятно всичко се дължеше на нестихващата радост от това да се разхожда пред очите на хората с истинската си кожа, без да слага вече онзи грим, който запушваше порите ѝ. Край на полото, което скриваше болтовете и. Край на страха. Това беше двайсет и седмата ѝ разходка до този мол, без да крие коя е. При все това усещането бе толкова приятно, че все още ѝ бе трудно да повярва, че е истина.

Две колежанки, които похапваха от един огромен сладолед с напоени шоколадови топчета и гумени мечета, кимнаха с усмивка на Франки, когато се разминаха.

— Хубави обувки — подхвърли едната от тях.

— Благодаря! — Франки засия и погледна с радост към корковите си платформи. Винаги получаваше комплименти, щом сложеше късия лилав гащеризон на цветя и обуеше сандалите. Те доста издължаваха краката ѝ.

— Ама че шантава работа! — Брет изхвърли хартията от претцела си в коша.

— Защо да е шантава? Обувките ми са хубави.

Брет се захили.

— Шантава е, защото хората вече дори не забелязват цвета на кожата ти. Виждат само... теб.

В този момент едно момче с обеща на носа и татуировки по ръцете профуча край тях на скейтборда си. Обърна се и погледна Франки.

— Май прибързваш — засмя се тя. — Мисля, че този малко се уплаши — рече и спря, за да огледа сребърните ботуши без пръсти на витрината на „Стив Маден“.

Брет я прегърна и я притегли към себе си.

— Хм... А аз мисля, че просто те хареса — рече той и я притисна още по-силно, сякаш с това заявяваше, че е негова. В случай че имаше някакви съмнения. Каквито нямаше.

Тя също го стисна силно.

— О... това е толкова мило! — възкликна той и я целуна.

Франки запръска искри, които не спряха да хвърчат, докато Брет не се отдръпна от нея. Момчето със скейтборда ги зяпаше. Франки опита да го утеши, като му помахаше най-приятелски, но той отпрати разочарован. „Дали наистина ме видя такава, каквато съм?“ Толкова далеч ли бяха стигнали хората? Или просто...?

— Виж! — каза тя и дръпна Брет към един розово-черен навес. — Тук има разпродажба!

— Как е, Франкс? — попита продавачката — момиче, облечено в стил „глем-гот“. Устните ѝ, очертани с черен молив, се извиха в усмивка.

— Само обикаляме.

— Има десет процента намаление на всичко в магазина — предложи момичето, като подръпваше черния дантелен шал — един от шестте, които висяха на врата ѝ.

— Имате разпродажба, така ли? — попита Брет, като явно се стремеше да покаже, че и сам може да се оправи в подобна ситуация.

— Да, но само за Щайн.

— Ооо! — Франки я прегърна. Момичето ухаеше на черешки.

— Ти си знаменитост тук — каза Брет, като тръгнаха към щанда с аксесоарите. Там изобилстваше от обеци с болтове и кожени ръкавели с шевове, и то в най-безпощадни цветове.

— Не съм само аз — отвърна тя, докато пробваше една лента за коса с изкуствена кафеникава козина. — Всички РАД са знаменитости.

Навън се бе струпала тълпа около уличен артист. Гримът на мима, жонглиращ с три портокала, се бе размазал от потта. Франки задърпа Брет към представлението.

Но Брет спря под една орязана смокиня и отчаяно настояваше да не приближава.

— Какво има? — попита тя, като не искаше да изпусне и минутка от шоуто.

Той посочи тениската си: на нея бе нарисувана мим, вързан за влакови релси на сантиметри от локомотив, приближаващ с бясна скорост.

— Това не е той, нали?

Брет се засмя.

— Не, но...

Франки се повдигна на пръсти, залепи му една целувка и го поведе най-отпред. Още щом видя тениската на Брет, мимът демонстративно изтри невидимите сълзи от очите си и побягна.

— Казах ли ти! — рече Брет. Двамата с Франки избухнаха в лудешки смях и се прикриха зад един бронзов делфин.

Тя притисна лице в мускулестата му гръд.

— Лятото ще бъде толкова наелектризиращо — каза, загледана във витрината на „Найк“. Той отметна косата от челото ѝ и я затъкна зад ушите ѝ. — Какво ще кажеш да се запишем на тенис? — предложи тя.

Брет издаде напред брадичка досущ като богаташ от висшето общество и каза:

— О, Фритци, и аз си мислех същото. Къде да бъде — в моя или в твоя клуб?

Франки прихна.

— Не, кажи сериозно.

— И защо?

— Има ли друг спорт с по-хубави дрехи? — попита тя и се видя облечена в жълтата плисирана поличка и горнището в същия цвят, изложени в магазина.

— Например плуване без бански? — опита той.

Тя го цапна по ръката.

Хванати за ръце, те минаха край една количка, на която се продаваха ленени чанти, лепенки и плакати с призови за опазване на майката Земя. Франки си избра значка, на която пишеше ЖИВЕЙ ШУМНО.

— Не мога да повярвам, че съботата почти отлетя — каза тя нажалено. Понеделникът означаваше училище. А училището означаваше, че трябва да се оправя с Клео и Борда на равновесието. Мимолетно облаче скри слънцето и настроението на Франки още повече се помрачи.

Шегата на Клео все така пареше. „Защо ли Клео е натъпкала урната с моето име? Аз си мислех, че сме приятелки. Видях я да стои до масата, но и през ум не ми мина, че...“ *Какво не ти мина през ум? Че Клео би осъдила приятел на затвор в някоя задушна стая, където той ще трябва да рисува плакати и да организира бazar за печени сладки? Клео е способна на всичко, особено когото някой друг има девет приятели повече от нея.*

Брет бръкна в джоба на джинсите си, оцапани с мастило, и подаде няколко банкноти на хипито зад количката, облечено с дълга пола. После връчи на Франки значката, която си бе харесала. Тя му благодари с усмивка и я закачи на сандалите си.

Брет завъртя пръстена си с черепа.

— Работата в този борд е точно за теб. Ти обичаш да участваш в такива проекти.

— Това беше преди.

— Преди кое? — сериозно попита Брет. — Преди това ли? — Той посочи няколко момичета, които разглеждаха пълните си торби и шумно даваха изблик на радостта си от покупките. — Животът не е само дрехи. Ти промени нещата.

Неочаквано Франки се разгневи и издърпа ръката си от неговата.

— Аз *опитах* да променя нещата. Но вместо това ги оплесках. Изкарах ума на всички и заради мен РАД трябваше да минат в нелегалност. Не аз, а Клаудин промени мисленето на хората. Вярвах, че аз ще сторя това. Но може би съм създадена за друго. Например да бъда едно обикновено момиче и да се радвам на живота.

— Ти отвори съзнанието на хората много преди рождения ден на Клаудин. РАД все още щяха да носят маските си, ако не беше ти да им напомниш, че могат да ги свалят. — Брет повиши глас и замълча, за да се овладее. — Знам ли, Бордът на равновесието може да се окаже... приятна работа. Може да събереш пари за онези портативни зарядни, за които не спираш да говориш. Може да си построим музей на чудовищата, който, разбира се, аз ще ръководя...

Франки не се сдържа и се усмихна. Преди време работата с другите в името на общото добро щеше да я изкуши. Но времената се меняха. А с тях и тя се променяше.

Въздъхна и влезе в магазина на Н&М. Полъхът от климатика я накара да настръхне.

— Здравейте! Да ви помогна ли? Нещо определено ли търсите? — попита червенокосо момиче с прическа „мохикан“ и слети вежди.

— Просто разглеждаме — рече Брет и повдигна вежди, щом видя нейните. После се ухили, а Франки го цапна лекичко, задето се присмиваше. Но после и тя се засмя.

Веждичка започна да сгъва чифт къси панталони.

— Ако участвам в борда, няма да ми остава време да излизам с теб — изпъшка Франки.

— Какво ще кажеш, ако и аз се включа? — попита Брет.

Тя го погледна. Беше се облегал на огледалната колона и се усмихваше.

— Как ще се включиш? Теб не са те избрали.

— Ще кажа, че съм бил избран.

— Но ти не си бил избран.

Брет скръсти ръце.

— Тогава ще излъжа.

Франки се колебаеше дали да го цапардоса, или да го целуне.

— Но...

— Какво но? — попита той и започна да разглежда закачените поли на точки. — Наистина ли няма да ми дадеш шанс да помогна на

училището ни?

— Ами всички други, които не са били избрани, но са участвали? Не е честно.

— Та те не дават пукната пара — настояваше Брет. — Търсели са единствено начин как да увеличат шансовете си за колежа преди лятната ваканция.

— Откъде знаеш? — попита Франки, засегната от цинизма му. Нима имаше хора, които искаха да спечелят заради себе си? Не че това я интересуваше особено.

— Защото и аз кандидатствах по тази причина — призна си той и сгъна един смачкан розов пуловер.

— Какво си направил? — учуди се Франки.

— Двамата с Хийт се предизвикахме един друг. Нещо като руска рулетка, но вместо с куршуми със скучни програми след училище. Накрая и двамата бяхме избрани. — Той насочи пръст към слепоочието си и стреля. — Бум.

Франки едва не се строполи наскреде отдела за летни пуловери.

— Кога щеше да ми кажеш?

— Не мислех да ти казвам — отвърна той и пъкна ръце в джобовете си. — Мислех да те изненадам.

Тя отново усети прилив на енергия. Може би Брет имаше право. Може би идеята не бе чак толкова лоша. Така поне щяха да прекарват повече време заедно.

— Ще бъде интересно — рече той и я поведе към изхода.

— Наистина ли така мислиш? — сияеше Франки.

Брет сви рамене.

— Всичко е за предпочитане пред тениса.

[1] Американски сериал мюзикъл. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА ДИСХАРМОНИЯ

Мельди затвори очи зад евтините си слънчеви очила. Стисна тревата между пръстите на краката си и хвана ръката на Джаксън. Слънчевите лъчи и ромонът на реката я унасяха също като машината за бял шум, която приспиваше майка ѝ. Усецаше, че всяко мускулче е като масло, което се топи и попива в одеялото на кафяви и тюркоазни райета. В просъница дочу мелодично дрънчене, което се смеси с острата мелодия от въртележката на Ривърфронт. Звънтенето се усили и ускори. Усети... тежък и малко неприятен мирис? *Джаксън! Блаа!*

Но се примири. Ако любовта бе сляпа, очевидно трябваше да проявява разсеяност и към лошите миризми, нали така?

Оох! Нещо тежко като наковалня се стовари върху отпуснатия ѝ корем. Един топъл и олигавен език я лизна по бузата. Сляпа и разсеяна — добре, но чак и търпелива към болката?

— Джаксън!

— Какво? — попита той мързеливо.

— Олеле! — изкрещя тя и се изправи. Влажен жълт лабрадор я облиза още веднъж.

— Не, Сейди^[1]! — извика закръглена руса жена по бял анцуг. Тя тичаше запъхтяна през поляната и размахваше оръфана каишка.

— Ти какво? Помисли си, че съм аз? — попита я Джаксън и засенчи с ръка очите си.

— Ако и дъхът беше същият, щях да те сбъркам — пошегува се Мельди.

Джаксън дръпна кучето към себе си.

— Хм, интересно. Ако затворя очи, бих се заклеял, че това са твоите космати крака.

Мельди отметна глава и се засмя, а в това време Сейди омете като прахосмукачка остатъците от обяда им.

— Толкова съжалявам! Но щом види пикник, не мога да я удържа — каза жената и сложи каишката на врата на Сейди.

— Няма нищо — викнаха след нея те.

— Добре изглеждаш, Карвър — рече Джаксън и посочи бялата ѝ тениска, цялата на петна от калните лапи на Сейди. По вълненото мексиканско одеяло се бяха размазали кексчета и парчета пуйка.

— Добре се чувствам, Джекил — скръсти ръце тя, правейки рибешка уста.

Двамата прихнаха. Джаксън отметна кафявия си перчем. Откъсна от тревата глухарче и го затъкна зад ухото на Мелъди. Тя му се усмихна благодарна и се тръшна по гръб. Едно перце със златно връхче се отдели от косата ѝ и кацна помежду им. Денят бе чудесен. Както почти всички дни, които прекарваше с Джаксън.

— Помниш ли, когато се срещнахме за първи път? — попита го тя и се завъртя с лице към него. — Ти седеше на онази пейка ей там.

Лешниковите му очи се заряха в небето.

— Не, не. Нищо не помня.

Тя го тупна по крака с една недоядена кълка.

— Разбира се, че помня — рече Джаксън и се понадигна. На корема над джинсите му с петна от мастило, нямаше и грам мазнина. Той я придърпа към себе си. — Кандис бе облякла онзи шантав сребрист гащеризон и съвсем приличаше на извънземно, а ти беше толкова... хубава.

— Коремът ти е съвсем плосък — каза тя на сантиметри от устните му.

— Какво?

— Съблазнителен, но и малко смуцаващ — отвърна тя, заемайки една от репликите на Кандис. Усецането бе като да се намъкнеш в мокрия бански на някой непознат. — Кажи ми, как успяваш да го поддържаш толкова гладък?

Джаксън седна. Мелъди се строполи на тревата. Той се изчерви.

— Откога започна да забелязваш коремите на хората? Нали няма да заприличаш на някое от *онези* момичета?

— Кои момичета? — попита го Мелъди, макар да знаеше отговора. Джаксън намекваше за лекомислените госпожици, които бягаха от училище, за да обикалят по магазините, сравняваха телата си в тристранни огледала, а после на чаша лате за обяд се оплакваша от размерите на ханша си. Джаксън не можеше да ги понася. Смяташе, че Мелъди е стъпила здраво на земята. Надеждна и умна, тя бе

последният човек, който би изоставил етичните си принципи заради нещо вятърничаво и мимолетно. А той такава я обичаше. Затова и тя го обичаше.

Джаксън взе портативното си бяло-синьо вентилаторче и го включи. Затвори очи зад очилата на зубър с черни рамки. Мелъди приближи вентилаторчето до потното му лице. Щом Джаксън започнеше да се поти, увреденото му ДНК изкарваше на бял свят диджея — неговото второ Аз, което бе смешно, но и много безотговорно. А тя не искаше никой да помрачава хубавия им ден.

— Затова ли ме обичаш? Защото съм... нормална? — попита тя, без да е сигурна какъв отговор иска да чуе.

Той отвори очи и се усмихна.

— Не бих те нарекъл *нормална* — рече, взе перце от косата ѝ и го духна, а бризът го пое.

— Като оставим това, че съм сирена, аз съм напълно предвидима. А ти... ти не си. Щом се изпоттиш, се превръщаш в Ди Джей. Може би затова ме харесваш — защото аз съм твоята противоположност. И никога не се променям.

— Чакай малко. Нали онази вечер ти си се качила на сцената и си пяла пред куп непознати? Аз съм бил непредсказуем, така ли? — Джаксън я дръпна на земята. Карираната му риза с къси ръкави миришеше на боров дезодорант. — Нали не си започнала да излизаш с диджей?

Тя се засмя, но в известен смисъл той имаше право. Мелъди бе свикнала с мисълта, че е предвидима, защото се сравняваше със сестра си. Но концертът ѝ преди няколко вечери бе съвсем неочакван. Това бе най-спонтанното нещо, което бе правила от години насам.

— Причините, че се разбираме, са хиляди — каза Джаксън и се пресегна към кутията със сладкишите. — Една от тях са кексчетата ти. — Едно шоколадово парченце падна върху най-горното лъскаво копче на ризата му. Тя го изчисти. Джаксън беше прав — каквато и да бе причината, те бяха чудесен отбор.

Мелъди се изтърколи по гръб и стисна ръката му. Мислите ѝ я отнесоха в бар „Кориган“ и земният полъх на слънчевия следобед се смени от киселата миризма в бара... горещината от прожектора... приливът на енергия, с който сцената я изпълни, от гласа ѝ, извисил се

нагоре, от аплодисментите на хората... Мелъди се надигна и отпи вода от шишето.

— Какво ще правим през лятото? Ето това е големият въпрос.

Джаксън отметна перчема от лицето си.

— Всъщност... — Той взе да рови в раницата си, докато Мелъди наблюдаваше семейството в жълтия каяк, който се носеше по реката. Те излъчваха спокойствие и удовлетворение — чувства, които тепърва щеше да изпита. Беше щастлива с Джаксън — не че не беше. Но нещо под кожата ѝ вибрираше. Някакво тревожно жужене. Мелодия, която я движеше, но все не я отвеждаше на мястото, на което щеше да намери покой. И така до онази вечер. Докато запя.

Една лъскава брошура изникна пред лицето ѝ. На корицата имаше снимка на деца, застанали на дървена сцена сред гъста гора.

— Лагерът „Кресчендо“!

— Какво?

Джаксън се усмихна.

— Там имат нужда от помощници.

— Но това е най-добрият лагер за сценични изкуства в цяла Америка. Сигурна съм, че опашката от чакащи за работа е дълга километър.

Джаксън се облегна на лакът.

— Да, така е. Но мама познава директора. Идният четвъртък след училище и двамата сме на интервю — ти за музикалния театър, а аз по рисуване. Представи си — два месеца на лагер! Без училище, без родители, сред природата.

И тя си представи... щяха да се разхождат на зазоряване до върхове, забулени в мъгли, да се къпят среднощ в басейна, да се държат за ръка под одеялото, когато вечер пеят лагерни песни край огъня. Щурчета, звезди, музикален театър. Ако трябваше да се хване на работа през лятото, а тя трябваше да се хване, това бе доста добра възможност.

— Отлично! — Тя се приведе да го целуне с благодарност, когато — *дзън!*

Мелъди се отдръпна и погледна телефона си.

До Мелъди

4 юни, 14:57

Кандис: @ Общата спалня на Шейн. Богиня Гръндж правят прослушване за певица. Записах те. Следващият четвъртък, 3:30, Шеруд, стая 503. Най-добрата сестра се изпарява!

Мелъди засенчи дисплея и препрочете съобщението. После още веднъж. И още веднъж... Тогава скочи и започна да подрипва по тревата.

— Да! Да! Да!

— Какво има? — попита Джаксън и също започна да подскача.

— Богиня Гръндж правят прослушване за нови певци Кандис ме е записала! Следващата седмица съм на прослушване!

Той стисна ръката ѝ.

— Може би ще направиш нещо за името на групата.

Мелъди замръзна на място. *Правилно ли беше чула?*

— Извинявай... новината с чудесна. Наистина — рече той и се подсмихна.

Ледени висулки се образуваха у Мелъди там, където само допреди миг бе текла като сироп любовта. Тя хвърли кексчетата в кофата за боклук.

— На път сме да развалим хармонията.

— Не и кексчетата! — изкрещя Джаксън.

— Ако не внимаваш, ти ще си следващият — рече тя почти сериозно.

— Просто не мога да преглътна името. Толкова е... глупаво.

— Виж кой го казва — отвърна тя и посочи ризата му, която бе закопчана накриво.

— Само се пошегувах — каза той през смях. — Наистина се радвам за теб. Може би сега ще те видя на сцената. — Джаксън пусна вентилатора на най-високата степен. Вдигна го пред лицето си, а с другата ръка я стисна за крака.

Мелъди дръпна вентилатора надолу, за да вижда очите му.

— Това означава ли, че ще дойдеш на прослушването?

— Зависи.

Мелъди чакаше.

— До залез-слънце искам една тава с кекчета.

— Имаш ги — каза тя и протегна ръка.
— Добре — отвърна той. — Кога е прослушването?
Тя отново прочете съобщението.
— В четвъртък в три и половина.
— Уф.

Нова висулка лед в корема ѝ.
— Интервютата ни за лагера са от пет.
Мелъди закичи Джаксън с глухарче.
— Имаме час и половина на разположение. Ще се справим.

Той сведе поглед към тревата. Мелъди стисна ръката му и трябваше да впрегне цялата си воля, за да не използва гласа си срещу него. Колко лесно щеше да е, нали? *Джаксън, чуй ме. Щом стане дума за музика, винаги ще ме подкрепяш. Това много ще ти хареса.*

А той щеше да отвърне: *Разбира се, Мели. Както кажеш, Мели. Ще ми позволиш ли да те занеса на ръце до сцената, Мели?*

А на това тя би казала: *Пфу!*

Все пак, ако искаше да има робот за приятел, господин Щайн сигурно можеше да ѝ направи един до понеделник. Тя трябваше да знае, че Джаксън я подкрепя по своя воля. Иначе никога не би научила дали...

— Добре, става!

— Отлично! — Мелъди тикна телефона си в задния джоб на джинсовите панталонки и грабна чантата си. — Да тръгваме. Трябва да репетирам!

Джаксън изхвърли пластмасовите чаши и чинии в коша и преметна чантата на рамо.

— Ясно. Пикникът свърши.

[1] Вероятно името идва от деня на Сейди Хоукинс — американски обичай, според който на този ден жената може да покани на среща мъжа; обичаят води началото си от комикс, издаван през 30-те години на 20 век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

ТРИУМФЪТ НА ЛАЛА

Клод набоде парче тофурки, залято в сос терияки^[1], и го подаде на Лала.

— Мммм... — Тя облиза устни, вкусвайки с наслада соления заместител на месо. — Сега е твой ред — каза тя и подаде едно парче на Клод.

Той го сдъвка.

— Ужасно вкусно! Много по-хубаво е от истинско месо.

Развълнуваното море полюшваше яхтата им като люлката на новородено бебе. Господин Ди отвори бутилка безалкохолно шампанско, а Лала се изтегна слънце в шезлонга си.

Сребристочерният ѝ бански още не бе изсъхнал, след като поплуваха с делфините. Клод коленичи в краката ѝ, стиснал в ръце кутийка — синя като яйцата на червеношийка, — а на лицето му грееше очарователна усмивка. Баща ѝ снимаше с камера. Господин Ди свали черните си очила и остави сълзите от щастие свободно да се търкалят по лицето му. Никога досега Лала не го бе виждала да държи камера, а още по-малко да плаче от радост. Тъкмо се канеше да отвори синята кутийка, когато вятърът се усили. Небето притъмня и слънцето се скри. Платната заскърцаха с негодувание, а нежното полюшване взе да прераства в нещо като нетърпеливо разтърсване...

— ... *Казах*, че е време за ставане. Успала си се. — Върху ризата си на синьо и бяло каре чичо Влад бе сложил морскосиня престилка.

Лала седна в леглото и свали нощната маска от черен сатен.

— Какво става? — Менажерията от улични животни се озова на килима.

Приведен над леглото ковчег, Влад люлееше рамката му.

Тя потърка очи и погледна часовника. Той примигваше на 12.00.

— Какво се е случило? — изпъшка тя. Олисяващата ѝ мишка, Пушен Буда, се стрелна под леглото, преди да е пуснала прилепа вътре. — Колко е часът? Защо будилникът не е звънял?

— Бушонът гръмна. Заради солариума на баща ти. За пореден път! Токът спря. За пореден път.

Лала не можеше да повярва, че баща ѝ ще закусва с нея като всички нормални бащи. Не ѝ се вярваше, че е изкарал ноцта в ковчега си. Не ѝ се вярваше, че ще се видят лице в лице, а не по видеовръзката. Освен ако... *Ами ако и него съм сънувала?*

— *Vite, vite!* — Влад отвори сърцевидните прозорци и пусна граф Великолепни вътре. Пременил с миниатюрни очила за летене и розови кальфи на крилата от изкуствена кожа с малки лъскави петънца по тях, прилепът долетя до пръчката си и увисна на нея с главата надолу. Дала свали нощните му дрехи, сложи на очите му мъничка нощна маска, целуна го за „лек ден“ и тежко се свлече обратно в леглото.

— Ох. Такъв хубав сън сънувах!

— Хубаво ще направиш, ако побързаш да се облечеш. Хайде, давай, раз, два — като стъпките в танц — рече той и излезе от стаята.

Дала изрита розово-черния копринен юрган. Баща ѝ се бе завърнал у дома преди четири дни, но животните продължаваха да се държат така, сякаш се канеше да ги излапа на закуска. Онзи ден се наложи да свали на ръце Тийни Търнър и насила да я изведе навън. Очевидно кученцето предпочиташе да пишка на килима пред това да налети ненадейно на господин Ди... като че ли той пък умираше да изсмуче кръвта на някой *помияр*. Ако само знаеха с кого си имат работа. „Баща ти се храни само с най-качествени породи“, обичаше да казва той.

Освен това обичаше да я притиска с разговори за бъдещето, но досега не бе отронил и думичка. Кой знае пък — ако помиярите се окажат прави? Може би най-сетне бе занижил стандартите си. Може би бе готов да направи като прилепите и да обърне вижданията си надолу с главата.

Лала се намъкна в червен кашмирен пуловер, черен клин и ботуши до колената. Всички други момичета ходеха с потници и летни рокли. Но когато наскоро облече лилавата памучна жилетка, цял ден не спря да зъзне. Изми си зъбите и пръсна парфюм от момина сълза. Малко безцветен гланц на устните, малко спирала и вампирът бе готов за старомодна закуска със семейството.

Силна миризма на телешко се носеше на долния етаж и сега си проправяше път и към горния. С нос, залепен за парфюмираната си

китка, Лала успя да стигне до кухнята. Вероятно баща ѝ бе донесъл или кървавица, или някакъв пай от бърберици от Европа. При тази мисъл празният ѝ стомах се обърна. Но какво са едно-две повдигания, при положение че той отново се бе завърнал в живота ѝ.

— Добро утро, татко! — поздрави Лала, щом влезе в черно-бялата кухня. Чичо Влад бе настоял да сложат черно-бели плочки като на шахматна дъска ѝ ярки мраморни плотове, за да не си накълца пръстите, когато готви — а това щеше да е неизбежно, ако трябваше да реже в тъмното. В крайна сметка господин Ди отстъпи. Щом станеше дума за готвене, тежката дума имаше Влад. „Разумен компромис за ценител на изисканата кухня“, казваше баща ѝ. Лала запуши носа си. Колко ли време трябваше на огромния вентилатор да издуха миризмата на месо?

— Не искам оправдания, искам резултати — каза баща ѝ и се надигна от коженото кресло, което бе преместил в кухнята. Той винаги приличаше на модел на „Хюго Бос“: с тъмна кожа, с гел на косата, облечен в стилиен костюм дори и на такива места, на които всеки друг би носил спортен екип. — Ако до понеделник не увеличи активите, ще го... — Той хвърли поглед към Лала и мина на румънски.

— Здравей, татко — опита пак Лала. Тя протегна ръка към неговата студена длан, но той ѝ подаде само един пръст и продължи разговора на висок глас, като едновременно с това удряше по клавишите на лаптопа. Смутена, Лала се усмихна на Мусклавада, облечения в тъмен костюм бодигард, който стоеше наблизко. Мускул (както тя и Влад тайничко го наричаха) кимна в отговор.

— Какво става? — попита тя Влад, който бе седнал край масата. Белгийските гофрети бяха затрупани под куп документи. Панерът с кексчетата беше бутнат настрана, за да има място за портативния факс. А в празната чиния на Лала се мъдреха три мобилни телефона за международни разговори.

— Какво искаш да кажеш? — попита чичо ѝ с престорено изумление и очевидно ядосан. — Та ние всяка сутрин затрупваме закуската си под офистехника — добави и така яростно започна да маже масло върху кравайчето с канела и стафиди на Лала, сякаш се опитваше да запали искра.

— Не толкова силно, че ще... — И тогава кравайчето се изхлузи от треперещите му ръце и падна с намазаната страна върху черен

мраморен квадрат.

— Явно ти ще си с О-тата — пошегува се Лала, за да му повдигне настроението. — Сега е мой ред. — Взе две соеви наденички и направи Х върху бяла плочка.

Влад разпери ръце.

— Великолепно! Просто великолепно!

Като си помисли, че го викат за ядене, графът влетя в кухнята, грабна кравайчето и отлетя обратно на горния етаж. Влад заудря главата си в сокоизстисквачката, а Лала едва се сдържа да не се размее.

— Няма нищо — каза тя и се пресегна да вземе бялата си чаша. — И без това не исках друго, освен малко соево лате.

— Дано го обичаш студено — каза тихо Влад, като едва отваряше устата си. — Благодарение на брат ми, тенпира, в стаята ми за медитация има солариум — последен писък на модата — който изгърмя половината бушони в къщата. — Той подаде на Лала една двайсетдоларова банкнота. — Отбий се в „Старбъкс“.

Лала пхна банкнотата в страничното джобче на ботуша си. В това време баща ѝ крачеше из кухнята, а гърленият му румънски ставаше все по-рязък и гневен.

— Не е ли чудесно?

Окото на Влад играеше и той го притисна с пръст.

— Кое?

— Като истинско семейство сме.

— *Gresit*^[2]! — господин Ди изхвърча от кухнята. Гласът му ехтеше по коридора към фойето. Мускул се изниза по петите му.

Влад завъртя очи.

— Толкова ли ще ги заболи, ако си почистят чиниите? — Той избута лаптопа в другия край на масата, натисна копчето на дистанционното, за да спре звука от телевизора, и накрая разкъса найлона на току-що излезлия брой на списание *Архитекчъръл Дайджест*. Прелисти набързо първите страници с реклами на мебели и вдигна поглед. — Солариумът. Овлажнителите. Прислужниците. Багажът. Отоплителните лампи... Метнал е един копринен халат върху Уитмор!

Лала не вярваше на ушите си. Знаеше колко много означава огледалото за чичо ѝ. Според книгата, която бе написал — „Фън шуй:

«Аранжиране на дома или съвети за вампири, които се нуждаят от положително чи» — огледалото бе поставено там, където се събираха ъглите на сърцето и богатството. Това означаваше, че огледалото трябва да помогне на чичо Влад да привлече в живота си богатата жена. Само че, ако не бе покрито. Което означаваше чичо Влад да умре в бедност и самота.

— Сигурно няма да остане дълго. Никога не се задържа много тук — успокой го Лала. Влад се усмихна с надежда. Но кръвта на Лала се вледени. Дали някога щеше да бъде достатъчно добра, та да заслужи баща ѝ да си остане вкъщи?

— По-добре да тръгвам — каза тя, като страшно ѝ се искаше да мине през „Старбъкс“ преди първия час.

Тогавата от микрофобърната ѝ чанта се чу чуруликащо звънене. Лала и Влад се спогледаха.

— Може би някой иска да го закарам на училище? — вдигна тя рамене.

Блокиран номер.

Влад изпъшка, а после отново се зачете в списанието си.

Лала му прати въздушна целувка и вдигна телефона.

— Ало?

— Аа. *Oui*. Тъ, Лала? — Беше жена и говореше с много силен акцент. Сигурно някоя от чужденките, приятелки на баща ѝ. Обаждаше се, за да предразположи дъщерята — все същата стара история.

Лала бутна вратите на салона.

— Хм? — Която и да бе жената, ще трябва да разговаря с нея, докато кара към училището.

— *Je t'appelle* Брижит Т'о от...

— Тук е и Дики Дали. От „Дали Спортс“.

Клод? Лала спря, като се питаше кой ли ѝ беше скроил този номер. *Но той дори не знае за „Т'о Дали“...*

Жената с акцента отново се намеси.

— *Votre* имейл *était rempli de passion et...*

— Вкара гол от центъра, капитане. Ти си един от тримата ни финалисти. Е, добре де, истината е, че си нашият фаворит, но това не можем да ти го кажем, защото шефовете ще се разпискат. Ха! — извика той силно, а после се закашля да почисти гърлото си. — Виках си, да вземем с французойката да яхнем един самолет и да ви дойдем

на гости за малко... Я да видим... може би... Четвъртък двайсет и трети? Хей, Би, четвъртъкът *viene* ли е за *vous*?

— *Mais oui* — отвърна жената. След грубия му тембър кадифеният ѝ глас бе добре дошъл. — Моля, Дики, наричай ме Брижит.

— Супер! Хайде, слушайте. Стратегията ни за играта е следната: ще огледаме училището, ще се уверим, че там не живеят духове — ха!, и ще се срещнем с мутантите, които ще представят новите ни обувки. Колкото по-чудовищни, толкова по-добре. И грозни също става. Ха! Чудовищата са новото чудо. — Той отново се закашля, а после се изплю. — Кой ти е мислил, че някой ден Дики Дали ще се слее с някаква скована фуста от Европа? Ха!

Така. Клод никога не би нарекъл Лала „фуста“. Веднъж ѝ бе казал „злато“ пред момчетата от отбора и тя му спуска свинската кожа със зъби. Разговорът тук беше истински като смъртта! Лала се усещаше хем лека, хем тежка — като котва, която вдигат в бушуващо море. Замаха бясно, опитвайки се да привлече вниманието на чичо Влад.

Той хвърли списанието и изрече само с устни: „Какво? Кой е?“

Лала пак му махна, но този път му даде знак да пази тишина. Ала това само го накара да повтори безброй пъти какво?

— Лала? — чу се друг мъжки глас от слушалката.

— Ъ, да?

— Аз съм Ред, асистентът на господин Дали. Той трябваше да поеме друго обаждане. А връзката с мадам Т'о май се разпадна. Но, поздравявам ви, че сте финалист! — И той като Дики говореше като човек от Средния запад, но по по-мек начин.

Лала се ухили до уши.

— Благодаря — засмя се тя срамежливо. А после само с устни каза на Влад: „Т'о Дали!“

Той започна да подскача, склучил ръце като за молитва.

— Моят фън шуй проработи! Проработи! Преместих лаптопа ти в твоя ъгъл на успеха и това даде резултат.

— Шшшшт — изшътка Лала все така усмихната.

— Така, а сега си запишете това — каза Ред.

Лала грабна тъмнолилавото си червило и нави ръкава си.

— Готова съм...

1 от 3-ма финалисти... Четв. около 12... да избира двойка за Д.Д. и Б.Т... ако спечелим имаме национална рек. камп... ако спечелим да се прекръстим на гимназия тодали... 1 мил. долар.

— Записах. Добре. Благодаря. До четвъртък — каза Лала и хвърли телефона на табуретката с напуканата кожа. — Финалист съм! Най-много мен са харесали! Успях!

Тя викна достатъчно силно, та да може и баща ѝ да я чуе. Ала единствено чичо Влад се втурна към нея, гушна я в прегръдката си, ухаеща на парфюм от сандалово дърво, и започна да подскача с нея, като че беше на трамплин. Тя гореше от нетърпение да каже на татко си. Беше спечелила конкурса и един милион долара дарение за училището си — какво друго, ако не това можеше да докаже, че е достойна за успешно бъдеще.

— Аз и Клод ще представим националната рекламна кампания за сливането на „Г’о Дали“! — обяви тя, докато подскачаше.

— Иииии! — пищеше чичо Влад.

— Знам! — изпищя тя в отговор, щастлива, че всичко се бе наредило така чудесно.

Вампир и върколак. Прекрасно сливане! Бяха противоположни точно като Г’о и Дал. Студена и гореща кръв. Вегетарианка и месоядец. Самотно момиче и момче от глутницата. Тя си представи снимките... *Лимузината спира пред студиото почти в центъра на Манхатън. Шофьорът скача да отвори вратата. Лала подава белия си крак с дамски чорап. Излиза от колата, наметната с виолетов шал и обсипана с диаманти. На тротоара ги чака господин Ди. Слиза и Клод — с черни очила и прическа „мохикан“. Когато влизат в студиото, гримьорите решават, че за тях няма работа — Лала е красива и без тяхна помощ. Сталистите се съгласяват, че дрехите ѝ са супер. Господин Ди изключва телефона си и изважда от ухото си слушалката, защото не иска да изпусне и миг от изживяването. Отпива от шишето минерална вода и наблюдава дъщеря си, възхитен от нейната прелест. Лала и Клод позират на мек сив фон. Фотоапаратът щраква. Те са с вроден талант. Взимат си кратка*

почивка, за да видят доказателствата... но на снимките се вижда само Клод...

Лала спря да подскача. Вампирите не излизат на снимки и затова всяка година полето над името на Лала в албума на „Мърстон Хай“ оставаше празно, а под него стоеше надписът: „Къде беше в деня на снимките?“. Ох, добре. Баща ѝ никога не би позволил нещо толкова дребно да се изпречи на пътя му, затова и тя не ще го позволи. Ще трябва да намери някого друг.

Мускул влезе в салона, а след него се показа и господин Ди. Той изкрещя в телефона още няколко думи на румънски, а после натисна копчето и приключи разговора.

— Татко! Никога няма да повярваш кой ми се обади! — изчурулика тя.

Той започна да пише съобщение.

— Ъ?

Тя застана на пътя му.

— Познай!

Той спря за миг, преди да се блъсне в нея, и най-сетне срещна черните ѝ очи. Лала повдигна вежди и така му се усмихна, та чак зъбите ѝ лъснаха.

— Дракулаура, нямам време за глупости. Какво става?

Усмивката на Лала посырна. Но само за секунда. Щеше да се гордее с нея...

— Спечелих конкурса, за „Мърстон“ и... блекбърито звънна.

— Търсят ме. После, става ли?

Чичо Влад ахна.

— Но...

Господин Ди ядно изгледа Мускул, който просто отмести Лала от пътя на баща ѝ. Двата продължиха и влязоха в кухнята.

Лала пусна ръкава си и сложи очилата си. За нищо на света не би позволила татко ѝ да види, че плаче.

Звън.

До Лала

8 юни, 8:11

Франки: Къде си? Закъсняваме!

Лала целуна чичо Влад по бузата, взе ключовете от колата и затръшна вратата след себе си. Ще разкаже на Франки добрите новини. Вярно, пускаше искри. Но никога не хапеше.

[1] Японски сос за месо и риба. — Б.пр. ↑

[2] От рум. — Грешно, невярно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

ГОТОВИ... СТАРТ!

Облеклото на Франки бе подбрано точно за случая. Един поглед към жълтата ѝ поличка за тенис и бялото спортно яке бе достатъчен всеки член от Борда на равновесието да си помисли, че след училище тя има мач. Може би този път щяха да побързат — за разлика от първата среща, която се проточи два часа и девет минути. Но засега нещата не вървяха по план. Вече петнайсет минути Франки стоеше в умирисаната на химикали училищна лаборатория (*Като че ли вкъщи не ми стигат тези миризми!*), а срещата дори не бе започнала. И никакъв ефект от въздействието на дрехите ѝ. Само Гулия забеляза спортния ѝ екип, и то защото Франки бе забравила да махне етикета с цената.

— Тишина! Моля за тишина по време на срещата! — извика Хейли Барон-Менделвиц и удари с обковано със злато чукче, подарък на баща ѝ от адвокатската му кантора.

Само минута делеше Франки от свободата. Трябваше просто да оповести фантастичната новина на Лала и тогава...

— Преди да се заловим за работа — каза Хейли. Пресегна се зад роклята си на цветя и измъкна пластмасова кутия. — Нека да се уверим, че нивата на кръвната ни захар са добри. Някой иска ли домашно приготвени сладки? Има с ленено семе, овес и червена боровинка. — Тя започна да раздава кафявите блокчета със сериозността на доброволец от Червения кръст.

Откакто Бека — бившият социален повелител на Хейли и бившата отмъстителна приятелка на Брет — се бе преместила в „Уитмор“, Хейли бе изпълзяла от дупката си като рак. Вече не бе принудена да живее на сянка и търсеше прожектора. Но не онзи приятен прожектор, който следва стилистите, фризьорите и гримьорите. А по-скоро някакъв диктаторски — флуоресцентен и не много ласкав.

Хийт Бърнс — приятелят на Хейли, който щом се оригнаше, бълваше огън — взе две парчета и връчи чинията на Джаксън, който я даде на Брет, а Брет — на Франки. От учтивост Франки взе най-малкото парченце и подаде чинията на Гулия. Зомбито огледа какво бе останало.

— Ммм — простена тя, но така и не си взе нищо. Явно беше твърде умна, за да си вземе.

— Трябва да направя съобщение — обади се Франки.

— Не може, преди да сме повторили най-главното. — Хейли отвори зеленото си куфарче от изкуствена кожа и извади оттам бележник. — Първа точка от дневния ред... — Тя погледна над очилата си към Хийт. Той застана отпред. Ръкавите на синьо-бялата карирана риза бяха доста къси. Кокалчетата на белите му китки стърчаха като болтове.

— Ъ... първа точка: Всички приехме, че Хейли ще бъде председател...

Франки се засмя. *Какъв председател може да е тя?*

Хийт продължи.

— Аз съм репортерът...

— Казва се секретар — поправи го Хейли.

— Това е за момичета — не отстъпваше той. — Репортер ми харесва повече.

Брет се изсмя и насочи пръст към Хийт. Бум, произнесе той с устни.

Хийт замери Брет със салфетката си. Тя тупна шумно върху чина на Брет. Когато я разгъна, той видя недоядено парче овесен сладкиш. На свой ред замери Хийт с парчето и двамата избухнаха в луд смях.

— Тишина! — викна Хейли и удари с чукчето. — Продължавай.

След една-две секунди Хийт спря да се смее и продължи.

— Франки е обществен координатор, Джаксън е творчески координатор, а Брет е суперсвързката между членовете на борда. — Момчетата удостоиха Брет с потупване по рамото за трудно извоюваната длъжност. Франки засия. Тя и приятелят ѝ бяха получили най-страхотните постове.

— Гиин — простена Гулия.

— О, Гулс, извинявай — рече Хийт и прелисти тетрадката си. — Ти си ГИ — Генерален инспектор.

— Ммм — измуча тя с усмивка.

Хийт продължи:

— Втора точка: Хейли предложи да направим кът на взаимопомощ в библиотеката, където учениците ще могат да разговарят по проблемите на асимилацията. Франки предложи в чест на лятното слънцестоене да съкратим наполовина учебния ден през юни. Джаксън иска да изпише стените на столовата с фрески, да се усили климатикът и да се построи звукозаписно студио. И тогава Франки каза, че трябва да се зареди, и срещата приключи... — Хийт се хвана за корема. — Ох — изпъшка той.

— Какво ти е? — попита Хейли и се спусна към него.

Хийт се преви одве.

— Май преядох с тези сладкиши.

Ух-ох!

— Залягайте! — извика Брет. — Ей, сега ще гръмне!

Хейли грабна екипировката си — раница от незапалима материя, оборудвана с пожарогасител, пясък и алое.

Джаксън се стрелна в коридора. Гулия се прозя. Франки залегна под чина. Само това оставаше — Хийт да избълва огън от дупето си и да ѝ подпали новия екип за тенис. Брет се сви до нея и ѝ намигна. Тя му прати въздушна целувка и стисна палци.

През стаята премина гореща вълна, която бе последвана от пяна. Крайчетата на косата на Франки изпращяха, но полата ѝ остана невредима. *Чудесно!*

— Съжалявам, хора. Вече можете да се покажете.

Брет и Франки се измъкнаха изпод чиновете си, за да попаднат в зимната страна на чудесата. От бодличките на Брет излизаше дим. Джаксън влезе предпазливо с бръмчащия вентилатор в ръка. Само Гулия не се бе поместила и през цялото време бе чела своя роман комикс.

— Добра скорост — Хийт поздрави Хейли. — Успя да го угасиш, преди алармата да се включи.

Като някой разбойник Хейли издуха остатъците от пяната по маркуча и тикна пожарогасителя обратно в раницата.

— Победих собствения си рекорд с девет секунди.

На черната дъска зад главата ѝ беше зейнал дълбок кратер. Тя свали оранжевата лента за коса, която се беше постопила, и приглади

провисналия си кафяв перчем.

— А сега е време за някои вълнуващи новини... — подхвана тя.

Франки се изправи усмихната.

— Бих ги нарекла наелектризиращи.

— Не сега — изсъска Хейли и с жест подкани Франки да седне.

Гулия издаде някакъв звук. Приличаше на смях, но доста протяжен.

— Директорът ни помоли да бъдем домакини на тържествения обяд на учениците, които завършват, в деня на дипломирането им — обяви Хейли. — Това е голяма чест.

Отвън на тревата три момичета от първи курс играеха хек. Пиеха портокалов сок и всеки път, щом някоя изпуснеше топчето, трите се заливаха от смях. Какво ли не би дала Франки да е навън с...

— Франки! Слушаш ли ме? — рече строго Хейли.

— Какво?

— Ти си обществен координатор, значи ще да отговаряш за обяда.

Франки пусна няколко искри. В списъка ѝ за лятото нямаше организация на партита. Имаше само партита.

— Аз, такава...

— Добре, добре — прекъсна я Хейли. — Аз ще се заема.

— Наистина ли? — попита Франки, без да скрие облекчението си.

— Да, ако това ще ти помогне да се чувстваш по-добре — каза Хейли, като не спираше да си дъвче долната устна. Ако това беше юзда, да беше я прегризала от нетърпение.

— Така е — призна Франки.

Хейли удари с чукчето.

— Добре. Аз поемам нещата. — Тя кръстоса крак връз крак и оранжевото ѝ сабо Стос се вирна във въздуха. После отвори папката си на раздел „Тържествен обяд“. — Мислех си тържеството да мине под надслов „Ние сме света“. Ще има метални барабани и шотландски гайди. Може да се облечем в костюми от различни части на света. Аз имам дирндл (традиционна германска носия), а може и да наемем...

Франки я прекъсна.

— Съжалявам, че те прекъсвам, Хейли, но предлагам да чуете страхотната новина.

Хейли въздъхна.

— Добре, казвай.

Франки приглади поличката си и застана така, че Брет да види красивите мускули на прасците ѝ.

— Лала е записала „Мърстон“ в онзи конкурс, организиран от обувки „Г’о“ и „Дали Спортс“...

Хийт вдигна крак с огромен бял кец за баскетбол.

— Аз винаги нося „Дали“.

— Че кой не обича „Г’о“? — добави Франки.

Гулия хвърли поглед към джапанките си.

— Оооох.

Франки ѝ отвърна с учтива усмивка, а сетне разказа всичко за конкурса в подробности, чак до онази част с „чудовищата са новото чудо“.

— ... и последно — ако спечелим, догодина „Мърстон“ ще бъде прекръстен на „Г’о Дали Хай“.

Гулия се засмя, а после прати съобщение на Франки:

До Франки

8 юни, 15:07

Гулия: Тотали хай^[1]! Хаха!

Франки отново се усмихна на Гулия.

Джаксън поклати глава и отметна увисналия перчем от очите си.

— Не разбирам. Как така „чудовищата са новото чудо“? Какво означава това?

— Това е все едно да си купиш джинси с дупки по тях — хем грозни, хем нови и чудни — обясни Франки.

— Че кой си купува джинси с дупки? — учуди се Джаксън.

Гулия прати ново съобщение.

До Борда на Равновесието

8 юни, 15:09

Гулия: Клео, Клаудин, Блу...

— Добре, разбрахме — рече остро Хейли.

Хийт дъвчеше молива си.

— Е, коя ще бъде двойката? Нали Лала не излиза на снимки?

Франки хвана Брет за ръката.

— Ла каза, че двамата ще бъдем чудесни.

Хейли стрелна ръка нагоре с такава жар, че бутна очилата от лицето ѝ. Те се килнаха на една страна и се залюляха на верижката като счупена люлка.

— Аз и Хийт също сме грозни.

— Дали не искаше да кажеш чудни? — попита Джаксън.

Хийт и Брет се изхилиха.

Хейли не им обърна внимание.

— Аз съм норми и излизам с РАД, който бълва огън — това просто креци „сливане“. В *Стейтсман Джърнъл* дори измислиха дума за романтичната връзка между РАД и норми. Наричат я двойни РАми — от РАД и норми.

— Аз и Брет също сме двойни РАми — възрази Франки.

Хейли тропна със сабото.

— Защо трябва да сте вие с Брет? Защо да не сме аз и Хийт?

Хийт изпуктя. Брет се облегна тежко на стола. И двамата се простреляха в слепоочието с пръст. Гулия извади айфона си и захвана да играе „Гневни птици“.

— Хайде, Хейли. Ние сме сладки и енергични. Ъ, не че вие не сте, но... — Франки пусна малко искри. — Просто... обикаляхме по магазините и си купихме хубави нови дрехи, и... ако спечелим, победата ще е за цялото училище!

Хейли категорично поклати глава.

— Животът не е само очарование и хубави дрехи.

— Да, особено в света на модата — притисна я Брет. Хийт, най-добрият му приятел, не се стърпя и се засмя.

Франки му намигна. *Благодаря.*

Той отвърна с намигване. *No problemo.*

— Гъгъгъгъгъгъгъ — успя да каже Гулия, докато играеше.

— Добра идея — съгласи се Джаксън. — Хайде да гласуваме.

— Съгласна — Хейли удари с чукчето си. — Всички, които са за мен и...

Бавничко Гулия вдигна глава и срещна очите на Джаксън. Празният ѝ поглед бе осветен от нещо: свещ, която трепкаше в дълбока пещера. Тя прати ново съобщение:

До Борда на Равновесието

8 юни, 15:12

Гулия: Клео и Дюс.

— Какво? — извикаха в един глас Хейли и Франки.

— Та те дори не са Двойни РА-ми-та! — възмути се Хейли.

Джаксън стана и грабна чантата си.

— Предлагам да отворим конкурса за всички. Всеки, който иска, ще може да участва, а следващата седмица цялото училище ще гласува за победителите.

Франки склочи ръце.

— Отлично!

Членовете на борда се съгласиха.

Без Хейли, която изхвърча от стаята. Хийт полетя по петите ѝ.

Франки взе ракетата за тенис и се усмихна.

— Една игра на тенис? Някой?

[1] От англ. — Игра ба думи „totally high“ — high освен гимназия означава и състоянието след приемане на наркотици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

ОТ КОЛЕЖА КЪМ ЛАГЕРА ЗА ИЗКУСТВА

Мелъди натисна копчето на асансьора за петия етаж.

Нищо.

Пак го натисна. И пак, и пак, и пак. *Защо всичко толкова се бави точно когато човек има спешна работа?!* Тя рязко дръпна ръката на Джаксън и погледна стария му ролекс. Беше три и трийсет и четири. Закъсняваше с четири минути.

— Това нещо точно ли е?

Джаксън дръпна ръката си.

— Това *нещо* беше на баща ми.

— Добре де, извинявай — измънка Мелъди и за сетен път натисна копчето с такава сила, че пръстът ѝ се огъна. Петицата светна и вратите се затвориха с клатушкане.

Изминалият час се бе извъртял като видеокомедия. Беше избягала от училище достатъчно рано, за да може да изтича до къщи, да се преоблече и да стигне навреме за прослушването в три и половина. За тази цел в последния час в училище се наложи да отиде до „тоалетната“, но така и не се върна.

Когато в три часа и една минута Мелъди затопурка по стълбите, майка ѝ излезе от кухнята с престилка с надпис: **НЯКОИ ХОРА ГОТВЯТ, ДРУГИ ХОДЯТ НА РЕСТОРАНТ**, и скръсти ръце. Беше с гладко от ботокса лице, но бе свъсила вежди.

В три и седем Глори тъкмо начена лекцията си „Ти къде си хукнала и нямаш ли да учиш?“, когато Кандис влетя с една лилава рокля, която тъкмо бе взела от химическото чистене.

— Обличай това! — А после извади и четката за коса. — И опитай да се посрешеш.

Мелъди успя да се добере до вратата, обяснявайки, че рошавата ѝ опашка, тениската на *Мадхъни*^[1] и светлите ѝ джинси са направо чудни и че момичетата от „Богиня Гръндж“ пет пари не дават как ще е облечена. Но както винаги, Кандис не прие „чудни“ за отговор и се

нахвърли върху сестра си. Докато се опитваше да свали маратонките ѝ (това се случи в три и единайсет), Мелъди обеща, пицейки, да вземе роклята (нищо че приличаше на обвивка за наденици) и безползната четка за коса и да се преоблече в колата. Накрая благодари на Кандис за това, че я одра с нокти по лявата буза, а също и за разтрепераните си гласови струни.

В три и трийсет и пет асансьорът спря рязко на третия етаж.

Не е за вярване!

Вратите се отвориха и разкриха мрачно осветен коридор, в който миришеше на ванилови цигари и джинджифил. Иззад дима се появиха двама — тя по гащеризон, той с тениска в ярки цветове — и със смях се качиха в асансьора.

Гащеризончето натисна копчето за първия етаж.

— Това нещо е преяло и стърже.

— Преяло ли? — попита момчето.

— Да, натъпкано е.

Той се засмя тихо, а тя натискаше с все сила.

— Ние сме нагоре — сърдито рече Мелъди.

— Опа. Лош, лош, лош си — каза тя на показалеца си. И двамата с приятелчето ѝ с натежалите клепачи избухнаха в истеричен смях.

Мелъди завъртя очи, а Джаксън — силно заинтригуван от рекламните брошури по стените, дори не забеляза раздражението ѝ.

Асансьорът отново спря рязко, заклати се и пак спря. Мелъди дръпна Джаксън покрай хилещата се двойка и налетя на мършаво момче с тесни черни джинси и кожен елек.

— Съжалявам.

— Едва ли колкото мен за жалкото ми изпълнение.

Всички колежани ли са толкова странни?

Мелъди винаги бе смятала, че общите спални в колежа гъмжат от ученици по анцузи, които ядат полуфабрикати и трескаво довършват курсовите си работи, срокът за които е неразумно кратък; а бледите им лица са живо доказателство за вредното лъчение на компютъра. Представяше си светло и приятно мястото, използвано рационално според каталога на ИКЕА.

Ала коридорът тук приличаше на нежеланото дете между концерт на *Парамор* и прослушване за *Америкън Айڈъл*. Някои от бъдещите звезди крачеха насам-натам, но повечето се бяха облегли

на сивите стени и гризяха и без това вече изгризаните си нокти, докато изучаваха под око конкуренцията, или си тананикаха песента за прослушването за замявка.

Мелъди зае мястото си на края на опашката зад един мъж с филцова шапка, който свиреше на кларинет.

— Тези хора разбират ли значението на думи като *шик*, *гръндж* и *певец*? — удивяваше се Джаксън.

Мелъди успя да се усмихне въпреки часа (три и трийсет и осем).

Джаксън включи вентилатора на по-висока степен.

— Боже, това място е претъпкано.

Очевидно беше, че се тревожи дали ще стигнат навреме за интервюто за лагера, но бе твърде мил, за да го каже гласно. Ако той закъснееше заради нея, тя никога нямаше да прости на — *о, божичко, пфу!*

— Ей сега се връщам.

Достъпът до стая 503 беше блокиран от червенокоска, чучнала върху пластмасови каси за мляко. Бе облечена със стилна бяла риза, светлозелени впити панталони и чисти сандали на краката. Несъмнено бе съквартирант, който рокаджийките трябваше да търпят.

— Извинете — каза Мелъди с възможно най-милото си гласче. Може би това щеше да е достатъчно.

— Никакво предреждане при никакви обстоятелства — каза червенокосата и посочи вратата, където се четяха същите думи, надраскани с черно червило. Нюйоркският ѝ акцент бе много силен — вероятно го бе наследила от някое бруклинско ченге.

Мелъди се приведе към пазителката на вратата. Косата ѝ миришеше на плодова салата.

— Аз и приятелят ми сме наред. Ще ни пуснеш вътре — каза тихо Мелъди.

И както и очакваше, червенокоската запърха с мигли.

— Добре, само попълнете информацията за връзка и готово.

Едно момиче от опашката с лилав пънкарски гребен попита:

— Хей, какво става?

Мелъди се обърна към нея.

— Аз съм на ред и ти много се радваш за мен.

— Чудесно — отвърна момичето с щедра усмивка. — Успех вътре!

Мелъди махна на Джаксън да дойде при нея и влетя в стаята, преди някой от опашката да е възроптал. Появяването ѝ не бе никак грациозно, но времената бяха тежки...

— Пепеляшка! — извика момичето, което я бе издърпало на сцената в бар „Кориган“.

Пепеляшка ли?

Сейдж седеше на мръсния сив мокет, облежната на един фотьойл с цвят на горчица, и подрънкваше на китарата си. Синьо-черната ѝ коса бе напъхана в развлечена плетена шапка, а мрежестата ѝ риза висеше от едното рамо и откриваше презрамката на хубавия ѝ розов сутиен. Тя бръкна в хладилника до канапето, на което седяха другите две момичета.

— Щяхме да ти се обадим за прослушването, но ти така изхвърча след изпълнението си в „Кориган“, че дори не те питахме как се казваш, а и в указателя на колежа не те открихме.

— О, съжалявам. Аз съм Мелъди. — Тя махна сковано и мигновено съжали за глупавото си поведение.

Леглата и гардеробите бяха изнесени от тясната стаичка явно за да се разчисти място за барабаните, усилвателя и масата за въздушен хокей, върху която бяха струпани кутии от пица, обелки от бонбони от машината за бонбони и кутийки от сода. Застоялият въздух миришеше на изгорели пуканки. Порите на Мелъди се разтвориха като устата на риба. Добре че Джаксън бе предпочел да изчака в коридора. Само машина за вятър можеше да го спаси тук.

Блондинката, която се изтягаше на фотьойла, бе заровила ръката си до лакътя в един плик „Доритос“. Мелъди позна барабанистката не само заради специалните палки, които стърчаха от задния ѝ джоб. Бе затыкнала червен хибискус^[2] зад ухото си, имаше ярки сини очи и половин риза, която можеше да стане на някого с по-малко шкембе.

— Аз съм Девет-цяло-и-пет — каза момичето, измъкна ръка от плика и завъртя кутрето си. Кочанчето — голямо колкото напръстник — бе украсено със сребърни пръстени. — Половината пръст ми го няма — обяви тя с гордост. — И затова не съм десет.

Мелъди се засмя.

— Аз съм Чичи — обади се и бас китаристката, седнала на облегалката на канапето; пиеше шоколадово мляко. На светлите ѝ руси

коси бе забодена корона. Носеше копринена рокля. Съвсем като Къртни Л.

— Изнервяш ме така. Хайде, седни. Отпусни се. Няма да те ухапем — каза Сейдж и намигна на Чичи. — Или поне аз няма да те ухапя.

Мелъди се изкиска и се настани на едно кафеникаво кресло. До нея имаше изкуствена елха, по която висяха счупени очила, скъсани връзки за обувки и шалове. Сякаш се намираше сред най-популярните момичета от училище, но тези тук бяха подобрена версия. Досега Мелъди не бе имала подобно усещане. Винаги беше с някой приятел, ама цяла група? Като тази? Не, никога.

Девет-цяло-и-пет се надигна. Шкембето ѝ безцеремонно увисна над джинсовите ѝ шорти, имаше право да бъде в стаята, колкото и всички останали. За първи път Мелъди срещаше момиче, което се чувстваше добре в собствената си кожа.

— Перата ти са супер — каза Девет. — Ще оставиш ли едно на елхата, преди да си тръгнеш, моля те? Всичките ни приятели оставят по нещо.

Приятели?

Мелъди взе едно-две непослушни перца и ги остави на клоните на елхата.

— Мога да ви дам, колкото поискате.

Сейдж отвори кутийка гроздова сода.

— Е, Мелъди, какъв е случаят? Още си ученичка? Работиш? Свириш на китара?

Мелъди се изпъна. Интервюто беше започнало. Помисли си дали да не използва силата си, за да получи мястото на певица, а защо не и да спечели статута на най-добра приятелка. Ала едно беше да прередиш всички на опашката, а съвсем друго да се намесиш в работата на съдбата. Ако излъжеше, нямаше да е доволна. Поне така казваше майка ѝ за хората, които предпочитаха да си направят липосукция, отколкото да правят упражнения за отслабване.

Мелъди внимателно подбра думите си:

— Все още съм ученичка. Уча в... — Тя се поколеба. Ами ако Джаксън се окаже прав и те решат, че е твърде малка? Мелъди преглътна. Трябваше сама да си спечели мястото. А това означаваше да заложи на честността. — Уча в „Мърстон Хай“. Девети клас съм.

Съвсем скоро станах на шестнайсет. — Коремът ѝ се сви, готов да поеме удара.

Чичи намести презрамката на жълтия си сутиен.

— Супер. Девет-цяло-и-пет скоро навърши седемнайсет.

— И ти ли си още в гимназията? — зарадва се Мелъди.

— Не, аз уча тук. Много съм умна — изхили се тя — или пък много глупава.

Всички се засмяха.

— Е, значи обичаш гръндж, а? — попита Сейдж.

Това ли беше? Без никакво „Не свирим с малки момиченца, така че довиждане?“. Мелъди повтори наум разговора. *Нали нищо сиренско не съм казала?*

— Обожавам гръндж — призна тя. — В осми клас слушах *Нирвана* и *Хоул*. Първият диск, който си купих с мои пари, беше „Красива отвътре“^[3]. — Тя замълча, за да потисне емоциите. — Тогава учех в „Бевърли Хилс Хай“ и нямах много приятели. Често обядвах в компанията на айпода си.

Девет хукна към Мелъди с вдигната ръка.

— Поздравления, сестро! — И плесна Мелъди по дланта. Сейдж кимна.

— И ние сме така. Но не и Давина — последната ни певица. Тя се харесва на всички.

Какво?

— Обсебена е от това да се харесва.

— Не и на нас — поясни Чичи. — А на популярните в кавички. Мелъди можеше още дълго да разговаря с момичетата. Но Джаксън чакаше, а тя не искаше да бъде несправедлива.

— Е, кой иска да постърже?

Трите момичета се спогледаха озадачено.

„О, Боже! Какво си мислех? Това не беше умно дори когато Гащеризончето го каза в асансьора!“ Мелъди изпита желание да хукне към прозореца и да опита перата си.

— Чакай, да не би да искаш да кажеш да *посвирим*? — попита Сейдж.

Мелъди кимна засрамена.

— Това е стар групарски жаргон от седемдесетте — излъга тя.

— Харесва ми! — каза Чичи.

— И на мен — каза Девет-цяло-и-пет, като завъртя палките си. — Хайде да постържем. Едно, две, едно две три четири!

Мелъди веднага позна кавъра. Това беше реге пънк версия на „Толкова дълго“ на Фу Файтърс.

— Почвай, откъдето искаш — викна ѝ Сейдж.

Мелъди стана и затвори очи. Затупка в такт с пръст по крака си и започна.

Ела да се изгубим с теб...

Запя тихо, сля се с музиката, без особена изява. Ала когато слънчевият ритъм охладня, Мелъди се разтопи в песента. Музиката се надигна от пода, влезе в кецовете ѝ, продължи по краката ѝ, мина през корема ѝ и се изля от устата ѝ като горещ поток.

Червенокоската надникна през вратата и започна да се поклаща. Останалите кандидати проточиха вратове зад нея, за да видят какво става. Мелъди ги виждаше като в просъница. Прозрачни и далечни. Хем бяха там, хем бяха неразличими.

Ако може всичко отново да бъде толкова истинско, ако може всичко да се повтори...

Последният стих увисна във въздуха като парфюма на Кандис „Черна орхидея“. Акустичната бас китара и акордите на китарата затихнаха. Всичко замря. Червенокосата затвори вратата с тихо щракване.

— Ууууу! — Девет-цяло-и-пет нададе вой и размаха палките си във въздуха.

Чичи хвърли короната си и извика:

— Това беше разтърсващо!

Мелъди избухна в смях.

— Е, какви са плановете ти за лятото? — попита я Сейдж и изключи китарата.

Мелъди провери дали вратата е плътно затворена и каза тихо:

— Още нямам планове. Защо?

— Опитваме се да намерим къде да свирим, за да не се налага да работим.

Мелъди си представи как подскача на сцената през топлите летни вечери и стомахът ѝ се обърна. *Има ли нещо по-хубаво от това?*

Някой почука. Влезе Джаксън.

— Кой е счетоводителят? — Девет попита шепнешком Чичи.

Леката мъгла пред влюбените очи на Мелъди се вдигна и изведнъж тя видя Джаксън такъв, какъвто сигурно го виждаха и момичетата от „Богиня Гръндж“. Карираната му риза с къс ръкав — съвсем скоро изгладена — бе прилежно запасана в панталоните с ръб. Мекият му кафяв перчем бе намазан с гел и сресан на една страна, а черните му очила... бяха по-скоро зубърски, отколкото шик. За първи път тя го виждаше с тези очи.

— Съжалявам, Карл, но данъчният клуб се събира само в събота — каза Сейдж.

Джаксън погледна Мелъди.

— Ахъ... запознайте се с моя, ъ, Джаксън.

Сейдж, Чичи и Девет-цяло-и-пет я изгледаха. Девет-цяло-и-пет измери Джаксън и после погледна Мелъди, сякаш питаше: *Майтапиш ли се?*

Джаксън се втрени в Мелъди. Болката бе прорязала невидима пътека помежду им. Толкова ли неуверена се чувстваше?

— Съжалявам, че ви прекъснах, но вече е четири и петнайсет и... Мелъди ококори очи. *Още пет минутки?*

Джаксън се ококори на свой ред. *Нали обеща?*

Девет-цяло-и-пет наруши тежкото мълчание.

— Хей, аз те познавам! Ти си онова момче от шоуто за чудовищата! — Тя тупна с палките Сейдж по рамото. — Помниш ли го?

Сейдж кимна. Лицето ѝ се озари от спомена.

Мелъди стана с нежелание и застана на вратата до Джаксън.

Девет-цяло-и-пет я последва.

— Много те харесах в шоуто! Наистина ли можеш да се превръщаш в онова забавно момче или цялата работа беше нагласена?

Мелъди си отдъхна.

Джаксън се усмихна благодарен. Много рядко неговото второ Аз будеше такова възхищение.

— Истина е — каза той и показа ръчния си вентилатор.

— Страхотно! — възхити се Девет-цяло-и-пет. — Бяхме те кръстили Брад Пот, защото все се потеше.

Джаксън успя да се усмихне. Мелъди се изчерви.

— Радвам се, че се запознахме. Групата ви е наистина добра. — Джаксън вдигна енергично палци нагоре. После каза на Мелъди: —

Хайде, трябва да вървим.

Тя се обърна и погледна към стаята. Сейдж ѝ се усмихна разочарована.

— Хей, ако имаш по-добро място, на което да отидеш...

Мелъди поклати глава.

— Не, не е това. Просто...

— Всъщност отиваме на интервю за лагера по сценични изкуства — обясни Джаксън, сякаш бе стъпил на червения килим.

Стаята потъна в мълчание. Чичи и Девет избухнаха в смях.

— Значи все пак имаш планове за лятото — отбеляза Сейдж объркана.

— Не съвсем — измънка Мелъди, като отбягваше погледа на Джаксън. — Тоест...

— Няма проблеми — прекъсна я Сейдж и извърна очи.

Мелъди преглътна.

— Е, благодаря ви много. Беше прекрасно. Ще се чуем скоро, нали?

Джаксън я вкара в асансьора като кисело дете от детската градина.

Може би беше грешка, задето не им каза, че е сирена. Може би нейната съдба беше да използва силата на гласа си, а не да я крие. Може би...

Звън.

Вратите се затвориха зад тях.

— Надолу ли сте? — попита едно весело момиче с угодническа усмивка.

Джаксън кимна.

Мелъди въздъхна. *Да, очевидно сме надолу.*

[1] Американска група, която свири алтернативен рок. — Б.пр. ↑

[2] Цвете, подобно на розата. — Б.пр. ↑

[3] Дебютният албум на Хоул. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ДОСТЪП — ОТКАЗАН

Столовата, в която миришеше на мокра вълна и риба тон, припукваше от безмилостната надпревара. За първи път в живота си Лала отговаряше за нещо безмилостно, но всъщност се чувстваше чудесно.

Непознато топло чувство — дали не беше гордост? — я изпълваше като сладолед фунийка. Гъделичкаше я отвътре, караше я да държи главата си изправена и да показва зъбите си на всеки, който минеше край нея. Както РАД, така и нормитата се вълнуваха от възможността да получат спонсорство от двама сред най-големите производители на обувки на планетата. Баща ѝ също щеше да се развълнува, ако поне за миг оставеше слушалките и микрофона и чуеше новината за конкурса.

Червен поднос с чийзбургери мина наблизко, следван от лилав шлифер, привързан с деликатна сребърна верижка.

— Хей, Спектра!

Призракът явно не я чу заради най-новата обедна селекция песни на Джак Джонсън, защото чийзбургерите продължиха по пътя си.

— Спектра!

Едно момиче с джинсово яке се изпречи на пътя на Лала.

— Ти за кого ще гласуваш? За Клео или Франки? Ако не искаш да взимаш страна, може да си дадеш само инициалите.

Лала понечи да отвърне, но свеж люляков бриз духна в ухото ѝ. Тя потрепери.

— Ти ли ме повика?

Лала се обърна към нежния ефирен глас и се озова лице в лице с тениска „Пакман“ и къси мъжки панталони.

— Били? Току-що видях Спектра. Тя добре ли е?

— Това съм аз. Спектра.

Лала замълча объркана.

— С Били решихме да си сменим дрехите за днес. Така аз ще мога да направя неговия тест по английски, а той моя по биология.

— Това е добре — каза тихо Лала.

Момичето с джинсовото яке се бе обърнало към своите приятели.

— Казвам ви — Клео се облича добре, но Франки е толкова естествена.

Лала се измъкна, като каза, че още не е решила, и се отправи към своята маса.

Хейли и Хийт седнаха в ъгъла и взеха да прелистват папката на Борда на равновесието ту напред, ту назад между разделите „Тържествен обяд“ и „Г’о Дали“. Рехавият перчем на Хейли изглеждаше мазен, а под очите ѝ имаше торбички. Явно кампанията за „Г’о Дали“ и планирането на тържествения обяд бяха повече, отколкото външният ѝ вид можеше да понесе.

Франки, Блу и Клаудин се бяха втренчили в списание и търсеха тоалети за деня на гласуването. Лала се усмихна и се плъзна на пейката до Клод, който — погълнат от разказа на Дюс за победния баскетболен мач от миналата вечер — не я забеляза.

Клео се възползва от затишието в спортния разговор, за да размаха под носа на Дюс папирусови мостри. Ама те какво планираха — изборна кампания или сватба? Той сви рамене и посочи средния, макар че огледалните му очила „Рей Ба“ не позволяваха да се разбере дали изобщо гледаше към тях. Лала не се съдържа и се запита доколко Дюс се нуждаеше от очилата си и доколко се криеше зад тях. Да, ако не бяха очилата, всичко, към което той погледнеше, щеше да се превърне на камък. Но контактните лещи можеха да бъдат покрити със същия разтвор на очилата, които предпазваха хората от погледа му. Истината бе, че лещите нямаше да скрият нетърпимостта му към момичешките работи.

— Как вървят нещата, след като старият се завърна? — Блу протегна ципестите си пръсти и взе с пръчиците едно парченце *унаги*^[1].

Лала се усмихна, като се молеше изкуствената ѝ усмивка да излъчва повече увереност, отколкото всъщност изпитваше. Разчитай на Блу да се сети да пита за „страхотните“ отношения между баща и дъщеря, за които цяла седмица Лала не беше спряла да бърбори. Как бяха прекарвали часове наред в приказки пред огъня, как ставаха бодри

сутрин със слънцето и ходеха на дълги разходки, как си готвеха заедно вегетариански блюда... Та как иначе да си признае, че баща ѝ се бе върнал преди две седмици, а те едва си бяха разменили няколко думи? Че домашните ѝ животни се страхуваха от него? Че той дори не знаеше за конкурса на „Г’о Дали“?

Слава богу, не се наложи. Песента на Аркейд Файър „Събуди се“ спря точно навреме, за да може всички да чуят как Джаксън се оплаква:

— Хайде, Мели, цял ден само това правиш!

— Обещах на Сейдж да ѝ пратя един незаконен запис.

Джаксън отхапа от сандвича с пуешко и ръжено хлебче. Мелъди прати съобщението.

— Като говорим за записи, видяхте ли новия рекламен клип на „Мадър Джинс“? — обади се Клео. — Съвършено съчетание на широки крачоли с ластичен плат. Ще изпратя Рам за един чифт след училище — ако някой иска, може да си поръча.

Клаудин вдигна ръка.

— Като говорим за съвършеното съчетание — каза Спектра, — мисля, че двамата с Били трябва да се пробваме на конкурсчето на „Г’о Дали“. Ние сме идеалната комбинация от красота и великолепие.

Всички се засмяха.

Клео я цапна леко по ръката.

— По-скоро сте от глупави по-глупави.

Били отви капачката на солничката с чили на Клео. Както винаги, тя взе подправката и тръсна. Градушка от червен прах посипа табулето^[2] ѝ.

— Ка, Били! — Тя стисна окото на Хорус, което висеше като амулет на врата ѝ, и го размаха във въздуха. Затвори капака на стъклената кутия с блискоизточното ѝ угощение, и я пъкна в ленената си чанта. — Хайде, Ди.

Дюс сви рамене и пъкна в устата си последната хапка пеперони. Стана, протегна се, взе празния си поднос и последва Клео навън.

— До гуша ми дойде да се прави на нещо повече от нас — каза Били.

— Бъди по-внимателен с нея — обади се Франки. — Просто е разстроена, защото близначката ѝ Нефра напуска Салем и отива в Александрия.

— Близначка ли? — намеси се Лала. — Те не са близначки.
— Така е, Нефра е по-голяма от Клео — каза Спектра. — И откъде научи, че се мести? Тя живее в Кайро.

— Ти ми каза — каза остро Франки.

— Аз ли? — ахна Спектра.

Бип.

Бип. Бип. Бип. Бип.

Бип. Бип.

Като царевични зрънца в микровълнова печка в столовата запукаха аларми за съобщения. Клаудин, Блу, Мелъди, Джаксън, Франки, Хийт, Лала, Клод, Били и Спектра едновременно посегнаха към телефоните си.

Хейли надигна поглед от плана си.

Брет се изсмя.

— Какво става? Това да не е някакъв таен код на РАД или какво?

Никой не отвърна. РАД четяха съобщението, което светеше на екраните им.

До Всички

14 юни, 12:34

Господин Ди: Среща в сечището в петък в 19:00.

Задължително. Само за РАД.

Пръв Джаксън попита:

— Лала, какво става?

— Защо е тази потайност? — обади се Хийт.

Телефонът на Били се рееше във въздуха.

— Какво става?

Брет и Хейли се спогледаха: *Ама това не е честно!*

— Защо в сечището? — запита се Клод.

— Защо точно в петък? — оплака се Мелъди.

Бузите на Лала пламнаха. Тя самата не знаеше, но за нищо на света не би си признала. Не и след като цяла седмица не спря да се фука колко са се сближили с баща ѝ.

Стисна устни, сякаш казваше: *Естествено, че знам, но няма да ви кажа.*

Клаудин изпъшка.

— О, хайде де. Трябва да ни кажеш! Не може да ни караш да чакаме до петък.

Погледите на Лала и Мелъди се срещнаха случайно. *Няма що! Само това остава — Мелъди да ме принуди да си кажа, че изобщо не знам какво става.* Лала бързо изви поглед встрани.

Блу се пресегна през масата и си взе парченце ябълка от подноса на Лала.

— Сигурно е заради това с „Г’о Дали“. Нали, Лала?

Лала даде всичко от себе си, за да си придаде потаен вид. Макар да не бе съвсем сигурна какъв трябваше да бъде потайният вид.

— Обзалагам се, че старият е приготвил страхотно барбекю в чест на Лала — рече Блу.

Лала заби зъби в долната си устна. Болката я откъсна от изтезанието.

— Аз знам нещичко — с тих глас се обади Спектра и прати през масата свеж люляков бриз. Всички се наведоха към тениската на Пакман. — Чух, че господин Ди се кани да се оттегли. На срещата той ще обяви новия водач. Веднага щом приключи, един хеликоптер ще го пренесе в Майорка.

— Кой е новият водач? — попита Хийт.

— Вие си имате водач? — удиви се Хейли.

Франки сбърчи чело.

— Къде е Майорка?

Краката на Лала я засърбяха. Щеше ѝ се да хукне към къщи и да помоли баща си да ѝ каже истината. Ами ако той иска да я изненада и да я вземе със себе си? Ами ако иска да я изненада, като я остави тук?

Звънецът би и сложи край на обяда и на разказа на Спектра.

— Извинете! — Тя се отблъсна от масата и се изправи на крака. Като грабна старата чанта на Били, тя даде няколко озвучени въздушни целувки. — Трябва да офейквам! Не искам да закъснявам за контролното по английски.

Всички се обърнаха към Лала. Тя усети как соевите пръчици се надигат от стомаха ѝ и стигат до гърлото ѝ.

— Не мога нищо да ви издам — едва успя да каже Лала. — Той ми се довери да пазя тайната.

— Хайде де — подканиха я те.

Лала се изви неспокойно.

Клод я сръга с лакът. Жълто-кафявите му очи бяха настойчиви и съсредоточени.

— На никого нищо не си длъжна да казваш. Теб те бива да пазиш тайни. Това е едно от нещата, които... — Той замълча — в случай, че някой подслушваше — но стисна ръката ѝ под масата.

Клод имаше право. Биваше я да пази тайни. Но поне да имаше какво да пази.

[1] От яп. — Змиорка. — Б.пр. ↑

[2] Арабска салата. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

КАМПАНИЯ ДО ДУПКА

Вторник, 14 юни

Бууп. Бууп.

Край на часовете. Време бе за Т'о!

Франки целуна за късмет брошурите си и така се усмихна, че чак ушите ѝ се изпънаха. Беше прочела, че усмихването стимулира освобождаването на серотонин — естествения хормон на щастието. А за нея бе много важно да излъчва щастие и увереност, особено под такава мрачно небе. Трябваше да спечели пространството на сърцата (и гласовете!) на останалите мърстонити. Защото ако тя не успееше, някой друг (Клео! Хейли!) щеше да ги спечели.

Централните врати се разтвориха с трясък и цунамито от ученици нахлу. Франки се усмихна с един бод по-широко от обикновено и пръскайки серотонин наоколо, извика:

— Дайте глас за нас! Франки и Брет ще ви донесат късмет! — и подаде първата си зелена брошура на един осмокласник с очилца. Той се изчерви и преглътна, а адамовата ябълка на тънкия му врат подскочи като стръв на въдица. Втората брошура даде на момиче с черен бретон от по-горните класове. Момичето я отпъди с жест, сякаш Франки бе лоша миризма.

— Аз съм нилофил — рече тя и показа амулета на верижката си.

Подаръкът от Клео — магически амулет — щеше да донесе щастие на всеки, който го носи, стига човекът да гласува за нея и Дюс. Всяко момиче, което минаваше, изглежда, имаше такъв амулет. Звезди за слава, парички за богатство, сърца за любов... Дотук магиите на Клео даваха отличен резултат — Франки бе станала невидима. Молеше се поне Брет да има повече сполука на футболното игрище.

— ФРАНКИ И БРЕТ СА КАТО МАСЛО И МЕД! — извика тя на безучастната тълпа. Съучениците ѝ минаваха край нея, като избягваха дори да я погледнат. *Така ли се чувстват парфюмните тестери в*

големите магазини за дрехи? Хайде бе, хора, това е само един лист хартия!

В отчаянието си да раздаде брошурите, Франки по невнимание пхна една в ръката на Хейли. Тя я смачка на топка и я хвърли в кошчето за боклук.

— Благодаря ти, че пазиш чистота — успя да каже Франки много учтиво. Защото Двойката на Т'о щеше да бъде повече от модел — тя щеше да бъде модел за подражание.

— Благодаря ти, че убиваш дърветата! — изкрещя Хейли.

Поддръжниците ѝ заръкопляскаха, сякаш тя току-що бе свършила президентската реч за встъпването си в длъжност.

Трябва да измисля нещо.

Какво? Какво?

Сетих се!

* * *

Сряда, 15 юни

Ако Франки искаше да прилича на посланик на сливането, трябваше да се облича подобаващо. Край на вталените черни джинси и ризите с разголено рамо. Те бяха неизменни като влака в девет и седем сутринта за гара Скука. Отсега нататък ще бъде като бонбони с карамел и шоколад — ще съчетава два различни вкуса/стила. Само че нейният стил ще бъде спортен, но шик точно като марката „Т'о Дали“.

Франки внимателно огледа отражението си в тоалетните на първия етаж: супервисоки розови кецове, раирани чорапи в цветовете на дъгата до бедрата, черна поличка за балет, вдъхновена от „Черния лебед“, тениска за футбол, която прелестно очертаваше формите ѝ (благодарение на шивашките умения на Клаудин и щедрото дарение на Клод), и накрая късо джинсово сакенце. Косата ѝ беше вързана с разноцветни връзки за обувки на дузина възли колкото юмрук, а гримът ѝ бе тъкмо за модния подиум. Горката Лала, помисли си тя. Франки не можеше да си представи живота без огледала. Далтонизмът беше лоша болест. Но да не можеш да различиш добрата мода от лошата? Това вече заслужаваше безплатно място за паркиране за инвалиди, както и събиране на помощи веднъж годишно.

Франки целуна огледалото, оставяйки розов отпечатък от червило и цялата си неувереност от вчерашния ден. Тя и Брет трябваше да спечелят конкурса.

Брет стоеше, облегнат на облепена с плакати стена, когато тя се показва в коридора. Беше облякъл новата строга риза, синя като яйце на червеношийка, която тя му бе купила. Това беше последното нещо, което някой би очаквал да види под изтърканото му рокерско яке и грубите ботуши. Точно така, и той също се сливаше — като цветовете на дъгата, като пюре от сладки картофи, като смути^[1].

— А, ето го и бонбончето ми с шоколад и карамел — пошегува се той.

Франки сияеше. В платформата на Хейли имаше съдържание, а в тази на Клео — древни заклинания. Но Щайн и Рединг бяха заложили на външността. По шевовете! Та това беше фотографска кампания. Всичко друго беше без значение.

Няколко момичета минаха край тях и забавиха крачка, за да ги огледат от главата до петите.

— „Г’о Дали“ представя „Мърстон Микс“! — каза им Франки.

След като останаха сами, Брет измърмори:

— Нали не мислиш, че ще спечелим конкурса само защото приличаме на Елтън Джон?

— Брет, външният вид е всичко. Виж истинските съпруги от Ориндж Каунти, Колумбия и Ню Йорк. Известни са, защото имат наелектризиращи дрехи и луксозни къщи.

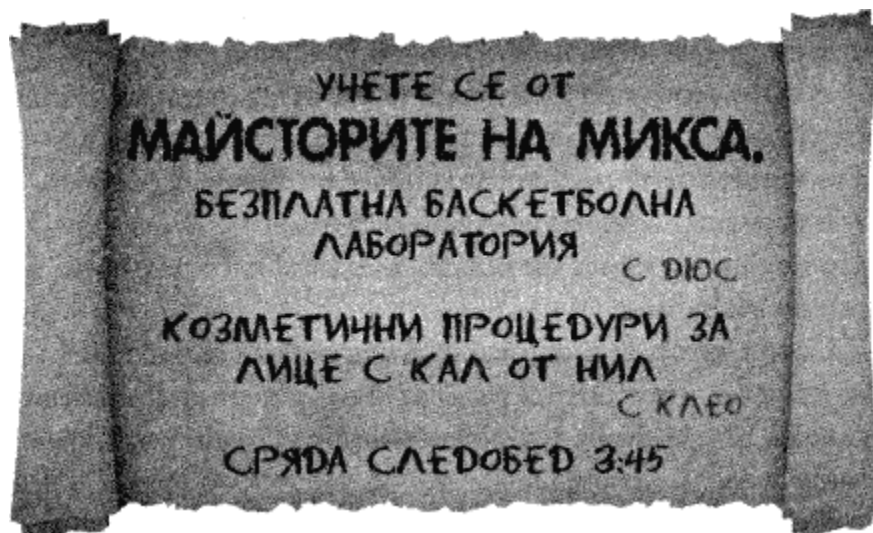
Брет погледна с досада.

— И защото се опитват да си издерат очите една на друга.

Франки простена ядно.

— Казвам само, че всичко това е само игра.

— Хм, виж. — Брет посочи изписания на ръка свитък, който се простираше като бежова екологична дъга от единия край с шкафчетата на деветокласниците, та чак до другия.

Франки пак простена.
— А играта май тъкмо се промени.

* * *

Четвъртък, 16 юни

Франки имаше болки в ставите. Целите ѝ пръсти бяха в пришки. Чантата с портативното зарядно вонеше на изправената коса на кукла Барби. Тя се тръшна на металната операционна маса и дръпна електромагнитното одеяло чак до врата си. Беше уморена. Капнала. Грохнала. Щастлива. И най-сетне на път към челната тройка от победители.

Обърна се на една страна и погледна към аквариума до леглото си.

— Бяхте съвсем прави — рече Франки на глитератите. — Успехът беше мегаватов. — Петте бели плъха, напръскани с розов и оранжев блясък, я погледнаха и размърдаха мустачки, сякаш искаха да промълвят: *Нали ти казахме?*

— Може би заредих около двеста телефона днес. Ще издържат поне няколко седмици. Това ще е добре за гласуването. — Тя се прозя. Гостфейс Кила се изправи на задни крачета и зачегърта по стъклото с розовите си лапички. *Ще ми се да ти помогна*, опитваше се да ѝ каже той.

— Аккумуляторът на Лен Уолш също бе паднал. Аз му дадох ток и той запали. Само това струва поне двайсет гласа.

На вратата се чу тихо почукване.

— Влез — викна Франки.

Сребърна светлина проникна в стаята и се разтвори като хартиено ветрило.

— Стори ми се, че чух гласове. Защо още не си заспала? — попита майка ѝ. Тя седна на ръба на масата и погали дъщеря си по главата. Франки вдъхна розовия аромат от нощния крем на Вивека.

— Разказвах на глитератите за конкурса — и с последните остатъци от енергия се обърна по гръб.

— Е, как върви?

Франки се прозя.

— Капнала съм.

— И защо е толкова важно да ви изберат за Двойката на Т'о? — попита майка ѝ.

— Ще участваме в реклами и такива неща — отвърна тя. — Съвсем като истински модели.

— Е, и...? — каза майка ѝ, като че ли това не беше достатъчно.

— Какво „Е, и“?

— И кое му е толкова хубавото на това? — виолетовите очи на Вивека я гледаха широко отворени и очакващи — готови да приемат всеки отговор на Франки, без да я съдят.

— Всеки иска да стане модел — опита Франки. Но думите ѝ прозвучаха кухо.

— Защо? — попита майка ѝ, опитвайки се да разбере.

— Защото.

Вивека чакаше.

— Защото да си модел, означава, че си красива и... — Тя млъкна. Това ли беше причината? Не, едва ли. Тя потърси по-надълбоко. — Аз и Брет ще представим училището.

— Значи по-скоро причината е политическа?

— Да — каза Франки. Това звучеше на място.

Вивека се замисли за миг.

— Мислех, че си приключила с политиката и сега просто се забавляваш.

— Да, така беше — призна Франки и дръпна завивките още по-нагоре. — Дори не подозирах колко много работа ме чака.

Глитератите вече спяха сгущени на кълбо и дишаха дълбоко. Блясъкът по гръбчетата им блещукаше на светлината от коридора.

— Неведнъж си се борила за различни каузи. Добре знаеш колко работа се иска.

— Да. — Франки се обърна настрана. — Но тогава работата не ми тежеше.

— Щом вярваш в нещо, работата никога не ти тежи — каза майка ѝ и я целуна по челото. Беше казала, каквото имаше да казва. Точка.

Франки искаше да ѝ обясни, че вярва в това, което прави. Но най-трудната част беше да спечели. Едва след това щеше да дойде и забавлението. Да бъде избрана за Двойката на „Г’о Дали“ означаваше фотосесии с Брет. Дизайнерски дрехи и обувки. Безпределна слава... Но как да обясниш всичко това на професор по химия? Затова само целуна майка си и се сви на кравайче.

Споменът за реакцията на Клео, когато видя станцията ѝ за зареждане, утеши Франки и тя се унесе. Опашката — дълга колкото Нил, накара царицата да ахне така силно, че звучната мощ, с която засмука въздуха, можеше да си съперничи с прахосмукачка. Още малко и триъгълният чипс щеше да се надигне от чинията ѝ и да се залепи на гланца ѝ за устни. Хейли пък дума не обели, а просто изпусна кошницата си със сладкиши „Овес за мен“ — всяко парче, увито поотделно — и се вторачи.

Онзи, който е казал, че успехът е сладък, е сгрешил. Успехът е превъзходен.

* * *

Петък, 17 юни

— Аааааа! — крещеше Грейс Колард.

Марк Бийн продължаваше да я ръга в гърдите. Камерата го следеше като дулото на снайпер. Но той я изхвърли от ума си. Последната грижа на Марк бе дали го снимат — беше дошъл за кръв.

— Колкото повече кръв, толкова повече стръв и смърт! — извиси глас той над писъците на Грейс. Окоето на камерата сега гледаше към нея.

— Помогни ми! — изкрещя тя.

— И... стоп! — викна Брет зад камерата. Публиката гръмна в аплодисменти.

— Направо убиец! — каза задъхан Марк, изпълнен с възхищение от обитавания от духове замък, който служеше за фон и който сега беше опръскан с червен сироп.

— Отбивайте се в моята барака на ужасите, винаги щом пожелаете. Имам всички епизоди на „Писък“. — Брет се наведе до Марк и му смигна. — Може да се натискате на страшните места.

Франки се засмя и на раздяла подари чифт автентични обеци болтове на Грейс.

— Толкова са електрифициращи! — пицеше ли, пицеше момичето.

Електрифициращи? Колко наелектризиращо!

Докато подреждаше болтовете, Франки огледа столовата, за да прецени как се справя конкуренцията. Клео се бе хванала здраво за работа и увиваше в лен всякакви училищни принадлежности. Дюс беше до нея и печелеше сърцата и гласовете на зевзеците — той сваляше очилата си и превръщаше домашното на нищо неподозиращите жертви в камък. Хейли се бе настанила в другия край, до масата на мажоретките, и предлагаше безплатни уроци и преработка на есета, а в това време Хийт опразваше кутийки със сода и бълваше огнени оригвания по поръчка.

Някой потупа Франки по рамото.

— Ще ми направиш ли един хубав болт на пъпа? — попита я Блу с весела усмивка. Тубата крем за ръце, която се подаваше от платнената ѝ чанта, бе увита в лен и това жегна Франки право в пространството на сърцето ѝ. *На чия страна ли е Блу?*

— О, хайде стига, Шейла, не се гневи — от очите ѝ струеше искреност. — Всички тук сме приятели. Не мога да избира никой. Освен това само глупаците взимат страна, нали така?

Франки се замисли и после се ухили.

— И само една звезда може да приеме възгледите ти — каза тя и ѝ подаде лъскавото болтче с най-ярката си усмивка.

— Отлично! — заяви Блу и го нави в пъпа си.

— Следващият!

— И за мен същото като на тази девойка — каза Айриш Еми.

През следващите четирийсет и три минути Франки лепеше резервните болтове на баща си върху нокти, уши, вратове, носове, китки и дори върху едно невидимо чело (на Били!). Опашката пред нейната маса бе по-дълга от тази на Клео и Хейли взети заедно. А Брет снимаше филмите си по-бързо и от Дженифър Анистън. Одобрението за двамата беше колкото за президента Обама, когато спипа Осама. Всичко бе страшно електрифициращо!

И тогава болтовете свършиха.

— Бързо — каза ѝ Брет и подаде камерата си на Франки. — Батерията ми пада.

Изцеден от предишния ден, електрическият поток на Франки се точеше като лак с изтекъл срок на годност. Гъсто, бавно, лепкаво, трудно — презареждането нямаше край.

— Болтовете са за будали! Ужасите са бози! — викна Клео. — Елате насам! Тук ще си направите украшения!

Дюс стоеше зад една маса, на която имаше ножици, парчета хартия и десетина шишенца с лак. Гласоподавателите можеха да изрежат всякакви форми от хартията, а след това Дюс щеше да ги превърне в каменни талисмани. В случай че желаеха нещо по-живо от естествения сив цвят на камъка, можеха да лакират творенията си с най-новата лятна палитра на „Шанел“. Дюс и Клео бяха обсадени. В ъгъла на Щайн и Рединг останаха само маски с петна от сироп, една полузаредена камера, празна кутия и пълен разгром. Хората ги бяха изоставили.

Брет започна да раздига. Франки задърпа конците си. Какво пък толкова, нека се разглоби. Пространството на сърцето ѝ вече бе разбито...

— Спри! — каза едно реещо се във въздуха челно болтче. Били.

— Какво да спра? — попита Франки със слаб глас и отпуснати рамене.

— Спри да си повтаряш, че си се провалила и нямаш никакви шансове. Накрая ще зарежеш всичко и ще отидеш... на пазар!

Франки се ухили. Той беше опънал платната ѝ като вятъра.

— Толкова много исках да спечеля конкурса. *Уморих се от провали.*

— Все още нищо не е решено — каза ѝ Били.

Франки феновете, които бяха обградили Клео и Дюс.

— Но точно така изглежда.

— Външността често е измамна — рече той и — ссссс — напръска лицето си с цитрусовия спрей за появяване на Спектра. Болтчето бе залепено на върха на носа му, не на челото. — Видя ли?

Франки се изсмя.

— Клео може и да си мисли, че всичко ѝ е вързано в кърпа, но накрая победата ще е твоя.

— Защо си толкова сигурен? — учуди се Франки.

— Надушвам го — отвърна Били и започна да изчезва. Но надеждата продължи да крепи Франки през целия ден.

До Джаксън

16 юни, 18:07

Мелъди: Познай!

До Мелъди

16 юни, 18:07

Джаксън: Вече пускаш чисто златни пера?

До Джаксън

16 юни, 18:08

Мелъди: Ама че си глупчо!

До Мелъди

16 юни, 18:09

Джаксън: Това ти харесва, казвай!

До Джаксън

16 юни, 18:10

Мелъди: Сейдж тъкмо се обади. Получаваш съобщения от официалния вокал на Богиня Гръндж!!!

До Мелъди

16 юни, 18:12

Джаксън: Знаех си, че ще успееш!!!

До Джаксън

16 юни, 18:12

Мелъди: Първи концерт още утре вечер.

До Мелъди

16 юни, 18:13

Джаксън: След срещата на РАД?

До Джаксън

16 юни, 18:14

Мелъди: По дяволите, съвсем забравих.

До Мелъди

16 юни, 18:14

Джаксън: В 7.

До Джаксън

16 юни, 18:15

Мелъди: Проверката на звука е в 6.30. Ще гледам мина след това.

До Мелъди

16 юни, 18:16

ДЖАКСЪН: Ще гледаш? Да минеш? Трябва да дойдеш!
Г-н Ди свика срещата.

До ДЖАКСЪН
16 юни, 18:17
МЕЛЪДИ: Ок.

До МЕЛЪДИ
16 юни, 18:17
ДЖАКСЪН: Обещавах ли?

До ДЖАКСЪН
16 юни, 18:18
МЕЛЪДИ: Да. После на моя концерт?

До МЕЛЪДИ
16 юни, 18:18
ДЖАКСЪН: Дадено.

[1] Напитка, подобна на шейк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

ДУЕЛ В ПЕТЪК ВЕЧЕР

Последните лъчи на слънцето се скриха зад кленовете и сечището потъна в мрак. РАД чакаха в тъмнината господин Ди да направи своето изявление. Стояха горди и мълчаливи като дърветата наоколо, обединени в своята решимост да устоят на бурите, които...

Цап!

Лала смачка един комар на бузата на Клод.

— Никой друг, освен мен няма право да хапе приятеля ми — каза тя и скръцна игриво със зъби. После с изискана усмивка изстреля жалкото подобие на кръвопиец.

— Благодаря — измънка Клод, — но комарът е най-малката ми грижа.

— Знам — въздъхна Лала и изпусна в хладния въздух преструвката си на безгрижно момиче. Истината беше, че не можеше да понесе мисълта колко напрегнати бяха всички. Още повече, че причината за това беше баща ѝ. Да не говорим, че и тя нямаше представа защо са тук. Лала потрепери. Какво щеше да му стане на баща ѝ да ги събере под въртележката? Или не бе забелязал, че дъщеря му страда от топлинна недостатъчност? Дали изобщо знаеше, че има дъщеря?

Клаудин допря ръка до ръката на Лала. Беше облечена с розово палто и миришеше на къпини.

— Няма ли да ни кажеш?

Лала стисна треперещите си устни и се обърна настрана. Беше ужасно, задето се налагаше да се преструва, че е посветена в тайната. Но какво друго ѝ оставаше? Баща ѝ все стоеше заключен в кабинета си и говореше със слушалки или се печеше в солариума.

Бррррръп.

Хийт избълва една мълния и всички се скупчиха около нея. Не толкова да се погрееят, колкото да се разсеят. Един по един и децата, и родителите започнаха да попоглеждат към Лала с повдигнати от

любопитство вежди, като се надяваха поне мъничко да разбули загадката. В отговор тя стисна устни и сви рамене... *Бих ви казала, ако можех.* Блу стоеше малко по-назад и се мъчеше да стигне овлажнителя, който Клео бе увила в лен. Люспите ѝ бяха започнали да се напукват. Лала разбираше как се чувстват.

Къде е той?

Джаксън тупна Лала по рамото. Очите му бяха скрити зад огъня, който се отразяваше в очилата му.

— Знаеш ли...?

— Не мога нищо да ти кажа!

Джаксън отбранително отстъпи крачка назад.

— Добре, тогава ще попитам някого друг.

— Попитай мен — чу се гласът на Спектра. — Аз знам всичко.

Той се поколеба за миг, а после въздъхна, сякаш казваше: е, няма какво да губя.

— Знаеш ли къде е Мелъди?

Опа.

— Естествено, че да — каза гласът, ухаещ на виолетки. — Чух, че са я наказали, защото потрошила мотоциклета на баща си.

— Баща ѝ няма мотоциклет — изсмя се Джаксън.

— Вече не — каза Спектра. — Точно затова толкова се е ядосал.

Обичаше мотоциклета си повече от собствения си син.

— Той няма... — Джаксън млъкна. — Все едно, остави.

Неочакван бриз духна и огънят затанцува. Но още преди въглените да се пръснат, Мади Горгон бързо го превърна в камък. Отново настана хлад. Мракът се завърна. Всички стояха притихнали.

И тогава шумът от хрускащи листа, бавен и премерен, започна да се усилва.

Главният беше пристигнал.

Сърцето на Лала затупка по-бързо. Почувствал тревогата ѝ (а може би своята), Клод реши да докосне ръката ѝ пред всички. Един бухал избуха. Гулия простена.

— Наближава времето... — някъде изпод дългите сенки дойде гласът на господин Ди — нисък и овладян, с източноевропейски акцент, който му придаваше мелодичност — да предприемем решителната крачка и да обезпечим родовете си.

Той пристъпи на светлината на луната. Ръцете му бяха отпуснати до тялото, раменете му бяха изправени, черните му очи се местеха от едно лице на друго — господин Ди застана пред хората си с осанката на крал. Ако Лала не се чувстваше така угнетена, сигурно би изпитала гордост.

— Както повечето старейшини знаят, земята под краката ни е свещена...

Свещена ли? Да не би да иска да каже студена? Това сигурно е от езиковата бариера.

Приятелите на Лала, също толкова объркани, се спогледаха.

— Точно тук, в това сечище, преди седем години по календара на нормитата, ние се събрахме да търсим убежище от враговете си. От страх да покажем лицата си, изкопахме подземия и се скрихме в тях. Нашите първи гробници, ковчези, лаборатории, пещери... всички те са под нас, но благодарение на промяната те вече са зад нас.

— Аууууууу! — завиха от семейство Улф. Други аплодираха. Клаудин направи реверанс.

Господин Ди вдигна бялата си ръка. Сечището притихна.

— Нормитата и РАД вече живеят в хармония. Някои дори излизат на срещи.

Още повече ръкопляскания. Франки и Хийт се усмихнаха с гордост. Господин Ди отново направи знак да замълчат.

— Търпимостта е възвишена. Но интегрирането? Асимилацията? Те могат да бъдат отровни. Позволим ли им да влязат в нашите системи, ще съсипят ДНК-то ни, ще отслабят кръвната линия, ще унищожат точно тези качества, които ни отличават... които ни правят РАД... които ни дават превъзходство.

Превъзходство?

Гулия отново простена.

— Сега, когато вече сме свободни, можем да се заемем с нови неща! Да запазим нашите традиции! Да впрегнем своите сили! Да множим расата си!

— Май цялата работа с поздравлението е било опашата лъжа — прошепна Блу.

Ако това означаваше, че никога няма да получи признание от баща си, Лала бе готова напълно да се съгласи.

Господин Ди щракна с пръсти. До него изникна Мускул с позлатена лопата. Главният благодари на помощника си с едно леко кимване и вдигна високо лопатата.

— По тази причина, с помощта на Рам де Нил и строителна компания „Улф“, аз закупих тази земя, за да мога да дам на вас и на всички бъдещи поколения РАД „Радклиф Хай“! — Той заби лопатата в глинещата почва и извади купчина пръст... — Строителството официално започна!

Повечето родители изразиха шумно радостта си. Почти всички деца мълчаха. И тогава се обърнаха към Лала, сякаш тя можеше да обясни озадачаващото съобщение на баща си.

— Татко защо ли не ми е казал? — прошепна Клод.

Блу вдигна вежди, сякаш искаше да попита: *Това честно ли е?*

Не мога да повярвам, че не си ми казала, изрече Клео с едно присвиване на очите.

Баща ти е знаел. Нали той е купил земята. На него се сърди! — мислеше си Лала, докато стреляше гневно с очи Рам де Нил.

Още не мога да повярвам, че не си ни казала — нито на мен, нито на Клео, сякаш говореше настръхналата козина по врата на Клаудин.

Баща ти е знаел. Нали той отговаря за строежа. На него се сърди! — мислеше си Лала и стреляше гневно с очи Клаурк Улф.

Клод да не би да те държи за ръката пред всички? — попита Гулия, усмихвайки се глупаво.

Да, Гулс, държи ме за ръка пред всички. Друго нищо не знам, с едно кимване отвърна Лала.

— Кажете сбогом на „Мърстон Хай“ — рече господин Ди. — От този септември вие ще посещавате първото частно училище за РАД.

Франки дръпна конците си.

Хийт глътна едно хапче против газове.

Джаксън пусна вентилатора пред лицето си и обходи с поглед сечището — може би търсеше Мелъди.

— Изглежда, някой се е сдърпал с Майорка — каза Спектра на Били.

Клод въздъхна.

— Изглежда, цяло лято ще работя на строежа.

Господин Ди продължи с обясненията, че училището ще разполага с всички новости. Класните стаи и спортните зали ще бъдат съобразени с индивидуалните умения и потребности на РАД. Училището ще се превърне в цел на РАД от целия свят — някои вече са се записали, а други вече са пристигнали в града. Но конкурсът на „Г’о Дали“ не излизаше от ума на Лала. Ами сега какво да прави? Да се предаде?

— Има ли въпроси? — попита господин Ди.

Гора от ръце.

— Ами какво ще стане с двойните РАмита? — пожела да научи Франки. — Разделението може да попречи на отношенията им.

Хийт кимна.

— Вие не напускате града. Само сменяте училището.

— А ако искам да продължа да играя футбол за „Мърстон“, какво става? (Клод)

— Радклиф се нуждае от теб, синко. Сега ще играеш за нас.

— А баскетболът? (Дюс)

— Ще имаме и наш отбор по баскетбол.

— Ще можем ли да продължим да се състезаваме срещу отборите на нормитата? (Клаудин)

— Ако им стиска да приемат нашите ненадминати отбори в своите лиги — да.

— Какво ще стане с моята стипендия по плуване? (Блу)

— Повече няма да се нуждаете от стипендии. В момента работим по изграждането на колеж за РАД. Стандартите ще бъдат високи, таксите — ниски.

Неколцина от родителите аплодираха.

— Но ние толкова се старяхме да се впишем сред нормитата. Това ми се струва крачка назад. (Клаудин)

Господин Ди се усмихна търпеливо.

— Ще имате достатъчно време да се събирате с... другите. Но това няма да става през седмицата, когато сте на училище, нито през почивните дни, в които има спортни състезания.

Франки пусна няколко искри.

— Имаме ли избор?

— Аз бих останал.

— И аз.

— Също и аз.

Лицето на господин Ди стана сурово. Подухна студен вятър. Нито косъм на главата му не помръдна.

— Присъствието в „Радклиф Хай“ е задължително за всички РАД.

Всеобщо възклицание разклати клоните над главите им.

— Срещата се закрива.

— Какво ще стане с всички нормита, които ме боготворят? — попита тихо Клео Лала. — Ще ги изгубя. Ами конкурсът? Аз и Дюс сме на път да станем рекламни лица. Не стой така! Направи нещо!

Лала знаеше, че Клео е права. Но какви бяха вариантите й? Разговор с баща й бе изключен. *Татко, сега чуваш ли ме? Ами сега? А сега?* Отношенията им бяха като разпаднала се телефонна връзка.

— Какво ще стане с конкурса? — извика Франки.

— Какъв конкурс?

Десетина чифта очи се насочиха към Лала. *Той не знае за конкурса?*

Лала усети как главата й се замайва. Вътрешностите й се надигнаха. Всеки миг щеше да получи пристъп на вампаника.

— Благодарение на Лала, „Мърстон“ е финалист в гимназиалния конкурс на „Г’о Дали“. А аз и Брет ще станем...

— Ти и Брет ли? — изпищя Клео. — Искаш да кажеш аз и Дюс!

— Защо забравяте мен и Хейли? — попита Хийт. — Ние също участваме. И имаме по-големи шансове от вас заради нашия двоен РАми статут.

Клео скръсти ръце.

— Това име е толкова...

— Достатъчно! — прекъсна ги рязко господин Ди. — Все едно за какво е това конкурсче. Най-добре оставете на нормитата да се оправят с него. Време е да се съсредоточите върху вашето общество.

Конкурсче ли? КОНКУРСЧЕ?!!

Замаяна и треперееща, Лала пристъпи напред и изтърси:

— *Мърстон* е нашето общество.

Господин Ди бавно се обърна към дъщеря си. Франки пусна малко искри, но твърдо остана до Лала.

— Вече не — произнесе той с необичайно спокойствие. — Вече имате ново училище. Не е необходимо да се състезавате в някакъв

жалък конкурс за него. — Черните му очи я приклешиха като в менгеме. — Оттеглете се.

Лала поклати глава.

— Цяла година не спираш да ми повтаряш да направя нещо за училището. И сега, когато правя нещо, искаш да се оттегля?

— Лала! — рече Клод разтревожен. — Внимавай...

— Ще постъпиш, както аз ти кажа.

— И защо да го правя? — попита Лала и скръсти ръце. — Ти пак ще си промениш решението.

Отвсякъде се чуха възклицания.

Господин Ди заби лопатата в земята.

— Дракулаура! Чакай ме в салона у дома. За всички останали — срещата свърши.

* * *

Пламъците трептяха зад стъклото на огнището.

Лала седна на крайчеца на кушетката и изпъна рамене. Поглади розовия перчем на Граф Великолепни, вирна брадичка и се обгърна с ръце, за да се стопли. Позата ѝ напомни времето, когато баба ѝ и дядо ѝ бяха поръчали на Денислав Блега да нарисува портрета ѝ. Разликата беше, че тогава се тресеше от досада, а сега от мрачно предчувствие.

Преди да си тръгнат от сечището, Клод ѝ бе заръчал да се извини на баща си. Блу и Клаудин ѝ пожелаха късмет и я помолиха настойчиво да им се обади при първа възможност. Франки предложи да я скрие в козметичната лаборатория. Но Лала отказа. Какво можеше да ѝ стори баща ѝ? Да я убие? Това беше стара песен — на хиляда петстотин деветдесет и девет години.

До нея изникна чичо Влад, който миришеше на евкалипт.

— Още една лъжичка? — предложи той с лъжица в ръка.

Лала потърка коремчето си и поклати глава — че се нуждаеше от вниманието на баща си, нуждаеше се, но да повърне соев пастет върху новите му джинси не беше подходящ начин да го спечели.

— Но може малко ментов чай — каза тя и подаде чинията си на Влад.

— Малко повечко си хапнала за утеха?

— Да, хапнах малко повече — каза Лала и надникна през прозореца, — но не получих никаква утеха.

— Ах, защо не бях там да — аа... ааа... — чичо Влад остави подноса, бръкна в джоба на кимоното си и поднесе копринена кърпичка към носа си — апчиху!

— Наздраве.

Той бръкна под очилата и изтри крайчеца на очите си.

— Казах му аз — не, помолих му се да не оставя в ъгъла на здравето ми този шредер^[1], който изсмуква всичкото ми витамин С, но той чува ли? Влад млъкна, за да си издуха носа. — Не чува, естествено. — Пак си издуха носа. — Какво ли знам аз за фън шуй? Само една книга съм написал и създадох приложенията. Да не споменавам и...

Светлините на фаровете се разтвориха като ветрило на стената на салона. Лимузината изхрущя по чакъла пред къщата.

— Ей сега се връщам с чая — каза Влад и изчезна.

Външната врата се отвори със скърцане. На горния етаж животинките хукнаха към скривалищата си. Граф Великолепни, който още стоеше на пръста ѝ, потрепери. Лала притисна с ръка тупкащото му сърце. Искаше ѝ се да има DVD, което като Розетския камък^[2] да я научи на езика на животните, за да може да им каже, че няма от какво да се боят. Баща ѝ хапеше здраво, но още по-опасен беше лаят му. А той и бездруго не се интересуваше от тях. Всъщност не се интересуваше от нищо и от никого, освен от работата си. Но ето Лала, век след век живееше под натиска на желанието да го впечатли.

Туп!

По мраморния под се чуха стъпки. Сякаш прилеп шляпна Лала с парализираното си крило. Веднъж един мъдрец ѝ бе казал: „Може би той не те обича“. Сигурно човекът беше прав. Тогава защо да крие какво мисли? В този момент успехът бе единственото нещо, което можеше да изгуби.

Граф Великолепни разпери крила, а розовият удължител на перчема му падна на килима. Лала се наведе да го вдигне, но вместо това срещна лъскавия връх на обувките на баща си. Той стъпка косицата на прилепа като запалена цигара. *Ама че долна постъпка!*

— Как смееш да ми се опълчваш? — рече той, гледайки гневно надолу.

Е, поне стоеше пред нея от плът и кръв, а не на екрана на телевизора. И дишаше същия топъл въздух от камината. За първи път щяха да говорят в салона без плоския екран помежду им.

Осъзнала този факт, Лала се ухили. А това го разгневи още повече.

— Аз съм Главният! — рече той, оголил зъбите си. — Когато ти кажа да правиш нещо, от теб се очаква да го направиш. А също така съм и твой баща...

Ха!

— Баща, но не роден — успя да измънка тя.

От коридора се чу възклицание. Последва силна кихавица.

Влад ги подслушваше. Ала нито господин Ди, нито Лала му обърнаха внимание. Двамата стояха като вкаменени, а думите ѝ се въртяха из стаята като леден вятър.

Спомен за изгарящ глад. Мокър студ. Някой я носи през снега... червени капчици капят и оставят следи. Всеки хрип раздира гърдите ѝ и сгърчва тялото ѝ... и изхвърля още кръв... качват се по стълбище... Вече е по-топло. Сребърната светлина на луната е изчезнала. Топли оранжеви пламъци осветяват пътя им. Слагат я на легло. Мирише на монети и солена плът. Гладките копринени чаршафи са мокри от потта. Майка ѝ стене до нея и иска да види Лаура... *Тук съм, мамо*, искаше да каже тя, но ѝ беше толкова трудно да говори... Господин Ди настоява Лаура да е там... Костите я болят от изтощение... чува последния дъх на майка си... мълчешком се моли да не си отива... Господин Ди връхлита в стаята... вика името на майка ѝ... *Алина... Алина... Алина...* грабва я в обятията си, сякаш е била повече от негова икономка... сякаш той не е румънски граф. Докторът съобщава, че е твърде късно... Раменете на господин Ди се тресат... казва, че е искал да я спаси, искал е да пристигне навреме при нея, но снегът му е попречил... Докторът казва, че и на момичето не му остава много... Господин Ди се надвесва над нея... отмята потните ѝ коси... Нещо остро и болезнено се впира във врата ѝ... парализиращо напрежение... мрак... и след това нов ден. Силата ѝ се бе завърнала. Майка ѝ си бе отишла. А по неясни причини, единственото, което ѝ се въртеше в ума, беше да забие странно издължените си зъби в дебела сурова пържола.

Лала примигна, за да прогони сълзите си.

— Не трябваше да ме спасяваш.

Той си наля чаша петстотингодишно уиски.

— Очевидно никога не си искал дъщеря.

— Грещиш! — кресна той и тръшна кристалната чаша върху черната лакирана масичка.

— Безсрамник! — викна Влад.

Господин Ди не го погледна.

— Трябваше да помолиш господин Щайн да ти направи робот. За да прави всичко, каквото поискаш и точно както и искаш. Защото аз...

— Аз не искам робот — прекъсна я той. — Не искам и демотивиран, непочтителен вамп-гангстер, който...

Лала тропна с крак.

— Демотивиран ли?! Заради мен „Мърстон“ е сред трите училища финалисти в цялата страна! Аз постигнах това, татко, аз! — В желанието си да я види, Лала се заудря в гърдите като орангутан. — И какво е това вамп-гангстер? Изобщо има ли такова нещо?

Той вдигна чашата и отпи глътка от кехлибарената течност.

— „Радклиф Хай“ ще е добро място за теб.

Лала завъртя косата си около пръста и я опъна.

— Откъде знаеш какво е добро за мен? Та теб почти те няма! А и да си тук, все едно, че те няма — дори по-лошо, защото си тук, но не ми обръщаш внимание. — Произнесени на глас, думите звучаха още по-остро и прободоха Лала в гърдите. — Та аз дори не знаех, че работиш за това училище. Нямах идея. Имаш ли представа колко ме унизи?

— Е, и аз не знаех за твоето конкурсче — възрази той.

— Не е конкурсче! — тросна му се Лала. — Конкурсът е национален. И освен това се опитах да ти кажа, но ти не искаше и да чуеш, и... — Гърлото ѝ се стегна. „Мислех си, че ще се гордееш с мен. Затова се записах за участие!“

— Ще се гордея с теб, когато престанеш да си губиш времето с твоите приятели и се заловиш сериозно за...

— Сега приятелите ми са моето семейство. През изминалата година всички работихме здраво, за да станем част от това общество и... — Сълзите рукохна. Лала скри лицето си. За всичките ѝ хиляда петстотин деветдесет и девет години той никога не я бе виждал да плаче.

Господин Ди не направи нищо, за да я утеши. Той отстъпи назад, гледайки я как хлипа.

— Никой от приятелите ти не би могъл да те спаси, както аз те спасих.

— Напротив, те вече ме спасиха.

Той въздъхна и погледна джобния си часовник.

— Работата е там, че не трябва да се налага някой да те спасява, Лаура — каза той. За първи път използваше истинското ѝ име, след като... — Трябва да бъдеш силна. Достатъчно силна, за да можеш да се съсредоточиш и да не позволиш нищо да те отклонява от важните неща.

Лала изтри очи с опакото на ръката си. Студената кожа успокои подпухналите ѝ клепачи.

— Да страниш от хората не е сила — подсмръкна тя. — Сила е да ги допуснеш до себе си.

Господин Ди насочи пръст към нея.

— Това го казваш днес. Но какво ще проповядваш утре? Или вдругиден? В един миг се интересуваш от здравословна храна и макияж за животни, а в следващия идва ред на световния мир!

Той беше забелязал!

— Нищо никога не довеждаш до край. Неслучайно братовчедите ти те наричат графиня Плужекула.

Наистина ли?

Влад изпръхтя.

— Не е смешно! — викна тя.

Телефонът на господин Ди звънна. Той погледна дисплея и вдигна.

— Не затваряй — каза той на човека от другата страна. После се обърна към дъщеря си. — Предлагам ти сделка.

Лала погледна учудено.

— Не искам да те уча да се отказваш. Затова — довърши си конкурсчето. Щом загубиш, ще напуснеш „Мърстон“ и ще дойдеш в „Радклиф“.

— А ако спечеля?

Господин Ди вдигна вежди.

— Ако спечеля?

Той закри телефона с ръка.

— Оставаш.

Хм. Не беше зле за един вамп-гангстер.

[1] Машина за унищожаване на документи. — Б.пр. ↑

[2] Камъкът е открит в Египет край град Розета; на него има три еднакви по смисъл текста, но на три различни езика — древноегипетски, демотично писмо и старогръцки. Благодарение на него учените успяват да разшифроват египетските йероглифи. — Б.пр.

↑

**ИЗГУБЕНАТА ГЛАВА, ЧИЙТО ЗЛОЩАСТЕН
НОМЕР НЯМА ДА СПОМЕНАВАМЕ**

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

КРАСТАВИ МАГАРЕТА

Складът, който някога бе приютявал хартиената фабрика, бе вълшебно преобразен в клуб и билетите тук бързо свършваха. Сред ослепителни червени светлини, аплодисменти, смесени с подсвирквания и маса непознати лица Мелъди се качи след момичетата от групата на сцената — цялата в следи от обувки.

Чичи праметна сребърния бас през тениската си с надпис: МОМИЧЕТА С КИТАРИ. Сейдж вдигна изрисуваната си китара. Девет-цяло-и-половина вирна боядисаните с лак за нокти палки към ламаринения таван. Потникът ѝ с Пикачу се повдигна, а шкембето ѝ увисна надолу. Публиката заръкопляска.

Мелъди приближи микрофона. Сграбчи го за студената стоманена дръжка. Погледна розовите си кецове. Облиза сухите си устни. И се огледа за най-близкия изход.

Ала бе късно да бяга. По-добре да успокои ума си. Но как? Как, като имаше чувството, че е включен към усилвателя на Сейдж. Богините се опитаха да я утешат. Казаха ѝ, че такива неща се случват. И сега, дори нещо да се обърка, поне бяха заедно. Но нищо не променяше нещата — проверката на звука се беше проточила твърде дълго. И тя бе избрала групата пред срещата на РАД. И не бе спазила обещанието си към Джаксън. И искаше да изпита съжаление, но не изпитваше нищо. И...

— Едно, две, три, четири! — Девет-цяло-и-половина удари барабаните за началото на „Заспивам, за да сънувам“ на Фиона Епъл. Другите също засвириха. Мелъди затвори очи. И започна да пее. Всичко друго изчезна, остана само музиката.

Лашъс Джаксън, Саундгардън и дори *Бритни* (пипната оттук-оттам, докато стане съвсем добре, разбира се). Нищо друго не остана, освен образи, които семеняха един след друг. Потни момичета, размахващи ръцете си във въздуха... колежани, вперили погледи в нея... други, които пееха с нея... светещи телефони... Кандис и

Спектра ѝ пращат целувки... Кандис на раменете на Били... уплашени хора, защото тя изглежда все едно левитира... някъде встрани и Джаксън — с вентилатора в ръка... радваше се, че е дошъл.

Но от всичко, което изпита, след тези петдесет и пет минути у Мелъди остана едно чувство. Чувството, че се носи? Че лети? Не. По-скоро чувството, че се рее. Като старата фабрика и тя беше вълшебно преобразена.

* * *

Шоуто свърши и магията се развали. Диджей Голд Чеда пусна *Питбул* за пристигналите по-късно, които бяха толкова стиснати, че не искаха да си платят за музика на живо. А Мелъди отново беше едно обикновено момиче, което се мъчеше да оправи нещата с приятеля си.

Прекосяването на дансинга много напомняше на бягане с препятствия. И тогава тя съзря Джаксън, застанал до бара за енергийни напитки.

— Джаксън!

— Хей! — едно самоуверено момче я хвана за раменете и я завъртя. — Момиче, недей да крещиш, че ще си съсипеш гласа. — Потта от ръката му напои тънката ѝ черна тениска. Кандис беше платила сто седемдесет и пет долара за този парцал на дупки. Но тъй като тениската изглеждаше така, сякаш Кандис я бе свалила от гърба на стопаджия, Мелъди се съгласи да я облече. Сега, благодарение на Потния, тениската вече миришеше на стопаджия. — Гласът ти е атомен!

Мелъди отстъпи назад.

— Нали разбираш — като бомбата?

— Благодаря — отвърна тя любезно. — Трябва да намеря един човек, затова...

— Няма нищо — каза той и заръкопляска, а тя продължи да се промъква все по-навътре сред хората на дансинга.

— Гласът ти е супер! — извика едно момиче, а в това време някакво момче правеше въртеливи движения край хълбока ѝ.

— Страхотни пера! — викна друго между две чупки в кръста.

— Аз съм ти най-големият фен! — изкрещя някакъв мъжкар без риза и с татуировка на Гуен Стефани върху гърдите.

— Ела при нас! — викна едно момиче със светлоруси коси и къс бретон. Хвана Мелъди за ръка и я дръпна в кръга от тресящи се бутове. С ръце във въздуха, тя се предаде на музиката, отстъпвайки пред мигащите светлини и напора на телата. После продължи. *Първо Джаксън, после еуфорията.*

Заклещена между две приятно закръглени момичета по мрежести блузи и къси панталонки, Мелъди бе изстреляна напред като пинбол. Блъсна се в едно момче с военни метални плочки на врата и бял потник. Той я дръпна към гърдите си с мирис на море и започна да се кърши, като че плуваше в открито море.

— Ооууу, я стига! — сгърчи лице Мелъди и го избута. Но той не я пусна.

— Хайде, попей ми — само на мен.

— Пфу! — каза тя и опита да измъкне ръката си. Захватът му беше силен, без дори да се напруга — все едно държеше на въженце балони с хелий, които подскочат на бриза.

Мелъди се уплаши. Потърси някое познато лице сред навалищата и най-сетне видя Джаксън. Той стоеше в края на дансинга и се местеше ту насам, ту натам, стиснал юмруци в яда си, докато тя се бореше да се отскубне. Мелъди го погледна с очи, които казваха: *Спаси ме!* Той размаха вентилатора си — кратката версия на — *Щях да те спася, ако можех, но ще се изпотя, затова няма да дойда.* Тогава направи жест, сякаш движеше устата на марионетка, подсказвайки ѝ да използва гласа си.

О, благодаря!

Мелъди тъкмо се канеше да каже на морския звяр да се изпикае ѝ панталоните си и да се прибере вкъщи, когато някой я вдигна и я изнесе от дансинга. Тялото му бе студено като камък и много здраво. Ако Джаксън приличаше на нудълс, това момче беше като маникоти^[1].

Той я остави внимателно до бара с енергийните напитки.

— Здравей. Аз съм Г...

— Благодаря ти, приятел — каза Джаксън и прегърна покровителствено Мелъди. — Оттук я поемам аз.

И преди да е успяла да благодари на непознатия и да го огледа внимателно, Джаксън я отведе в един тъмен ъгъл.

— Добре ли си?

Мелъди кимна и взе бутилката му с вода.

— Какво стана — защо те нямаше тази вечер? — попита я той, а лешниковите му очи бяха се уголемили от притеснение. — Каза, че ще дойдеш на срещата, а...

— Проверката на звука продължи доста дълго — каза Мелъди, опитвайки се да съзре сред движещите се тела и примигващите светлини своя мистериозен спасител. — Извинявай. Трябваше да се обадя, но...

— Концертът беше невероятен — каза той с искрена усмивка. — Ти беше невероятна.

— Хареса ли ти? — Мелъди беше изненадана. *Нима той не е луд?*

Мелъди се надигна на пръсти и целуна пухкавите му устни — извинение, задето бе подценила вкуса му. И после още една — задето бе дошъл с любимото ѝ джинсово яке, въпреки че вътре бе задушно.

— Така. — Джаксън се отдръпна. — Имам добри новини.

— Какви? — попита Мелъди; ръцете ѝ все още бяха склучени зад врата му.

— Искях да ти кажа още на срещата, но...

— Мели! — викна я Сейдж.

Китаристката заприижда с танцова стъпка към нея и Мелъди се разсмя. Както обикновено, Сейдж изглеждаше като рокерска версия на *Тийн Вог*. Гъста черна коса, тъмночервено червило, смешна тениска, още по-смешна поличка като балеринска пачка и рокерски ботуши. Черните ѝ очи и гладката ѝ какаова кожа приличаха на бадем в шоколад: нежен и неустоим. Сейдж бе прекалено красива, за да бъде рокаджийка, и прекалено ексцентрична за поп. И сега тя викаше Мелъди!

Мелъди се извърна и даде знак на Сейдж да дойде при тях.

Джаксън се освободи от прегръдката ѝ.

— Какво става?

— Искях да ти кажа нещо.

Мелъди се засмя на собственото си нехайство.

— О, божичко! Много съжалявам. Казвай. Какво има?

Лицето на Джаксън се озари.

— Получихме ги!

Получихме ги?

— О, сигурно говориш за кожените гривни, които поръчахме?

Джаксън поклати глава.

— Назначенията.

Назначенията?

— В лагер „Кресчендо“. Получихме работата.

Мелъди загря. *О, лагерът.*

— Прекрасно! — каза тя.

Той се наведе и нежно я целуна.

— Само си помисли. Два месеца — само аз и ти. На лагер сред природата — ще пеем, ще рисуваме...

Сейдж метна ръце на врата на Мелъди и я притисна.

— Толкова бързо офейка, че не успяхме да ти кажем — концертът беше невероятен! — извика Сейдж в ухото ѝ. После поздрави Джаксън, като го удари юмрук по неговия. — Чичи и Девет са зад сцената и те търсят навсякъде.

— Извинявай, но исках да намеря Джаксън...

— Това е Гранит — обяви Сейдж.

Едно момче, момчето с коженото яке, се наведе, махна с ръка и пак се облегна назад. Нещо пламна в Мелъди. Сякаш се бе блъснала в електрическа ограда.

— Той е нашият носач — весело изчурулика Сейдж. — А също и насладата за очите ни — пошегува се тя и разроши черната му опашка в стил Дейв Наваро^[2]. Но явно изобщо не се шегуваше. Ведно със силното му тяло, присвитите очи на Гранит — в необичайно светъл нюанс на сивото — притегляха Мелъди като магнит.

— Благодаря, че ме измъкна от лапите на онзи откачалник — успя да каже тя.

Той сви рамене, сякаш това бе фасулска работа.

— Имаше вид на човек в беда, затова...

Джаксън се покашля.

— Мел, тук става много горещо. По-добре да тръгваме.

Тя кимна.

— Разбира се. — А после към Гранит: — Е, благодаря, че се погрижи за инструментите и техниката ни.

— Мел, наистина трябва да тръгваме.

— Да тръгвате? — намеси се Сейдж. — Че диджеят тъкмо започна.

— Друг диджей ме вълнува мен — каза Джаксън и хвана Мелъди за ръка. Искаше да тръгне с него. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, бе диджей Хай да връхлети ненадейно и да почне да дрънка колко мрази момичешки групи, та да съсипе прекрасната вечер. Но незнайно защо не можеше да се помръдне.

Изведнъж зачервени и запъхтени, отнякъде се появиха Чичи и Девет.

— Тъкмо поръчах Бьорк — обяви Чичи.

— „Поведение на човека“?

Девет кимна. — Клубен ремикс.

Точно тогава тежкият индустриален ритъм заби навсякъде около тях. Червените светлини станаха стоманеносини. От тавана се спусна дим. Чичи и Девет дръпнаха Мелъди, Сейдж и Гранит на дансинга. Мелъди погледна към Джаксън — безпомощна като жертва на отвличане.

— Тръгвай без мен — извика тя в дима. — Ще се прибера с Кандис.

Той вдигна палци и се завтече към изхода.

Опа. Сиренска аларма! Май току-що използвах гласа си срещу Джаксън.

Мелъди се обърна към новите си приятели и замята глава, и с всяко забиване се отърсваше от вината. Какво да се прави — случва се.

* * *

Светлините ги зашлевиха като шамар. *Събудете се! Купонът свърши! Време е да напъхате потните си дупета в леглата*, сякаш им казваха те.

— Кога стана време? — изхленчи Девет.

Чичи погледна ръката с часовниците си:

— Един часът е.

Момичетата се разсмяха, смаяни от издръжливостта си. Шепа хора бяха останали — повечето бяха от персонала и никой от тях не беше Кандис.

— Бусът е натоварен — каза Гранит и пусна в ръката на Сейдж връзка ключове.

— Ще ме закарате ли? — попита Мелъди.

— Стига да не възразяваш да поседнеш в скута на Девет-цяло-и-половина — отвърна Сейдж.

Девет хвана сланинките на шкембето си.

— Оборудван е с въздушни възглавници.

— А може би искаш бричове? — рече Чичи и плесна тлъстите си бутове.

— И двете ми харесват — отвърна Мелъди и се запита какво ли щяха да кажат родителите ѝ, че се прибира след полунощ в претъпкан микробус.

— Искаш ли аз да те закарам? — предложи Гранит.

— Така ще е по-безопасно — разсъждаваше тя, без да обръща внимание на олющената каска под мишницата му, поройният дъжд, който трополеше по ламаринения покрив, както и фактът, че докато се вози, ще трябва да обгърне студеното му каменно тяло — безопасно по особено опасен начин.

Излязоха навън в мразовитата нощ. С изключение на някоя кола, която профучаваше рядко, неприветливата улица бе притихнала. Дъждът валеше косо и се забиваше в голите ръце на Мелъди.

— Имаш ли чадър? — попита я Гранит.

Мелъди прихна.

— Да не би да те е страх от малко дъжд?

— Не — каза той и вдигна длан над главата си. Дъждът потече по пръстите му, сякаш бяха водостоци. — Безпокоя се за перата ти.

— О — възкликна Мелъди и огледа сухите му дрехи. — Те са... те... Няма страшно. Птиците често се мокрят. Тъй че... как го правиш това?

Той сложи каската на главата ѝ и вдигна и другата си ръка. Дъждът спря да вали и над нея.

— Возила ли си се някога на мотор? — поинтересува се той и яхна сиво-черния мотор. Свали якето си и загърна с него тесните ѝ рамене.

Мелъди кимна, но излъга. Нещо в нея много искаше той да си помисли, че и тя е като него — готина. Но защо? Той изобщо не се интересуваше от това.

Гранит настъпи съединителя и моторът запали.

— Без каска ли ще караш? — попита тя.

— Главата ми е като скала — отвърна той. — Дръж се здраво.

Мелъди обви ръце около износената му бяла тениска. Сякаш бе прегърнала статуя.

Отпрашиха по гладкия път под сиянието на уличните лампи — оживяла черно-бяла фотография.

— Как беше? — попита Гранит и спря пред дома на Мелъди.

Доста бързо.

— Страхотно — тя свали каската и му я подаде. Ръмеше. — Още веднъж благодаря ти за...

Звън! Звън! Двамата получиха съобщения едновременно.

— Сигурно е приятелят ти — каза той.

И приятелката ти? — можеше да попита тя. Стига да я интересуваше. Но не я интересуваше.

Всеки погледна дисплея си. Мелъди прочете съобщението:

До Мелъди

18 юни, 01:22

Господин Ди: Срещите на РАД са задължителни.

Рокконцертите не са.

— Голяма работа — измърмори Гранит тихо.

Мелъди се скова. Ръка чадър, каменно студено тяло, светлосиви очи...

— Ти какво си?

— Ъ? — Той мушна телефона си в задния джоб.

— Съобщението ти. Беше същото като моето, нали?

— Зависи — отвърна той, приковал очи в нейните. — А какво пише в твоето?

— Нещо за рокконцертите.

— Не може да бъде — каза той хладнокръвно.

— Да, може! — каза Мелъди, развълнувано. — И двамата сме РАД!

— Знаех си, че има нещо различно у теб — рече той. — Е, ти какво си? Нещо като сирена?

Мелъди кимна.

— Впечатляващо. А ти какво си? Чадър?

— Топло — изсмя се той. — Аз съм гаргойл. Слагат ни на стари сгради, за да не тече дъждът по стените и да ги руши.

— И да плашите хората — пошегува се Мелъди.

Той се подсмихна.

— И това също.

— Къде живееш?

— Живеех в Портланд. Точно над входа на „Веню“ — най-стария рокбар в страната. Всички добри изпълнители са минали оттам. Беше страхотно, но миналия месец го събориха.

— Старбъкс?

— Кофи Бийн.

— Гадост — въздъхна Мелъди.

— Да, така е. Родителите ми ме пратиха тук, защото училището е — направи кавички във въздуха — благосклонно към РАД. Но мисля, че не искам да се откъсвам от музиката. Животът ще ме научи на повече, отколкото класната стая.

Лампите на верандата светнаха. Пак шамар.

— Трябва да тръгвам — каза Мелъди, без да се помръдне.

Той извади телефона си и ѝ прати номера си.

— В случай че имаш нужда някой да ти натовари микрофона.

— Благодаря — усмихна се тя. Какво лошо има да се сприятели с това момче, нали така?

Когато стоповете на Гранит се стопиха в мрака, тя се обърна и за миг зърна Джаксън, който гледаше от прозореца на стаята си. Прати му въздушна целувка. Но завесите се затвориха, преди той да я улови. Целувката се изпари в бриза като дима на угасен пламък.

[1] Сравнително твърдо тестено изделие, подобно на огромен макарон, с плънка. — Б.пр. ↑

[2] Американски китарист, който свири алтернативен рок. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

ЗЕЛЕНИ ЖАЛБИ

Директорът Уикс се наведе над трибуната и изви врат като костенурка към микрофона.

— Проба... проба.

Обикновено първо приканваше за тишина, но днес още щом се качи на сцената, глъчката замря. Никой не искаше да изпусне и думичка.

Седнала на първия ред, Франки се обърна назад и любезно се усмихна на своите съперници. Но Клео и Хейли така и не забелязаха — говореха си нещо тайно. Приятелството им изненада Франки — особено предвид факта, че отношенията между златното момиче и подлизурката бяха обтегнати като ластична рокля. Може пък бащите им да са им чели лекция за честността и великодушието.

— Притеснена ли си? — прошепна Брет в ухото на Франки.

— Не — отвърна тя и приглади черно-белите си кичури. Нима би могла да е притеснена с късата си рокличка на бляскави петънца, новите карирани ботушки и с устни, обилно намазани с гланца „Вива Глам“ на Гага? Ако външността можеше да убива, Франки трябваше да лежи в затвора векове. — Защо питаш? Притеснена ли изглеждам?

— Изглеждаш като победител — каза Брет и нежно я целуна по болтчето на врата.

Франки пусна малко искри.

— Сигурен ли си, че не искаш да участваш в презентацията ми?

— Сценична треска — напомни й той.

Тя се засмя под нос. Имаше нещо очарователно в това да обичаш фанатично филмите на ужасите и да те е страх от сцената. Че какво ѝ е страшното на сцената?

— Здравей, „Мърстон“! — изгърмя гласът на Уикс. — Тук сме да изберем двойката, която ще представи училището ни — а също и „Т’о Дали“, надяваме се — през идната година. — Зад ВИП местата на

кандидатите избухнаха аплодисменти. Франки и Брет се хванаха за ръце. Хейли прехапа устни. Клео и Дюс плеснаха длани.

— Давай, Франкииии! — извика едно момиче от задните редове.

Франки се обърна, усмихна се изискано и кръстоса зелените си крака.

Клео и Хейли си размениха многозначителни погледи. Франки искаше да им каже да не ѝ завидват. Да, момичета, накрая всичко се свежда до речите. Е, все пак и вие имате някакъв шанс. Но директорът бе вдигнал ръката си и настояваше за тишина, а Франки не се осмели да не се подчини. Искаше и неговия глас.

— Както знаете — продължи той, — спечелването на този конкурс ще донесе национално признание за „Мърстон Хай“. Да не говорим за този един милион за обновления...

Залата гръмна в аплодисменти.

— ... които искрено се надявам ще задържат РАД при нас и те няма да отидат в „Радклиф Хай“.

Клод сложи ръце около устата си.

— Ууууууу!

Лала зарови лице в ръката му. *Горкичкият вампир*, помисли си Франки. Спечелването на този конкурс ненадейно се бе превърнало в много повече от парична награда и национална слава. Според сделката, която Лала бе сключила с баща си, ако спечелеха, това означаваше, че РАД и нормитата ще останат заедно в „Мърстон“. Но ако загубеха, това щеше да е краят на всичко, за което се бяха борили. Почувствала изведнъж тежестта на залога, Франки започна да дърпа конците на китката си. Дали тя и Брет бяха най-добрият избор за тази работа? Знатните особи на „Мърстон“ бяха Клео и Дюс. Хейли и Хийт бяха отлични ученици. Избирането на Т'о двойката бе незначителен успех. Голямата победа щеше да дойде, когато успеят да спечелят спонсорите. Ако успееха да ги спечелят...

Какво щеше да стане, ако училището избере нея, а хората от „Т'о Дали“ не я харесат? Тогава чия щеше да бъде вината, ако се наложеше да се местят в „Радклиф“? Франки пусна искри.

— Ако РАД спрат да посещават нашето училище, това ще е краят на шампионските ни отбори, а бюджетът ще бъде сериозно орязан.

Пак освирквания.

В знак на съчувствие Франки се протегна зад гърба на Брет и сложи ръка на стола на Лала.

— Всички знаят, че вината не е твоя — промълви тя тихичко.

Лала закима благодарна, а черната ѝ коса започна да се надига. Косъм по косъм се изправи и накрая заприлича на пънкарския гребен на Клод.

— Франки! — изсъска тя.

Директорът Уикс ги изглежда.

— Уф! — Франки дръпна ръка от стола. Статичното електричество изчезна и косата на Лала се върна към нормалната си бляскава форма.

— И преди да провесим носове до земята, бих искал да ви представя момичето, което без ничия помощ доведе „Г’о Дали“ в „Мърстон“. Момичето, на което възлагаме всичките си надежди: Лала! — директорът направи внушителен жест и цялото училище я аплодира.

Когато стъпи на сцената, Лала оголи докрай зъбите си — символ на новооткритата ѝ гордост.

— Хей — каза тя свенливо. Гласът ѝ трепереше като след силен шок, но тя стоеше изправена и гледаше право в публиката. — След три дни Брижит Т’о и Дики Дали...

— Тя каза Дики^[1]! — прошепна някой.

Лала се засмя заедно с всички. Директорът огледа внимателно редовете.

— Продължавай, моля те.

— Задачата ни е да изберем двойката, която представителите на „Г’о Дали“ ще харесат най-много — така че гласувайте с главите си, не със сърцата си. Бъдещето на РАД в „Мърстон“ зависи от това. Ще започнем с Франки Щайн и Брет Рединг! — Лала отстъпи встрани досущ като водещ на Оскарите.

Като внимаваше да не се подхлъзне и да не пусне искри, Франки изключи виковете и аплодисментите и докато се качваше на сцената, започна на ум да изрежда азбуката — техника за отпускане, която майка ѝ научила още по времето, когато започнала да преподава.

Когато стигна до Т, вече бе застанала на трибуната. Без подхлъзвания, без искри. Пред пълна зала със зрители, нетърпеливи да отсъдят.

От пръстите ѝ изскочиха няколко мълнийки.

— Уф. Извинете! — Тя се закиска. *Започни по-уверено.* — Здравсти. Аз съм, ъ, Франки. И аз, и моят приятел Брет сме най-страхотната двойка, която може да представи „Мърстон“ на конкурса на „Т’о Дали“, защото също като обувките сме две различни неща, събрани в едно. Като начало, той има сценична треска, а аз нямам. — Отново се разкиска. По лицата, пълни с очакване, не се появи и усмивка. — Но, ъ, по-важното е — тя отново пусна искри, — че той е норми. Аз, очевидно, съм РАД, както можете да съдите по искрите, които топят маникюра ми. — Пак тишина. — И като заговорих за електричество, ъ, той има болтове, а аз имам топки...

Смях.

Брет зарови лице в ръцете си.

— Чакайте, исках да кажа, че аз имам болтове, а той има топки! Чакайте, не... — Наоколо изригна смях и шепот. Тя ги губеше. Дори Уикс проверяваше блекбърито си. — И така аз и Брет... — Пространството на сърцето на Франки спря. Пространството на стомаха ѝ се надигна. Пространството на ума ѝ поиска още един шанс. — Защото сме толкова различни — ние сме нещо като мъжки и женски жакове, разбирате ли? Как единият влиза в другия?

— Да, скъпа! — изрева Кандис Карвър.

— Уууу — повториха като ехо приятелите на Кандис.

Блу и Клаудин скриха с ръце лицата си.

Франки остави бележките си.

— В общи линии ме познавате добре, нали? А също и Брет. — Оттук-оттам се чува ръкопляскалия. — Знаете колко сме забавни. И колко супермили сме. А и очевидно сме суперстилни. — Тя се завъртя в бляскавата си рокля. Поддръжниците ѝ нададоха викове. Наелектризиращо! Беше ги спечелила отново. — И ако гласувате за нас, обещаваме да покажем на „Т’о Дали“, че и ние сме толкова различни, колкото и техните кецове и дамски обувки. Ако бяхме храна, щяхме да бъдем биг мак и диетична кола. Пролетна мода? Цветя и каре. Прическа? Щяхме да бъдем мулет^[2]. Ако...

Бъззззззззззззз.

Лала приближи подиума и бутна с дупето си Франки настрани.

— Времето свърши. Благодаря ви много, Франки и Брет.

— Ууууу! — викаха отнякъде Били и Спектра. Скоро и други се присъединиха, докато накрая аплодисментите се понесоха като електричество. Франки се ухили и се поклони.

— Ред е на Хейли и Хийт — обяви Лала.

Клео и Дюс отидоха до трибуната. Осемсантиметровите ѝ токчета „Г’о“ тракаха по шперплата. Високите кецове „Дали“ на Дюс скърцаха покорно зад тях. *Добро решение.*

Лала изглеждаше объркана, както и всички други в залата, а Хейли просто бутна бежовите си очила нагоре по мазния си нос и се тръшна на стола.

Клео откачи микрофона, сякаш това бе последната спирка от световното ѝ турне.

— За съжаление, Хийт и Хейли са извън състезанието. Те ви благодарят за вниманието и молят да уважите правото им на уединение в този момент.

Няколко ученици от втория ред се наведоха напред да ги попитат дали съобщението на Клео е вярно. Франки погледна Хейли, която ѝ каза с устни: *Съжالياвам.* Но за какво? Хийт погледна Брет и вдигна рамене, сякаш изобщо не беше наясно какво става, а и никак не го интересуваше.

— Коя част от „уважете правото им на уединение“ не разбрахте? — сопна се Клео.

Първите два реда се обърнаха напред и шепотът бе преустановен. *Защо ли Хейли се е отказала? И защо е поверила тайната си на Клео? Не се обиждайте, глитерати, но надушвам нещо гнило тук — като разложен плъх.*

Клео тресна на трибуната купчината с бележки и изпъна почернелите си рамене.

— Листове с бележки? — попита тихо Били и седна на пода, облягайки се на крака на Франки.

— Чух, че е наела бившия автор на речи на Бил Клинтън — каза Спектра и се настани до него.

— Казвам се Клео де Нил и се кандидатирам заедно с дългогодишния си приятел Дюс Горгон. — Гласът ѝ бе непоколебим. Бретонът ѝ блестеше. Кораловата ѝ рокля бе впечатляваща.

— Ако вие гласувате за нас, ние ще спечелим за вас. Толкова е просто. „Г’о Дали“ търсят златна двойка, която да представи

съчетанието между полезното и стилното. — Тя посочи Дюс и черната му плетена шапка, белите му очила „Уейфеър“ и небрежните му джинси. — Както сами виждате, той възплъщава полезното. — А аз — показва плетената златиста лента над черния си бретон — съм стилът.

Аплодисменти.

— Когато става дума за високо качество, Ди е кралят на баскетбола, а аз съм неговата кралица. — Тя погледна бележките си.

Ръкопляскания.

— Но ние сме повече от две красиви лица. — Тя замълча, за да изпърха с изкуствените си мигли към Франки. — Ние сме най-добрите приятели на околната среда, което е в унисон със зелената нагласа на „Г’о Дали“...

Били бутна с лакът Франки по пищяла.

— Виж — каза тихо той и посочи Хейли с очи.

Устните ѝ се движат едновременно с тези на Клео?!

— В нашата кампания няма брошури, нито болтове, които не могат да бъдат рециклирани! — продължи Клео. Хейли движеше устните си с нея.

Света Жица! Клео чете речта на Хейли!

— А когато спечелим, ще доразвием идеята и ще направим стъклен таван в столовата за повече светлина, парното ще се зарежда със слънчева енергия...

Лала аплодира. Франки дръпна шевовете си.

— Органична храна, произведена от Хариет Улф...

Клаудин и братята ѝ аплодираха.

— В кабинета на сестрата ще има спа, защото стресът е причина номер едно за заболяванията — продължаваше да движи устни Хейли.

Дюс се наведе на микрофона.

— Видеоигри в съблекалните.

Момчетата от отбора станаха и викнаха:

— Дюс! Дюс! Дюс!

Франки дръпна още един шев.

Клео грабна микрофона.

— В коридорите ще може да се плува.

— Супер! — викна Блу.

— Фантастично! — кресна и Айриш Еми.

— Солидни, конкретни обещания, с които „Г’о Дали“ и „Мърстон“ могат да се гордеят...

Бъзззззз.

Дюс се наведе напред и направи знака на мира.

— Дюс и Клео ще те накарат да се усмихнеш смело. — Той дръпна Клео и я целуна.

— Да ги аплодираме! — викна Лала.

В знак на добра воля Франки също заръкопляска. И тогава ръката ѝ се изниза от шевовете и падна на земята с ужасен глух звук.

Брет бързо се наведе да я вдигне.

— Не вярвам, че беше сериозна.

— Вече не знам в какво да вярвам — отвърна Франки и подсмръкна.

Една позлатена ленена лента полетя от сцената и кацна на рамото ѝ.

— Увий я, докато се прибереш вкъщи.

— Благодаря — прошепна Франки, без да вдигне очи.

— Това е утешителна награда — измърка Клео, когато триста и няколко ученици се наредиха да гласуват. — Благодаря ти, че се изправи срещу мен. Играта беше златна.

[1] Игра на думи. Dick е обидна дума за глупав и досаден човек. — Б.пр. ↑

[2] Прическа, при която се оставят дълги опашки, а отгоре косата е подстригана късо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

ПЪТУВАНЕ

Мелъди се носеше по училищните стълби, а подметките на кецовете ѝ шляпаха по цимента толкова силно, че ако някой я спипаше, щяха да я накажат. Беше пропуснала събирането заради една бърза фотосесия с бандата, но ако побързаше, може би щеше да успее да се вмъкне незабелязано, преди гласуването да е свършило. Поне така си беше мислила, докато не улови отражението си в огледалните врати: пера в косата, сенки с метален отблясък, размазана очна линия, лъскав сив клин — на Чичи, сигнално жълта тениска с едно рамо — на Сейдж. Видът ѝ бе прекалено съботно-вечерен за понеделник следобед. Уикс щеше да я забележи от космическата станция на НАСА. А и Джаксън...

През почивните дни Мелъди не спря да го убеждава, че Гранит просто я беше докарал и между тях няма нищо. Накрая двамата решиха да не позволяват на групата да застава помежду им. Нещата се върнаха към обичайния си ход. Започнаха да обсъждат плановете си за лагер „Кресчендо“...

... и тогава се обади Сейдж.

Последният им опит да си набавят участия, преди да се захванат да търсят „истинска работа“, бе да направят нови плакати. Затова новата им вокална Богиня задължително трябваше да присъства на снимките. А какво щеше да стане с плановете за „Кресчендо“, ако бандата успееше да си уреди участия за лятото? Мелъди се отърси от мислите си. Щеше да скочи от този мост чак когато стъпеше на него.

Снимките свършиха бързо — както обещаха. Но разговорът на тема „Хайде да сменим името на групата, след като Давина вече я няма“ просрочи времето. И когато Мелъди влетя в коридора, той все още продължаваше.

Стайл долс? (Чичи)

Суперсоник скендъл? (Сейдж)

Соник дива? (Чичи)

Волни птици 9 1/2? (Девет-цяло-и-пет)

Рокглиц? (Сейдж)

Телефонът на Мелъди не спираше да звъни. Трябваше да изключи звука. Трябваше да се приведе в по-спретнат вид — като за училище. Трябваше да се промъкне в залата. Но не можеше да се помръдне. Чувстваше се като птичка, затворена в клетка, която иска да отлети, но е принудена да остане в затвора си.

Оловно перо, написа тя в съобщението. Думите съвсем точно описваха чувството.

Момичетата веднага отвърнаха с: *Да! Това е!*

Проблемът беше решен. Никакви извинения повече. Стаичките за гласуване чакаха. А за какво щяха да гласуват? Отново?

Звън!

Тя бръкна за телефона си. Сигурно беше Джаксън — питаше се къде ли е...

До Мелъди

20 юни, 13:16

Гранит: Пред училището съм. Ела. Искам да ти покажа нещо.

Само за минутка нищо няма да ми стане. Нали?

Облечен както винаги с коженото яке, изтърканите джинси и протритите обувки, Гранит стоеше облегал на мотора си, сякаш позираше за плакат на филм. Светлите му сиви очи гледаха право към слънцето, но ярката светлина изобщо не му пречеше. И с всичко беше така.

— Скачай — каза той и ѝ подаде каската си.

Мелъди погледна към сградата с цвят на горчица. До четвъртия час оставаха трийсет минути. Сложи си каската. Като чифт силни ръце, които ѝ слагат грим, тя стисна лицето ѝ от двете страни и скри вселената от нея.

— Къде отиваме? — попита тя, когато завиха на север по 1–5. *Определено щеше да отнеме повече от минутка...*

Когато той не ѝ отвърна, Мелъди се опита да се ядоса. Но слънцето грееше в гърба ѝ, вятърът духаше в лицето ѝ, а коремът на

Гранит бе стегнат като жиците на китара. Вярно, и на Джаксън беше стегнат. Но... не толкова. Беше време да се връща на училище. При Джаксън. В реалността. Само трябваше да се наведе още малко напред до заостреното ухо на Гранит и с най-хубавия си сиренски глас да му каже да обърне назад. Вместо това, тя се хвана още по-здраво и се остави на радостта от пътуването.

След около час минаха по мост, който ги отведе в центъра на Портланд. Прелетяха край китайска градина, музикален магазин и куп класни магазини за дрехи, в които Кандис щеше да се влюби. Но Гранит намали едва когато стигнаха до едно оградено място с отломки в оживения участък на Трето Авеню.

— Какво е това място?

— Тук ще строят „Кофи Бийн и Тий Лийф“ — отвърна той и подритна една тухла.

— Това са останките от стария ти дом? — попита Мелъди. Отломките придобиха нов смисъл.

Гранит кимна.

— Това тук беше „Веню“. — Той я поведе край ограничителната лента и двамата стъпиха върху останките от просмуканата от бира сцена. В краката им лежаха купчини от стените и плакатите по тях — като нежелани трохи от бисквити на дъното на торба. Гранит се наведе и ѝ подаде камък с формата на диамант, върху който пишеше ДЖАМ.

— Помня, когато Еди Ведер^[1] донесе този плакат — каза той. — Тогава още никой не бе чувал за Пърл Джам. Той паркира микробуса си точно пред вратите и наду демото, докато се провеждаше събранието на персонала. Вик, собственикът, нае бандата още същата вечер.

— Наистина ли? — учуди се Мелъди и стисна циментовия диамант, като че ли беше Надеждата.

— Не знам дали защото гледах отвисоко или по друга причина, но тоя Ведер е нисичък мъж — каза Гранит. Той прокара пръст по нацепения дървен бар и вдигна облак прах, който затанцува на слънцето.

— Какво стана с другите гаргойли?

— Дойде един архитект и ги откърти, преди да са разрушили сградата. Трябваша му за някаква банка, която проектирал. — Той замълча. — Аз не мога да го направя.

— Да направиш какво?

Той ѝ помогна да мине над купчина счупени маси.

— Не мога да прекарам следващите няколкостотин години над банката. — Той потрепери. — Можеш ли да си представиш?

Мелъди си представи и потрепери.

— Бяхме чули за всичко, което се случва с РАД в Салем, и затова отидох там.

Мелъди почти му каза, че се радва, заедно така е постъпил.

След около трийсет минути двамата седяха пред една черна сграда без прозорци. Похапваха кюфтета в продълговати питки и отпиваха от суперголемите си соди.

— Това място какво е? — попита Мелъди.

— „Дантес“.

— Искаш да кажеш, че това е мястото, на което е свирил Буреносния рицар^[2]?

Гранит се ухили и кимна.

— След като „Веню“ затвори, не отидох направо в Салем. Откарах няколко седмици тук. — Той ѝ смигна, за да ѝ даде да разбере, че това е малката им тайна. — Тук срещнах и Богините. След концерта им поговорихме, те ми предложиха работа като техен носач и аз тръгнах с тях.

Мелъди хвърли недоядената питка в кофата.

— Харесва ми свободата, която имаш.

— Имаш ли крила, ще пътуваш. — Той ѝ намигна отново.

Крила?

— Хайде, ела. Ще те разведа вътре. — Гранит отново я хвана за ръката. И този път не я пусна.

Едно момче по черна тениска и панталони свалеше столовете от дървените маси. Когато влязоха, той вдигна поглед към тях.

— Затворено е.

Вътре миришеше на белина и пилешки крила.

— Рей, аз съм, брат.

— Гранит? — Той поклати глава и дойде при тях. Двамата се потушаха по гърба — бяха твърде големи мъжаги за прегръдка. — Какво? Салем вече ти омръзна, а?

Гранит се изсмя тихичко.

— Само минавам.

Докато Гранит я представяше на Рей, Мелъди не можа да откъсне очи от плакатите на Л7^[3] и Бътхол Сърфърс^[4].

— Имаш ли нещо против да ѝ покажа набързо мястото?

— Давай.

Гранит дръпна настрани една черна завеса, която тежеше от прах. Тя бързо се затвори зад тях, преграждайки пътя на дневната светлина. Тръгнаха по тесен коридор зад сцената, който се виеше като стомаха на Мелъди. *Приятелите винаги се държат за ръка, нали така?* Мелъди се отдръпна и се почеса по ръката.

— Ето я зелената стая — каза тържествено Гранит. Но в нея нямаше нищо зелено. Застоялата миризма на цигари ги посрещна още на вратата. — Точно тук Джефи Найлонс подпали един хладилник. Не ме питай как.

На бялата стена като рамка около виненочервеното канапе имаше следи от изгаряния. Тя прокара ръка по черните белези.

— Гледах репортаж в YouTube. Ти беше ли тук?

— Да. Никога не бях виждал такова нещо. — Гранит се плъсна на канапето и сложи крака върху омазаното стъкло на масичката за кафе. Мелъди се запита върху чии известни отпечатъци от пръсти е стъпил.

На вратата се показва мъж, облечен с риза на райета и тъмни изгладени джинси. Кафявите кожени обувки и златните украшения му бяха спечелили званието на Най-Холивудския Тип На Всички Времена.

— Аз познавам ли ви?

Гранит скочи.

— Господин Снайдер?

Мъжът подаде ръката си с леко безпокойство. Гранит я сграбчи и я разтръска като флакон със спрей за боядисване.

— Аз съм Гранит. Запознахме се миналия месец в Хевънс на концерта на Бетси. — Господин Снайдер се ухили — прекалено избелените му зъби отдаваха дентална почит на магазина на „Епъл“. — Как бих могъл да те забравя? Ти си шегобиецът, който очаква да му повярвам, че е бил на всеки концерт от шейсетте насам, така ли?

Гранит кимна с гордост, задето го помнят. После каза на Мелъди:

— Господин Снайдер е най-големият организатор на турнета в цяла Северозападна Америка.

Нещо започна да ѝ просветва. Това беше огромна възможност.

— Хей. — Мелъди се усмихна и стисна ръката му, която бе напръскана с одеколон. — Групата ми си търси участия за лятото. Мога да ви дам демо или да ви покажа няколко клипа, качени в...

Той я измери от глава до пети.

— С перата е свършено, хлапе. — А после каза на Гранит: — Не ти липсва смелост. — Той се засмя на себе си. — Всеки концерт от шейсетте насам, а?

Гранит кимна.

— Това означава, че си... чакай... някъде на седемдесет?

— Горедолу — отвърна Гранит, без да губи самообладание, сякаш това беше неговият печеливш билет от лотарията. Но мъжът все повече ядосваше Мелъди, та чак и перата й настръхнаха. Ха.

— Групата на Мелъди е доста известна — каза Гранит. — Сигурно сте чували за „Богиня Гръ...“

— „Оловно перо“ — прекъсна го тя.

Снайдер погледна дисплея на блекбърито си и понечи да си тръгне.

— Казах ти вече, хлапе, с перата е свършено.

— Чакайте — викна Мелъди.

Господин Снайдер спря.

— Погледнете ме... ъ...

— Лю. Първото ми име е Лю.

— Добре, Лю, погледни ме.

Гранит не може да повярва.

— Мелъди! Какво...

Мелъди му направи знак да замълчи. Много хора прекарваха живота си, търсейки вратата, през която да влязат. Тя имаше ключа. И само глупак не би го използвал.

— Ти обичаш „Оловно перо“ — каза тя на Снайдер. — Обичаш името, обичаш музиката им, обичаш Гранит — техния мениджър.

Лю прокара ръка през гъстата си сива коса.

— Можеш да се обзаложиш, че ги обичам.

Мелъди пое дълбоко въздух. Тя погледна право в сините мигащи очи на мъжа и каза:

— Трябва да организираш лятното турне на „Оловно перо“.

Лю кимна.

— С модерно оборудван автобус, петзвездни хотели и пари за пица.

Лю чукна по клавишите на блекбърито. После натисна „изпращане“.

— Колелата се завъртяха, хлапе. — Той измъкна една визитка от ухото на Гранит. — Второто ми амплоа е фокусник — изфука се той. — На тази визитка е и личният ми номер. Гледай и другите от групата да са свободни и ми се обадете, щом съмне. Искам да задвижа нещата, преди най-големите пет да са запълнили графика си.

— Напълно съм съгласен — рече Гранит. — Струва ми се, че можем да започнем с няколко местни клуба, после един-два по-малки града, след това ще се прехвърлим в Сиатъл, Сан Франциско и може би дори в Лос Анджелис.

Лю сграбчи Гранит за врата и натри главата му с кокалчетата си.

— Ех, обичам това хлапе. Пълен е с *shpilkis*^[5]. — Телефонът му иззвъня. — Това е организаторът. Ще говорим утре.

Гранит остана спокоен, докато вратата се затвори, а после грабна Мелъди в прегръдките си. Тя се почувства сякаш се е ударила в стена.

— Това беше лудост!

— Знаем! — викна тя във врата му. — Момичетата ще откачат от радост.

Звън.

До Мелъди

20 юни, 18:02

ДЖАКСЪН: Къде си?

Тя се отдръпна от Гранит и се взря в дисплея. Устата ѝ пресъхна. Пулсът ѝ се ускори. Не че имаше какво да крие. Тя и Гранит бяха просто приятели. Всъщност, колеги. Но как щеше да обясни лятното турне? Непредвидената пречка в осъществяването на плана „Кресчендо“? Фактът, че бе използвала гласа си, за да го промени? Нямаше как да обясни това. Затова Мелъди изключи телефона си и сложи каската на Гранит. И за втори път затвори вратата на вселената.

До Мелъди

20 юни, 20:43

МАМА: Къде си?

До Мама

20 юни, 20:44

Мелъди: Горе, пиша си домашното! Ти?

До Мелъди

20 юни, 20:44

МАМА: Долу. Чета. Как мина училището днес?

До Мама

20 юни, 20:45

Мелъди: Добре.

До Мелъди

20 юни, 20:45.

МАМА: Странно. Ходих до там. Не те видях.

До Мама

20 юни, 20:46

Мелъди: Какво? Защо си ходила?

До Мелъди

20 юни, 20:47

МАМА: Директорът ме повика.

До Мама

20 юни, 20:47

Мелъди: Кандис ли пак?

До Мелъди

20 юни, 20:48

МАМА: Не, ти.

До Мама

20 юни, 20:48

Мелъди: Аз ли???

До Мелъди

20 юни, 20:48

МАМА: Избягала си днес, имаш двойка на контролното миналата седмица, впрочем, директорът обеща да ти позволи да го направиш пак. Какво става????

До Мама

20 юни, 20:49

Мелъди: Мога да ти обясня. Ще слеза при теб.

До Мелъди

20 юни, 20:49

МАМА: Не!!!! Стой там. Пиши само. Няма да ти позволя пак да използваш гласа си срещу мен сега. Кажи ми какво става. Истината.

До Мама

20 юни, 20:50

Мелъди: Започнах да пея в една група.

До Мелъди

20 юни, 20:50

МАМА: Защо не ми каза? Мърстон има отлична музикална програма.

До МАМА

20 юни, 20:51

МЕЛЪДИ: Това не е училищна банда. Истинска е. Колежанска. Може да се каже, че свирят по барове.

До МЕЛЪДИ

20 юни, 20:52

МАМА: Теб как те пускат в баровете?

До МАМА

20 юни, 20:53

МЕЛЪДИ: Познай от веднъж.

До МЕЛЪДИ

20 юни, 20:53

МАМА: Да. Гласът. Защо ли питам. Пиеш ли? Истината!

До МАМА

20 юни, 20:54

МЕЛЪДИ: Само пея. Кълна се.

До МЕЛЪДИ

20 юни, 20:54

МАМА: Трябва да ходиш на училище.

До МАМА

20 юни, 20:55

Мелъди: Житейският опит е най-важен.

До Мелъди

20 юни, 20:55

Мама: Какво??? Никога не си била такава.

До Мама

20 юни, 20:55

Мелъди: Каква? Щастлива?

До Мелъди

20 юни, 20:56

Мама: Груба. Нечестна. Безотговорна. Никога не съм те виждала такава.

До Мама

20 юни, 20:56

Мелъди: Точно така. Никога преди не съм имала проблеми с училището. Нито веднъж. Затова може ли да не ми държиш конско?

До Мелъди

20 юни, 20:57

Мама: Защо не ми каза истината?

До Мама

20 юни, 20:57

Мелъди: Ти щеше да кажеш не.

До Мелъди

20 юни, 20:58

МАМА: Щях да попитам дали си си написала домашното.

До МАМА

20 юни, 20:58

МЕЛЪДИ: И ако бях казала да?

До МЕЛЪДИ

20 юни, 20:59

МАМА: Щях да питам в колко часа трябва да сме там.

До МАМА

20 юни, 21:00

МЕЛЪДИ: Утре. В 9.

До МЕЛЪДИ

20 юни, 21:02

МАМА: Изкарай 6 на поправката на теста и ще се видим там. Ако имаш по-малко от 6, ще разпратя чисто ново копие на удостоверението ти за раждане до всички барове на северозападния бряг, съгласна?

До МАМА

20 юни, 21:02

МЕЛЪДИ: Да.

До МЕЛЪДИ

20 юни, 21:04

МАМА: Повече никакви лъжи! Никакво бягане от училище. Отивай да учиш. Слагам си тапите за уши, така че се прости с всичките си щури идеи.

До Мама

20 юни, 21:04

Мелъди: Благодаря ти.

-
- [1] Вокалистът на Пърл Джем. — Б.пр. ↑
 - [2] Сторми Найт — американски хип-хоп изпълнител. — Б.пр. ↑
 - [3] Момичешка рокбанда, активна до началото на 2000; заради стила им често се асоциират с грънджа. — Б.пр. ↑
 - [4] Американска рокгрупа. — Б.пр. ↑
 - [5] От еврейски — енергия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА ПОЧИВАЙ В МИР, ГРАФИНЬО ПЛУЖЕКУЛА

Единственият звук в стаята на Лала идваше от колелото на хамстера. Граф Великолепни беше на лов навън до зори, а останалите животни бяха заспали още преди няколко часа. При нормални обстоятелства Лала също щеше да похърква заедно с тях. Но тази вечер тя бе пропуснала нощната си доза мелатонин^[1]. Нещо, което — напомниха ѝ прозевките и насълзените ѝ очи — нямаше да се случи отново в близкото хилядолетие.

От умора всичко я болеше, сякаш бе настинала.

Изкушението да изгаси компютъра и да импровизира на следващата сутрин я мамеше с всяко чукване на клавишите. Ала провалът би бил далеч по-мъчителен, отколкото пулсиращата болка в двеста и шестте кости в тялото ѝ. Трябваше да изпипа презентацията за „Г’о Дали“ до най-малката подробност, за да мине всичко по вода. Двата модни дизайнери щяха да оценяват училището и тя искаше цялата организация да е като модно събитие.

Звън!

Лала зърна айфона си на черното бюро.

До Лала

20 юни, 23:42

Клео: Писала ли си ми? Бях под душа. Извинявай, ако съм пропуснала. Още съм будна.

Добър опит, Клео. Лала превключи телефона си на вибрация. Очевидно многократните обяснения, че Уикс няма да ѝ се обади в полунощ с резултатите от гласуването, бяха без значение. Кралицата не се отказваше.

Откакто Франки я би с няколко приятели повече, Клео твърдо си бе наумила да си върне статута. Лала се опита да прецени коя от двете двойки би се харесала повече на спонсорите. Беше почти невъзможно да реши. И двете бяха чаровни и изглеждаха прекрасно. И двете се харесваха на хората и бяха популярни. И двете представяха два свята, събрани в едно по свой начин. Но ако Клео спечелеше, тя щеше да престане да се съревновава с Франки. И тъкмо затова Лала тайничко бе гласувала за нея и Дюс.

Изпъшка и подпря глава на ръцете си. Какво ѝ повтаряше Влад, когато бе съкрушена? *Хапка по хапка...*

Само да можеше да се съсредоточи върху работата си и да спре да се тревожи за нещата, които можеха да се объркат... Съсредоточи се. Съсредоточи се. Съсредоточи се...

Бъззззззз.

До Лала

20 юни, 23:47

КЛЕО: Будна ли си?

Гггхххххх! Лала метна телефона на леглото. Тийни Търнър надигна главичка и примигна. *Съжалявам*, помисли си Лала, но бе прекалено уморена, за да говори. Изхвърли сусаменото си блокче в кофата и се върна пред компютъра. Хапка по хапка...

— Тофу?

— Ааааааа! — Лала подскочи. — Уплаши ме!

Влад стоеше до нея със сребърен поднос.

— Почуках, но...

— Няма нищо — усмихна се тя мило.

— Помислих си, че може да си огладняла. — Той поднесе платото под носа ѝ. Острият мирис на тофу, увито в листа от марули, предизвика въртоп в празния ѝ стомах.

— Не съм гладна — излъга тя.

— Скъпа, бледа си като Никол Кидман — възрази той. — Вземи поне това.

Лала преглътна таблетките желязо с остатъка от изстиналото си соево лате.

Влад се разположи на края на леглото и разсеяно потупа Тийни по главата.

— Та значи, работя си аз по предложението за готварската ми книга, нали знаеш — онази, в която използвам само червени съставки — и тъкмо съм яхнал гребена на вълната, когато...

Лала заби зъби в долната си устна. Редовният му номер: *Ще стоя тук и ще си бърборя, докато ми кажеш какво си намислила да правиш*. Но единственото, за което тя мислеше сега, беше, че Влад седи в стаята ѝ и дърдори, а тя имаше толкова много работа.

— ... баща ти снове наоколо и захвърля черното си палто на канапето, което гледа на запад. Все едно се опита да изсмуче творческите ми сили. — Влад свали очилата си и потърка посивелите си слепоочия. — А после оставя куфарчето си на канапето за влюбени — сякаш любовта и работата са съвместими — и хуква насам-натам, рита кактуса и запраща бодливото нещо право на моята пътека на хармонията...

Лала почука с химикалката по бележника си. Искаше да изкаже подкрепата си и прочее, но...

— Добре съм — каза тя най-сетне. — Просто работя за конкурса.

— Успокой ме — рече Влад и я целуна по главата. — Тогава — оставям те. Впрочем крайчетата на косата ти скоро ще вържат.

— Това намек ли е? — попита Лала и се разсмя.

— Време е — каза той и направи ножица с два пръста. — Просто казвам.

— Щом свърша с конкурса — отвърна Лала. Тя отчаяно искаше да има един ден за разкрасяване и...

Животните се раздвижиха. Космите по вратовете настръхнаха; опашките се сковаха; цвърчене, хлъзгане, потропване и чуруликане се завъртяха като циклон от негативна енергия в стаята.

— Какво става тук? — попита господин Ди от мрачния коридор. Спретнатата му фигура приличаше на сянка, излъчваща заплаха.

— Всичко е наред — обади се Лала, като се опитваше да успокои полуделите животни, които се блъскаха едно в друго. Опитваше се да успокои и себе си.

— Не ѝ вярвай — прошепна Влад и се изниза край брат си, за да остави насаме баща и дъщеря.

С червения си халат и сините кашмирени чехли господин Ди можеше да мине за нормален баща, дошъл да пожелае сладки сънища на дъщеря си. Можеше, ако...

Той пристъпи в стаята неуверено. Животните се престориха на умрели, докато той оглеждаше бъркотията от клетки и торбите със зърна за птици, сякаш ги виждаше за първи път. *И може би беше точно така.* Лала не помнеше някога да се е качвал в стаята ѝ.

— Радвам се, че си се върнала към месото — каза накрая той, сякаш Лала щеше да ги изяде. — Може би тези бузи най-сетне ще поруменят. — Нов въртоп разтърси Лала из основи. — Какво правиш още, че не си легнала? — Той изглеждаше искрено озадачен. И имаше право. Вампирът много обичаше да си поспива за красотата.

— Довършвам графика за репетиции за посещението на „Г’о Дали“.

Той свъси вежди объркан. *Забравил ли е?* Потупа я по главата със студената си ръка като малко дете. — А, да, това. Кога е репетицията?

— Утре — каза Лала гордо. — Спонсорите идват в четвъртък.

— Защо не опиташ да дадеш всичко от себе си?

Лала се обърна към екрана и стисна мишката, за да не затрепери. Думите, над които бе прекарала часове наред, за да ги усъвършенства, се размазаха пред очите ѝ.

— Успех — подхвърли той напевно и тя не разбра дали беше сериозен, или скептичен. Преди Лала да успее да събере кураж да погледне баща си в очите и да го попита дали е искрен, той си бе тръгнал.

[1] Наричат го „хормон на младостта“, подпомага съня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

МЪЖ С ВЕНТИЛАТОР

Били беше благодарен на Спектра за опияняващата ѝ люлякова пот, на Кандис за парфюма „Черна орхидея“ — нейна запазена марка, и на Джаксън за бръмчащия му ръчен вентилатор. Без тях миризмата на тийнейджърски дух в „Подземието“ — кисела смесица от лук и мазна коса — можеше да събуди и Кърт Кобейн.

Клубът бе претъпкан и направо вибрираше. Феновете подскачаха като скакалци в кутия. „Оловно перо“ свиреха „Ела, както си“ пред пълната зала и страстта на групата беше заразителна.

Нещо нежно като коприна го докосна по лицето. Били намери Спектра и също я целуна.

— Оуууу! — някакъв смотльо с каменно лице и рокерски ботуши бе настъпил Били по крака. — Гледай къде ходиш — тросна се той и се хвана за пръста.

Непознатият се огледа, за да види собственика на крака (и на гласа), но бързичко се отказа и продължи да си пробива път към сцената.

— На този сега ще му дам да се разбере! — надвика Спектра мощния глас на Мелъди.

— Вината не беше негова. Той не видя Били — рече Кандис. Бе типично за нея да вземе страната на красивия непознат.

— Мен, ако питаш — дай му да се разбере — каза Джаксън.

Всички се вторачиха в него шокирани. Откога любовникът бе станал побойник?

— Какво? — попита засрамен Джаксън. — Добре де, просто не вярвам на тоя човек.

— Джаксън май мъничко ревнува — пошегува се Кандис.

— За какво говориш? — сопна се той. Очите му бяха заковани върху приятелката му, обсипана с пера.

— Това е Гранит, мениджъра на „Оловно перо“, и новият... — тя замълча.

— Новият какво? — попита Джаксън, като се разхлаждаше енергично.

Преди Кандис да му отговори, нейният приятел я улови за ръка и я отведе.

— Не я слушай. Кандис си е такава — рече Били. Той знаеше добре какво бе изпитал, когато загуби Франки заради Брет — сякаш някой бе изтръгнал вътрешностите му. Но знаеше също, че раната може да заздравее. Не че Джаксън щеше да изгуби Мелъди; връзката им беше неразрушима. Нищо, че гледаше Гранит, докато пееше. Всъщност не можеше да види Джаксън чак тук, отзад, нали?

— Хайде да отидем по-напред — предложи Били и дръпна Джаксън.

Джаксън го отблъсна, но да попречиш на невидимите бе трудно — рискуваш да заприличаш на луд, който трепе мухи. И затова накрая се предаде и — Оох! — Гранит събори Джаксън на пода.

— Какво правиш? — викна Били на мениджъра, който махаше с ръце връз приятеля му.

— Вързах му обувките — изсмя се сподавено Спектра с гласчето си на фея.

— Как? — попита Били, като си спомни, че рокаджията няма връзки на ботушите.

— Със скъсани струни от китара — рече тя гордо.

Вместо по ръката Били случайно я чукна по рамото. Тя случайно го чукна в лицето. Двамата се засмяха.

Докато се мъчеха да освободят Джаксън, отвиха жицата от ботушите на Гранит и го вдигнаха.

— Вентилаторът ми! — извика Джаксън и затърси по лепкавия под. — Не мога да си намеря...

Хруп.

Гранит изрита изпод тока на ботушите си парченца синя и бяла пластмаса.

— Съжалявам, приятел — каза той и беше искрен.

— Какво направи? — изкрещя Джаксън и нави ръкавите на карираната си риза.

Били застана до него, в случай че избухнеше свада. Не че Джаксън не беше силен. Просто не беше толкова силен, колкото Гранит.

Чух те да плачеш и гласът ти отекна в целия град... Чистият глас на Мелъди се извиси над тълпата.

Гранит се обърна към сцената.

— Обичам Грийн Дей.

— И аз — викна Джаксън. — Хайде да танцуваме.

Така вече е по-добре.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

АВТОБУСЪТ СПИРА ТУК

Познати лица се усмихваха на Мелъди, докато тя си проправяше път през тълпата. Всяко я връщаше към шоуто, което тъкмо бе свършило: момичето, което знаеше текста на „Няма дъжд“... момчето, което извика „Обичам те“, след като изпя „Подлец“... трите момичета с перата от първия ред... но къде е Джаксън? Бе го видяла да танцува през втората част на концерта и нямаше търпение да му благодари за неочакваната му подкрепа. Каза ѝ, че според него пътуването до Портланд с Гранит е платоническо. Че приятелството между момче и момиче не го притеснява. Че не ѝ се сърди, задето е пропуснала гласуването за „Г’о Дали“. Но досега никога не се бе държал така.

— Мели Хубавели! Насам! — Глори махаше като папарак. И сякаш тениската на Джими Хендрикс^[1], тюркоазните прилепнали дънки, карираната лента на челото ѝ и удълженията за коса от перата на дъщеря ѝ не бяха достатъчно унижителни, та Бо, в своя делови костюм а ла Кларк Кент, също ѝ махаше да отиде при тях.

— Нали ти казах, че тя е наша дъщеря — подхвърли Глори на бармана. Той вирна вежди, опитвайки се да изглежда впечатлен.

— Ъх, излагате ме! — засмя се Мелъди. — Кога родителите ще проумеят, че никой друг, освен тях не се интересува от успехите на децата им?

— Кога децата ще проумеят, че родителите им живеят само за да ги излагат — изстреля в отговор баща ѝ.

На Мелъди ѝ се прищя да зарови глава в най-големия барабан на Девет, когато в края на „Иронично“ Бо наведе Глори назад. Но унижението — цената, която трябваше да плати за тяхната благословия, бе нищожна. И от потните им прегръдки личеше, че бе я получила.

— Хайде да празнуваме! — предложи Глори. — По един баскин^[2]?

Мелъди се огледа в навалищата за Джаксън. Къде ли е?

— Не може — каза Бо и размаха пръст. — Те са вредни за старите ти гласни струни. Това е причина номер едно за хракките и сополите. Чух, че Барбара Стрейзанд не е близвала сладолед от четирийсет години насам.

Глори извади айпада си, за да провери.

— Чакай да видя. Мисля, че това беше Селин.

— Няма нищо — обади се Мелъди. — И без това сега имаме среща с бандата. Ще се прибера след час.

— Колко вълнуващо! — възкликна Глори — от гланца върху устните ѝ стърчеше пауново перо. — Ще прегледате репертоара?

— Не. Гранит има изненада за нас. Всъщност сега имам среща с него...

След още една потна прегръдка, Мелъди се отправи през множеството към страничната врата. Докато вървеше, изпрати съобщение до Джаксън, за да му каже, че ще бъде в задната уличка и да дойде при нея веднага щом може.

С едно натискане на дръжка струящата пара от вентилационния отход обви Мелъди като облак. Беше почти като тяхната баня, след като Кандис се е къпала, но вместо на ванилия, миришеше на „Мърстон“ в дните, когато за обяд имаше лазаня.

— Хей! — викна Мелъди, щом зърна Джаксън. Беше седнал върху ръждива кофа от боя до Чичи, Девет и Гранит. — Тъкмо теб търсех.

— Това не ме учудва — каза ѝ Джаксън и самоуверено се подсмихна. Карираната риза бе разкопчана до гърдите му, а тъмната коса падаше над очите му. Изглеждаше по-спокоен.

— Добре дошла в спа клуба — изпуфтя Чичи. — Може ли да ви предложим безплатна торбичка за повръщане? — Тя подритна към металната кофа торба на КФС, цялата в кал.

Девет-цяло-и-пет се захили.

— Съжалявам за бедняшките условия — каза Гранит и подхвърли един розов гетърейд на Мелъди. — Не исках да ни безпокоят.

Нима Джаксън и Гранит наистина се разбираха добре?

— Значи вие се познавате?

— От началото на втората част сме първи приятели — каза Джаксън и преметна ръка върху мускулестите рамене на Гранит. — Това момче тук знае за музиката повече и от мен.

— Не е вярно. Той ми каза, че *Саундгардън* са кръстени на онази статуя в Сиатъл („Статуята“ всъщност представлява дванайсет стоманени конструкции, подобни на кули, във всяка от които има тръба на орган с различна дължина. Когато има вятър, те произвеждат ниски звуци) — възрази Гранит.

— Но ти видя...

— Хайде, време е да спрете — пошегува се Чичи; короната ѝ се бе наклонила като кулата в Пиза.

Нина я чукна с четири-цяло-и-петте си пръста.

— Чакайте, да не би това да е голямата новина? — попита тя Гранит. — Ще се жените ли?

— Може да направим церемонията в Хард Рок — пошегува се Чичи.

Мелъди се засмя, но по съвсем друга причина. Джаксън бе влюбен в момчето, което, според собствените му твърдения, тя харесваше. *Хей, Аланис, и това ако не е ирония?*

Джаксън я дръпна към себе си.

— Ще те изям, омайна певица — каза и я целуна така пламенно, сякаш бе войник, завърнал се от фронта.

Гранит се обърна на другата страна.

Джаксън не миришеше на восъчните си постели, както обикновено. Миризмата му не бе така свежа. Беше малко по-остра. Но явно изобщо не ѝ се сърдеше. И тя прие новата му миризма; сигурно и тя не миришеше приятно.

— ОбожичкоОбожичкоОбожичкоОбожичко! — Сейдж излетя през вратата, като размахваше телефона си. Роклята ѝ балон се надигна от парата досущ като на Мерилин, но за разлика от известната снимка, краката на Сейдж бяха обути в раиран черно-червен чорапогашник. — Аз. Тъкмо. Получих. Гласово. Съобщение. От. ЛЮ СНАЙДЕР! Искаданизаведеналятнотурненакоетощепроследимвсичкифестивали!

Гранит се шляпна по крака.

— Ето я и изненадата.

Джаксън стана.

— Лю Снайдер — организаторът на концерти?

Сейдж заклати неудържимо глава.

Чичи скочи, а ресните на дългите до коленете ѝ мокасини така се полюшнаха, че на Мелъди ѝ заприличаха на хавайска пола. — *Тихо!*

Девет-цяло-и-пет притисна палките към устните си, които бяха станали розови от содата. — Нас ли? Тоест групата?

Сейдж кимна отново.

Те се хванаха за ръце и започнаха да играят поло, като че бяха дванайсетгодишни момичета на концерт на Майли Сайръс. Джаксън заподскача с тях.

Мелъди се взря в сивите очи на Гранит. *Истина ли е?*

Той кимна. *Да.*

Понечи да се усмихне, но се въздържа. Разговорът с Лю си беше тяхна тайна. Също като онзи миг, в който се бяха хванали за ръце.

— Ха! — рече Мелъди, удивявайки се на силата на гласа си.

Сейдж намести синята лента на косата си, която днес беше боядисана в бяло.

— Каза ми, че вече всичко е уговорил с нашия мениджър и...

— Мениджър ли? — попита Девет.

Гранит помахна срамежливо.

— Нова изненада.

Момичетата нападнаха Гранит и го издърпаха в полото. Мелъди също искаше да подскача с тях, но вместо това хвана Джаксън за ръка. Ако той още не си бе дал сметка, че това ще опропасти плановете им за лятото, всеки момент щеше да го разбере. *Защо ли казах на Лю Снайдер да ни организира лятно турне? Можеше да направим няколко концерта тук, да измислим нещо друго, което да не разбие сърцето на Джаксън.*

Сейдж стисна ръката ѝ.

— Не се ли вълнуваш?

Мелъди кимна към Джаксън, давайки ѝ да разбере, че нещата са по-сложни, отколкото изглеждат. Но Джаксън изобщо не бе разстроен — с радост наблюдаваше празненството. Сигурно си мислеше, че тя ще каже не. Защото точно така би постъпила една отговорна, грижовна и мила приятелка. *Нали?*

— Той какво общо има с това? — попита Сейдж.

Край на недомлъвките.

— Двамата имахме планове за лятото и...

— Какви планове? — попита Джаксън. Очите му бяха някак потъмни. А после каза на Гранит: — Момичетата обожават да имат задължения.

Гранит кимна, сякаш много добре разбираше за какво говори Джаксън.

Поне някой проумяваше нещо. Онзи Джаксън, когото Мелъди познаваше, бе окрилен от лагера „Кресчендо“. Сякаш идеята да планираме разходки и да си купим еднакви якета „Патагония“ би да въодушевила някого. Дали не се опитваше да изглежда безразличен само пред групата?

— Забрави тези планове. Какво по-хубаво от едно лятно турне? — попита Джаксън и разпери ръце.

Вътрешностите на Мелъди се обърнаха.

— Наистина ли?

— Когато Лю Снайдер те повика, ти отговаряш — рече Джаксън.

— Ууууу-хууууу! — викнаха момичетата.

— А сега да празнуваме! — Прегърна Мелъди и я целуна по бузата. — Човече, от теб излиза огън.

Тя се засмя.

— „Юниън Тап“ свирят в „Гълъбарника“ — каза той. — Искате ли да отидем там?

Другите сметнаха, че Мелъди и Джаксън трябва да останат насаме и ги изпратиха с групова прегръдка и тост с гетърейд за лятото на рокендрола.

* * *

Отвъд задушната уличка нощният въздух бе прохладен и бризът, който облъхваше лицето на Мелъди, бе като дълго чакан сладолед. Полумесецът осветяваше пътя им по улица „Свобода“.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против турнето? — попита тя, след като останаха сами.

Джаксън потрепери и я придърпа към себе си.

— Ехо? — Тя щракна с пръсти пред лицето му. — Джаксън? — Мелъди стисна студената му ръка. Искаше той да разбере колко много

означава това за нея. Колко много означава той за нея. — Благодаря ти за подкрепата.

— Моля — усмихна се той учтиво, сякаш току-що я бе срещнал. — Тази вечер наистина беше невероятна.

— Затова ли не възразяваш? Защото вярваш в мен? — попита тя и спря пред „Гълъбарника“. Не ѝ се слушаше музика на живо. Досега бе пяла на сцена и изпитваше онова тежко усещане, което идва след много рев. А и беше време да се прибира. Но щом Джаксън така пламенно подкрепяше нейните потребности, тя също трябваше да му съдейства. Вероятно бе проучвал любимите ѝ групи, иначе как ще знае откъде идва името на *Саундгардън... Чакай малко...*

Той пак потрепери и закопча ризата си.

— Казах ти, Мели, нямам нищо против, че пееш в тази група.

Мелъди се вцепени.

— А какво ще кажеш за турнето?

— Какво турне?

Сърцето на Мелъди заби лудо. Устата ѝ пресъхна. Тя грабна ръката на Джаксън.

— Къде отиваме?

Той погледна замъгления прозорец на бара. Вдигна очи към дървената табела, която се полюшваше.

— Към „Гълъбарника“? — прочете той.

Сърцето на Мелъди излетя към розовите ѝ кецове.

— Къде е вентилаторът?

Джаксън сви рамене.

— Онзи кретен Гранит го стъпка. Знаех си, че ми е вдигнал мерника.

Затвори очи, сякаш така всичко щеше да изчезне. Само ако...

Той въздъхна.

— Ди Джей е бил тук, нали?

Мелъди кимна. Разочарование струеше от очите ѝ. Как не бе забелязала?

— Какво стана?

Мелъди се натъжи.

— „Оловно перо“ получи покана за лятно турне. Ти се радваше за мен. Каза ми го.

Той пусна ръката ѝ и поклати глава.

— Искаш да кажеш Ди Джей.

— Откъде можех да знам? — сопна се Мелъди.

Джаксън завъртя очи.

— Мелъди, откога ме познаваш? Не ти ли мина през ум, че да ми задаваш подвеждащи въпроси в суперзадушен бар вероятно, може би, е малко, ох, не знам и аз, проблематично?

Гневът вкамени сълзите в очите на Мелъди.

— В случай че не си забелязал, нямах много свободно време там.

Джаксън извади от джоба си ключовете за колата и ги стисна в юмрук.

— Всъщност, забелязах. Ти нямаш свободно време за нищо друго, освен за групата.

Ъх!

— Тази група — пръски се сипеха от устата ѝ — е моята сбъдната мечта.

— Никога не бих застанал между теб и мечтите ти — викна той. А после добави: — Успех на турнето ти. — И си тръгна.

— Ами какво ще стане с нас? — попита тя.

Той спря. Лицето му се бе разтопило в тъга.

— Какво трябва да става?

— Това ли е краят?

— Ти искаш ли да е краят?

Момче и момиче, хванати за ръка, минаха край тях. Говореха и се заливаха от смях, както правят само влюбените. На Мелъди ѝ се прииска да ги спъне.

— Не.

— Тогава го докажи — рече той и си тръгна.

[1] Американски рокпевец и изключителен китарист. — Б.пр. ↑

[2] По името на американската сладоледена къща „Баскин Робинс“, станала известна с 31 вида сладолед. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

ШОК И КА!

Биууп. Биууп.

Звънецът за часа на класния би. Франки обаче нямаше нужда от напомняне, за да влезе в стаята. Вече единайсет минути седеше на дървения стол и се взираше в подканващите плакати с красиви пейзажи и пъстри дъги. Погледът ѝ се премрежи. Чакаше. Искреше.

Предстоеше директорът Уикс да обяви резултатите от гласуването. А Франки не искаше да пропусне това. Не защото имаше шанс да спечели — Клео бе купила речта на Хейли и Хийт за кампанията и така бе осигурила загубата ѝ. Всъщност не искаше да прилича на сърдитко, който не умее да губи. Стигаше ѝ, че точно така се чувстваше.

— Успех — пожелаха ѝ Клаудин и Блу, когато влязоха. Други ученици ѝ пожелаха същото с усмивки, многозначителни погледи или с окуражително потупване по гърба. Ала в жестовете им се криеше печал. Сякаш казваха: „Съжаляваме, че загуби“.

— Спри да ги дърпаш! — каза Брет, който седеше на чина до нея. — Още не всичко е свършено.

Още.

Една оранжева тениска и къси бежови панталони се настаниха на чина зад нея.

— Вълнуваш ли се, Щайн? — попита я Били.

— Много — успя да каже Франки въпреки буцата, която бе заседнала на гърлото ѝ, и едва се усмихна, за да покаже ентузиазма си.

Щеше да поздрави Клео и Дюс за победата им и да продължи напред — нищо, че избирането им за двойка на „Т’о Дали“ не бе най-прекрасният начин за започване на лятото. Не си струваше да се наелектризира заради безплатните обувки, които можеше да носи до края на живота си. Пък и едва ли децата им щяха да се любуват на професионалните им снимки. Така че, щеше да последва съвета на родителите си и да приеме краха като победител... Краха... краха...

крака... краката, краката, които, ех, никога нямаше да се кипрят с обувките на „Г’о Дали“...

— Стига!

— Какво стига? — попита Брет и стисна ръката ѝ. Приземявайки я.

— Ъ... — погледна ръката му Франки — исках да кажа, стига, откъде взе този страхотен син лак?

Той пусна ръката ѝ.

— Ти ми го купи.

Уф.

— Не го забравяй.

— Не, ти не го забравяй — пошегува се той.

— Не, ти — отвърна му тя.

— Не, ти.

— Не...

Вратата на класната стая се отвори с трясък. Клео застана на прага — едната си ръка бе сложила на кръста, а другата бавно поклащаше. Още малко и леденото ѝ спокойствие щеше да се отрони като сталактит от лилаво-златистата ѝ рокля и да смрази балатума. Даже дрехите ѝ излъчваха увереност.

Няколко момичета изръкопляскаха — Блу и Клаудин бяха сред тях. Опитваха се да подкрепят и двете страни в конкурса. Клео побърза да вдигне ръка.

— Още не. — Е, поне не беше напълно уверена, че ще спечели. И добави: — Изчакайте Дюси.

Оправи черния си бретон, сви лътящите си от гланц устни и зае поза за фотографа... който липсваше.

Били се наведе напред и измърмори под нос:

— Трябва да отиде в телевизията.

— Това пък защо? — попита Франки и усети ревността в гласа си.

— За да го изключат, когато я дават.

Брет се изхили. И Франки я досмеша, но се сдържа. Не биваше да показва, че се притеснява. Вторачи се в мастилените петна на чина си и се опита да не изглежда по-зелена от обикновено.

— Сега може да ръкопляскате — възвести Клео, когато Дюс се появи до нея. Тя го хвана под ръка и го поведе към последните чинове

с решителна походка, сякаш свиреха фанфари. Сигурно бе репетирала как да ходи повече и от Кейт Мидълтън. А пък облеклото на Дюс — черна кашмирена шапка, златни очила „Карерас“ и нови джинси „Дизел“ — бе по-старателно избрано и от това на принц Уилям.

Франки започна да люпи синия лак от палеца си. На кого му пукаше?

В този момент госпожа Саймън влезе в стаята. Бедрата ѝ свистяха като чистачки за кола. Тя плесна рязко с ръце.

— По местата.

Клео и Дюс уж забързаха крачка.

Франки отпусна глава на чина си. Били я потупа по гърба.

Бялата тонколона над черната дъска припука. Клео стисна късметлийския си бронзов скарабей.

— Доброоо утрооо, „Мърстон Хай“! — изгърмя гласът на директора.

Загубата си беше загуба, но защо трябваше да я съобщава толкова гръмогласно? Можеше да прати имейл.

— Честита сряда — викна Уикс. — Нали не сте забравили — остават ни още три дни до края на годината...

Някой простена. Гулия?

— ... затова нека се постараем да бъдат значими. И като казах значими — да минем към най-значимото — преброяването на гласовете. Аз броих ли, борих ли, броих ли.

Франки вдигна глава. Усмихни се. Покажи увереност. Стисна зъби, вирна брадичка и се приготви за удара. Брет ѝ се усмихна за подкрепа. *Нали опитахме.*

Уикс се покашля право в микрофона.

— И сега, без повече да отлагаме...

— Пригответи се. Това е то — каза ѝ Били и пак я потупа по гърба. — И Оскарът отива при...

— Престани — скастри го Франки.

— Всъщност — замълча Уикс — победителите ще обяви Лала.

Всички възроптаха.

— Хей — Лала се усмихна притеснено. — Двойката, която избрахте да представлява „Мърстон Хай“, е...

Столът на Клео изскърца. *Нима вече става?*

— Брет Рединг и Франки Щайн!

Какво?

Франки се облеци на Брет. Брет се облеци на Франки. Очите му — аха да изскочат. А нейните болтове стреляха искри. Ушите ѝ започнаха да пищят. Ръкопляскане ли чуваше, или освиркване? Да не би Клео да искаше ново преброяване? Блу и Клаудин още ли поддържаха и двете страни? Или най-сетне показаха истинските си чувства? Франки бе твърде шокирана, за да каже.

Последното нещо, което помнеше, преди да припадне, бе шепотът на Били, който я погъделичка по ухото:

— Казах ти, че ще спечелиш, Щайн. Казах ти.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ПОД СТРЕС

Туп.

Една баскетболна топка се приземи на сантиметри от кутията с червената боя на Джаксън. Само това им липсваше — подът на физкултурния салон да заприлича на сцена от убийство.

— Не може ли да отидете да играете другаде? — извика Лала на Дейвис Дрейсън.

— И къде предлагаш? В салона ли? — попита той остроумно и вдигна топката с гигантската си ръка. Отново скърцане на кецове. Лала умираше от главоболие. *Да пази от топките кутиите с боя*, не беше сред задачите ѝ за деня. Както и да *Кара екипа да работи по-бързо*. Но ето че стоеше и се взираше в почти празното платно. На него трябваше да нарисуват новото лого на „Г’о Дали“. Всъщност рисунката приличаше на дупенцето на павиан сред огромна пелена.

Лала вдигна супервайзърската си козирка (закачлив подарък от Клаудин) и опита да се усмихне.

— Джаксън, защо се туткаш? Утре идват! Досега си направил само... — Лала килна глава. — И какво всъщност е това? Колко време ще съхне? Мислил ли си по въпроса?

Джаксън потопа четката в боята, отцеди излишното количество по ръба и измърмори:

— Всичко ще е готово. Не се тревожи.

Типичен художник.

Лала чукна по дисплея на айпада си и отбеляза с чавка кутийката срещу *Ново лого*. Ами ако логото не стане до утре? Джаксън каза, че ще стане. Пък и тя имаше нужда да почувства, че напредват.

Хапка по хапка...

Беше ред на *Модния подиум*.

В другия край на салона Клод тъкмо вдигаше (*благодаря ви, себични баскетболисти!*) талашитена плоскост към рамката. Или ръцете му трепереха, или случайно бе стъпил върху активна разломна

линия. Люлееше се напред-назад, сякаш всеки миг щеше да изпусне дъската. Лала се завтече да му помогне.

Някъде беше чела за една майка, чието дете се заклешило под някаква кола. Явно любовта бе дала сили на майката — тя бе успяла да повдигне колата и да спаси рожбата си. Конкурсът бе детето на Лала. Така че тя подхвана талашита за единия край и го повдигна?

— Какво правиш? — изръмжа Клод и пак се олюля.

— Спасявам те — изръмжа тя в отговор. — Ох! — Една треска се забодеше в пръстчето, с което цъкаше по дисплея. Край — вече нямаше с какво да отмята свършената работа.

Лала пусна дъската и впи зъби в нараненото място. (*Никога няма карфица, като ти дотрябва.*) От рязкото движение Клод загуби равновесие и талашитът се напука.

— Аууу! — изрева Клод през зъби. — Какво си мислиш? — изрева той и взе да разтрива рамото си.

— Счупи ли се?

Клод завъртя ръката си.

— По-скоро е пукнато. Или натъртено. Може би трябва да отида на...

— Не ти, дъската! — тросна се Лала. — Виж, пукната е точно в средата. Ще можем ли да я сменим до утре? Опасно е. Ще вземе да се разцепи точно когато моделите дефилират.

— Добре казано — рече Клод. — Забрави футболната ми ръка. Страшно съм обезпокоен за дъската. Тя бе всичко за мен на този свят.

Аууу. Лала се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. В средата на салона, пред очите на всички. Знаеше, че той мрази такива неща. Но искаше да му покаже колко много цени това, че поставя конкурса пред собственото си тяло.

— Не се тревожи. Иди да си сложиш лед. Ще намеря друг да я смени. Щом новата пристигне, ще ти съобщя.

Бийп. Часовникът на Лала иззвъня. Оставаха двацет и четири часа и двацет и пет минути.

Когато хората от „Т’о Дали“ влязат през двойните врати — стига нещо да не се обърка, — тя ще бъде готова да ги впечатли като заключителния сезон на „Последният момински запой“. От графика на айпада замигаха две точки в червено:

Да проверя как върви шиенето на емблемата на „Г’о Дали Хай“ върху спортните екипи. Да приема доставката на обувките.

Благодаря ти, айпадче мое, ти си най-добрата секретарка на света. Къде ли е Клаудин? И къде са обувките?

Дики Дали беше обещал два чифта за двойката на Г’о. Франки и Брет седяха на скамейките и чакаха да започнат репетициите по дефилиране. А заради калпавата дъска трябваше да ходят по чорапи на пода.

Хапка по хапка...

Под скамейките Клаудин и нейните шивачки се бяха скупчили като тролове. *Поне някой си върши работата както трябва.* Малко съвършенство щеше да ѝ дойде добре — в стомаха ѝ се надигаше франзелена буря.

— Хей, Дийни — викна Лала и подаде глава. Буклите на приятелката ѝ бяха накъдрени като на снимка с текст „преди“. Носеше карирана пижама за гости. — Как върви?

— Починете си за пет минути — каза Клаудин на екипа си. — Блу, ти остани.

— Прието, Шейла — отвърна тя и напръска люспите си с воден пистолет.

Момичетата се изнизаха едно след друго на светло, като примигваха и разтриваха гърбовете си.

— Пет значи пет — викна Лала подире им. — Нито минута повече. — После каза: — Е, как върви?

Блу се пресегна над купчината платове, заплетени конци и парчетата филц. Тя стисна обвитата в кашмир ръка на Лала.

— Ла, обещавай, че няма да се ядосваш.

Да се ядосвам? Че защо да се ядосвам? Да не би, защото вашите екипи „направи си сам“ приличат повече на „развали си сам“?

— Обещавам — излъга Лала през вампирските си зъби.

Клаудин измъкна нещо иззад гърба си.

— Нали знаеш, че никога не съм залепвала термостикери на текстил?

Главата на Лала пулсираше, сякаш някой я ръгаше с шиш зад дясното око. Извади таблетките желязо и гълтна две.

— Ами... — Клаудин погледна Блу. — Ютията ми е доста силна и... — Тя вдигна чифт сиви шорти. Отзад, точно в средата, с черни сбръчкани букви се четеше... Лала се наведе по-близо.

Т' О Л
И Д А

Ама какво беше това?

Крайчетата на Т-то и И-то се бяха навили и под тях се показваше бялото трико. Лала стисна очи. Започна да брои от тринайсет и пое дълбоко въздух. Искаше ѝ се да скочи и да разкъса със зъби буквите, но се овладя.

— Добре. Всичко ще се оправи. Все още имаме време.

Клаудин въздъхна.

— Не го мисли — до утре шортите ще изглеждат идеално. Където има вълк, има и начин, нали така?

Дано.

Лала погледна часовника си. Седем минути до първия час. Седем минути и Франки, и Блу трябваше да влязат в часа по физическо, а Брет имаше химия в лабораторията.

Къде са тези обувки?

Лала хукна по коридора към канцеларията — за всеки случай, — да не би да са ги доставили там. Зърна табелки с надписи: *Столова „Т'о Дали Хай“*, *Библиотека „Т'о Дали Хай“* и *учителска стая „Т'о Дали Хай“*.

— Без майтап?

— Чувстваш се напрегната, а? — отбеляза Блу, когато я настигна.

Лала кимна. Идеше ѝ да се разреве. Или да се разпищи. Или да умре. *Ама къде са тия ОБУВКИ?*

— Ако оплескам нещата, баща ми ще ми натяква: *казах ли ти аз?* И догодина ще ни прати в „Радклиф“. — Тя гушна айпада, но страшно ѝ се искаше това да бе Граф Великолепни.

Блу измъкна от лепената си чанта бутилка кокосово масло и обилно си намаза ръцете.

— Ще се справиш. Имаш цял ден на разположение.

Лала продължаваше да върви. Обувките ѝ трябваша спешно. Все нещо трябваше да стане днес.

— Разказвала ли съм ти за разходката по случай рождения ми ден?

Лала поклати глава.

— Всичко трябваше да завърши със страхотно барбекю. Само че татко загуби пътя. И ние — десет пищящи от страх шейли — се оказахме наред пустошта. Всичко вървеше наопаки, ти казвам. По едно време, както си прецапвахме през един билабонг^[1], отвсякъде наизскачаха крокодили. На всичкото отгоре мама бе забравила хладилната чанта с кльопачката и останахме без ядене. Стигнахме до едно езеро и хоп — цопнахме да се разхладим. А то да бе пълно с хапещи скариди. Даже и татко пищеше като кукабура^[2].

Лала спря и я погледна. Какво точно се опитваше да ѝ каже Блу?

— Накрая край нас мина тлъстичко кенгуру и на мен ми светна — като му гледах шкембето на тоя разбойник, нямаше начин да не знае къде е барбекютото. Тръгнахме след него и стигнахме до един голф клуб. Там имаше пай с месо и сладоледени тортички.

Подминаха друг надпис: *Музикална група „Г’о Дали Хай“*. Добре, че бъдещето ѝ зависеше от победата в конкурса, иначе Лала щеше да умре от смях.

— Искам само да кажа — продължи Блу, — че понякога животът сервира помия. Но ако не откъсваш поглед от кенгуруто, накрая всичко е само пайове и тортички.

Лала прихна.

— Какво стана с кенгуруто?

Блу се усмихна.

— А, това е най-хубавата част! На другата сутрин изникна на верандата ни. Мама го настани в стаята на Джази, когато той замина да учи в колежа. Джоуи вече девет години живее там.

Нищо друго не можеше да успокои Лала така, както някоя историйка за животни с щастлив край. (Поне тя смяташе, че това е история за животни.) И така, влезе в канцеларията усмихната.

— Някой от вас да се казва Лала? — попита едър мъж с кафява риза и немачкаеми панталонки. На корема му се мъдреше огромна кутия, тъкмо за два чифта обувки.

— Аз съм Лала! — Искаше да прегърне мъжа, но реши, че е достатъчно да нарисова сърчице до подписа си.

Разкъса тиксото и дръпна една каишка от изкуствена кожа. По пода се посипаха парчета стиропор.

— Може да съм пълен идиот, но какво е това? — попита Блу.

— Топчета стиропор — обясни Лала. — В Америка ги използваме, за да уплътняваме нещата в кутията. — Тя снижи глас. — Много са вредни за околната среда.

Блу се ококори.

— За това ли говориш? — тя посочи обувката в ръката на Лала.

Лала се изкиска. Дълго чаканият хибрид не приличаше на нищо, което бяха виждали досега. Кракът се вмъкваше в нещо като тръба, което стигаше до глезена. Пред тръбата имаше широко джобче. Шоколадова на цвят каишка, на която бе закачено портмоненце в същия цвят, минаваше през средата като панделка, вързана около книжен плик. Сивкавокафявата и мекичка като плюшено мече обувка приличаше по-скоро на отворена ученическа чанта. Дамският модел бе с каучукови грайфери и петсантиметров ток, който в основата се извиваше като опашка. Мъжките пък бяха равни и широки и приличаха на скейтърски кецове.

— Май там ще си държа крема за ръце — каза Блу, оглеждайки джобчето.

Лала прихна. Блу имаше право. На кой ли му е притрябвала чанта, след като си има „Г’о Дали“? Обувките щяха да бъдат истинска революция в женската мода. Колкото до мъжката, там се очакваше повече деликатност. Лала изобщо не можеше да си представи Клод да обуе нещо толкова... европейско. И не само той — който и да е спортист. Който и да е мъж американец. Но неслучайно „Дали“ бе най-добрата спортна марка. И ако Дики — този гений на спорта — сложеше името си под нещо, нямаше значение как ще изглежда то. Кариран спортни гащета, баскетболни кецове до коляното или

изчистени бейзболни бухалки — никой не задаваше въпроси. Нестандартната екипировка бе по-добра от всичко, което бяха използвали до момента. Друго не им трябваше да знаят.

Когато Лала откри Франки, тя и Брет вече тичаха за час.

— Наелектризиращо! — викна Франки и притисна обувките до гърдите си.

— Хайде, пробвай ги — подкани я Лала. — Нека сме сигурни, че ти стават.

— Веднага след часа. Но не се тревожи. Мога да ходя с всякакви обувки — тя посочи пръстчето на раираните си платформи „Мери Джейнс“. — Виждаш ли?

Лала даде другия чифт на Брет. Той ги хвана с два пръста и ги вдигна към флуоресцентната лампа.

— Ама какво е това?

— Брет не си пада много по спорта — каза Франки, за да извини объркването му. — Ще се упражняваме да ходим с тях довечера.

Лала така стисна Франки от благодарност, че едва не ѝ изхвърчаха болтовете. Най-сетне имаше на кого да разчита.

Хапка по хапка...

Коридорите се опразниха. Лала извади айпада си и започна да пише нов списък със задачи.

И колкото повече пишеше, толкова повече разбираше, че Блу е права. Всичко щеше да се нареди. Все още имаше време. Пайовете с месо и сладоледените тортички я чакаха в бъдещето...

И тогава *пляс!* Налетя на двама души. Горещото кафе се изплиска по дрехите им. Айпадът на Лала изтреця на пода.

— Аааа! — викнаха и двамата. И започнаха да проклинат — той на английски, тя на... френски!

О, не. О, не не не не не...

Лепенките върху ризите им с надпис *Посетител* и петна от кафе хвърлиха в ужас Лала — гостите ѝ бяха пристигнали двацет и един часа и четиринайсет минути по-рано.

Време на социалната смърт: 9:46.

[1] Крайбрежно езерце, образувано след промяна на руслото на реката. — Б.пр. ↑

[2] Птица, която издава странни звуци. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА ПРЕВРАТ

Оказа се, че часът по физическо е най-доброто решение за ПДУ-то на Франки. Публичното демонстриране на упиянение — дали пък не се пишеше с „о“? — щеше да означава, че навира победата си в лицето на Клео. А Щайн не постъпваха така. Но да потиска желанието си да се разкреци „Спечелихспечелихспечелих“ бе все едно да възпре искрите от пръстите си — твърде могъща сила, за да я подчини.

Ала фехтовката ѝ предлагаше идеалния компромис. Когато Франки вдигнеше маската за глътка въздух, се опитваше да си придаде лежерен вид — сякаш да си част от двойката Т'о означаваше повече отговорности и по-малко развлечения. Щом обаче пуснеше маската, се усмихваше от ухо до ухо и пишеше досущ като новия музикален идол на Америка. Шокът от победата все още не бе преминал. Усещаше как тя пращи и плющи под бялото яке. Наистина ли с Брет бяха получили повече гласове? Повече от Клео и Дюс? В конкурс за популярност? И сега какво следваше? Да бие Къртни Кардашиян^[1] с деветдесет и шест на четири процента в рубриката „Кой се облича най-добре?“ на US Weekly.

Добре, че Клео не дойде за часа по математика, когато господин Бийдър подари на Франки поднос с понички от учителската стая. Тя пропусна също и часа по музика, когато в чест на Франки госпожа Андрюс ги научи да пеят „Ние сме шампиони“. Всъщност Клео изпусна повечето сутрешни часове, защото — по нейни думи — имала среща в „Тийн Вог“. Но сега беше тук. Беше си взела пет минути почивка от дуела, за да си сложи гланц. И се усмихваше, сякаш криеше твърде приятна тайна, за да я сподели с някого. Вивека каза, че поведението ѝ не е изненадващо. Наричало се „запазване на достойнството“. Но оттам, откъдето Франки атакуваше противника си в момента, лицето на Клео не само не излъчваше достойнство, но бе доста измъчено.

Когато отидоха в съблекалните, Франки свали белия си костюм и се загърна в сивия си халат.

— Това ли са обувките? — попита Клаудин. От косата ѝ висеше гребен.

Шест момичета по хавлии се струпаха около отвореното шкафче, за да видят по-добре. Клео изви очи и пръсна двойно повече олио върху краката си.

— Страхотни са! — възкликна Блу, макар че вече ги беше видяла.

— Пробвали ги?

— Трудно ли се върви с тях?

— Какво ще облечеш с тях?

— Много ти отиват.

— Знаех си, че ще ти подхождат. Затова гласувах за теб.

— И аз гласувах за теб.

— Аз не гласувах за теб, но се радвам, че спечели.

През три шкафчета от тях, Клео се преструваше, че чете смешни съобщения от много важни хора. Безкрайните ѝ опити да спаси достойнството си накараха Франки да я съжали. Ако принцесата се чувстваше и наполовина унижена, колкото нея, когато си помисли, че е изгубила, то...

— Нека да обсъдим това после — каза Франки и затвори шкафчето. — Просто нямам сили и...

Момичетата се върнаха под сешоарите.

— Какво ще кажеш, а? — прошепна Спектра на Франки.

— Страхотни са — отвърна тя и хвърли поглед към сивокафявите обувки.

— Не за тях — изсъска Спектра и направи знак към Клео, която тъкмо увиваше китките си с лен. С изключение на купчината мокри кърпи, до нея нямаше никого. — За това там.

— Ъ? — попита Франки люляковия въздух.

— Най-накрая ѝ дадохме да разбере. — Спектра се закиска, та чак веригите ѝ задрънчаха.

— Не разбирам за какво...

— Не се тревожи — каза тихо Спектра. — Никой няма да ни чуе от сешоарите. А и Били не е казал на никого.

— Не е казал какво? — попита Франки, почиствайки болтовете на врата си с клечка за уши.

Спектра се изхили.

— Ами че двамата сменихме урните, за да спечелиш ти.

Цзззз. Клечката за уши пламна. Франки духна, за да я угаси, и махна, за да разнесе мириса на изгорял памук. При все това нещо миришеше на гнило.

— Какво сте направили с Били?

— Той не ти ли каза?

Франки завърза на възел сплъстената си коса. Също като взела в корема ѝ. Значи гласуването е било нагласено? И не е спечелила? Тя затръшна вратата на шкафчето си. Точно това заслужаваше, задето си бе помислила, че може да надвие Клео. Никого не можеше да надвие. Солени капки се разляха по бузите ѝ от срам. *Провалих се. Отново.*

Топли люлякови ръце я обгърнаха като благоуханна пяна във вана.

— Ще кажа на Клео какво сте направили — заяви Франки.

Спектра я сграбчи за голата ръка.

— Не, Франки, не бива! Здраво ще загазим, ако се разчуе. А и тя само се фука. Никой не умира да гледа това.

Козината на Клаудин бе лъскава като коприна. Тя изключи сешоара. В този миг Спектра довършваше мисълта си и думите на зомбито увиснаха във въздуха:

— Никой не умира да гледа какво?

— Ъ, обривът между пръстите ми — изстреля Спектра.

Клаудин потрепери.

— Пас.

Франки извади обувките „Г’о Дали“ от шкафчето си. Погали още веднъж меката материя, целуна ги за сбогом и прекоси пътеката. Клео — вече увита в лен, намазана с олио, с чернило на очите и гланц на устните — тъкмо си прибираще нещата за третия час.

— Вземи — каза Франки и ѝ подаде ботушите. — Аз съм вън от играта.

Клео присви очи.

— Не те лъжа — настоя Франки. — Оттеглям се. — Думите на Спектра звъняха в ушите ѝ като пожарна аларма.

— Защо? — попита Клео и отстъпи назад. — Какво им има? — изви устни и надникна в джобчето. — Пфу, чакай. Да не би Спектра да ги е обувала? Целите са в заразни обриви, така ли?

Франки се прекръсти.

— Болтовете ми да гръмнат и да се изпържа в пламъци, ако те лъжа.

Биууп. Биууп.

Сешоарите спряха. Вратите на шкафчетата се затръшнаха. Ала никой не си тръгваше. Момичетата започнаха да се разтакават, в очакване да видят кой ще прибере така мечтаните обувки.

Биууп. Биууп.

Клео метна чантата на мазното си рамо.

— Все пак нещо им има.

— Нищо им няма. Кълна се. Просто Брет не желае да участва. И освен това имам доста семейни неща. — Франки пое дълбоко дъх. — Вие с Дюс сте били тук много преди мен. Ако някой трябва да представи „Мърстон“...

— *Ка!* — Клео се завъртя на десетсантиметровите си платформи. — Не ми трябва твоето милосърдие. — И изчезна като светкавица на Щайн.

— Чакай, Клео! — извика Франки. Все още по халат, напъха нещата си в чантата. Косата ѝ беше сплъстена. Вратът ѝ миришеше на изгорял памук. Гримът ѝ така се бе размазал, че очите ѝ изглеждаха посинени. Въпреки това тя излезе в препълнения коридор с увереността на човек, който не е издирван от полицията.

— Това не е милосърдие. Ти го заслужаваш — извика Франки на лъскавата черна коса, която се изгуби в навалицата.

— Франки, спри се — настоя Спектра. Тя се носеше като люляков освежител за въздух. — Ти също го заслужаваш.

— Ако го заслужавах, щях да спечеля — тросна се Франки и се втурна след Клео. — Твои са. Вземи ги — викаше тя след нея.

Клео спря пред стаята по английски. Втренчи топазените се очи във Франки. В тях нямаше ни живот, ни блясък — приличаха на мраморни топчета.

— Не. Ги. Искам.

Франки ги бутна в чантата на Клео.

— Просто ги вземи.

— Казах ти, че не искам нито милосърдието ти, нито заразените ти obuщeнцa — отвърна Клео и ги заправи по Франки.

— Залягайте! — викна някой, когато обувките се понесоха във въздуха.

— Аааааа!

Учениците се разбягаха.

Обувките тупнаха на балатума досущ като егото на Франки. Защо Били бе подправил резултата? Наистина ли го бе накарала да повярва, че предпочита да излъже, отколкото да загуби?

Франки си спомни как се бе държала след началото на конкурса. Беше променила стила си, бе раздала болтовете на баща си и бе изцедила енергията си, за да зареди шепа бездушни електронни апарати. И за какво? За да стане лице на някаква марка? Заради шанса да покаже на Клео, че заслужава своите шестстотин и седем виртуални приятели? Заради възможността да каже, че е спечелила?

Че какво му беше хубавото на това? Франки бе от онези момичета, които умееха да общуват. Но откакто стана номер едно, трябваше да крие поривите си. Всички около нея се чувстваха губещи. Победата я делеше от тях, а тя винаги бе искала да бъде една от тях.

Побутна обувките към Клео, вирна брадичка и се върна в съблекалнята — уверена, че този път загубата е победа за всички.

[1] Американски моден дизайнер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛЕДКА ЗА ЧЕТИРИ ОЧИ

Лятото се спускаше над „Мърстон“. Прозорците стояха отворени и сякаш подканваха учениците да избягат през тях. И като песен на сирена бризът, напоен от слънцето, ги зовеше с глас, на който малцина можеха да устоят.

Мелъди беше сред малцината. Какъв беше смисълът? Само влюбените и лекомислените можеха да подскочат весело на слънцето. Ала момичето, което наскоро бе изоставено и чиито родители директорът тъкмо бе повикал в кабинета си, не можеше.

Дръпна гневно гиричката от учебника по история в почти празното шкафче, сякаш тя бе виновна за създалото се положение. Целия уикенд се бе надявала, че той ще проумее колко себично се е отнесъл с нея и ще ѝ се извини. Но от дни насам айфонът ѝ бе замлъкнал. Чуваше се само тиктакането на часовника. Ако инатът беше състезание, тя и Джаксън щяха да вземат първото място. Само латето с бита сметана ѝ помагаше да продължи — беше го изгълтала на обяд, а също и мечтите си за предстоящото турне. Още три дни и *Мелъди изчезва!*

— Мели! — чу тя познат глас. Кандис се затича сковано с тюркоазните си платформи „Прада“. Носеше раиран гащеризон, а от врата ѝ се поклащаше гердан с ярки мъниста. Приличаше на избягал от магазина манекен, който за първи път се опитва да ходи. — Ще се прибереш с Джаксън, нали? — Тя стисна ключовете от колата, давайки да се разбере, че това не е въпрос, а последни новини за развитието на ситуацията.

Мъка сви гърдите на Мелъди — липсваха ѝ онези дни, в които щеше да отвърне с да.

— Ти къде отиваш?

Кандис изчака минаващите ученици да се отдалечат, за да не ги чуят.

— С Шейн искаме да хапнем набързо преди лекцията по древногръцка митология.

Не може да бъде!

— Каква лекция, бе Кандис? Та ти дори не учиш в този колеж.

— Знаеш ли колко големи са класовете там? Някои са с по триста души. Дори професорът няма представа. През цялото време с Шейн си пишем на телефоните. Това е супер. Е, сама ли ще се прибереш?

— Да, все ще измисля нещо.

— Чакай — каза Кандис и нави кораловите мъниста около пръста си. — Още ли не говориш с Джаксън, задето те заряза пред „Гълъбарника“?

Ех, ако беше толкова просто.

— Той чака да му докажа любовта си.

— А ти не го обичаш вече — заключи Кандис като опитен терапевт. — Случва се.

— Не — каза Мелъди и най-сетне успя да погледне отвъд гнева си. Или може би отвъд егото си? — Обичам го. Просто... — Каква беше причината? *Не искам да жертвам мечтите си заради неговите? И не искам той да иска това от мен? Мразя да ми липсва.* — Мисля, че единственото доказателство, което би приел, е да се откажа от турнето и...

Кандис хлъцна.

— Ултиматум? Той ти е дал ултиматум?

— Не е точно така, но...

Кандис удари с ръка по едно шкафче. Звукът отекна в почти празния коридор.

— Никой не може да дава такива неща на момичетата Карвър — каза тя, сякаш ултиматум беше мръсна дума или БПП^[1]. Тя си сложи червените слънчеви очила. — Е, щом иска от теб да му докажеш, че го обичаш, давай. Докажи му го.

— Ъ?

— Да, докажи на онзи носач, Гранит, че го обичаш. Това момче е истински лисунгер.

Мелъди прихна.

— Когато Джаксън те зарече, ти му кажи: „Ооо, значи искаш да ти докажа, че те обичам? Опаа, извиня-вай!“

Джаксън стоеше над игричките. А също и Мелъди. Но беше забавно да обмисли подобна възможност. А може би забавното бе да накара едно момче да ревнува от друго. Не като смешна история, в която, „хаха“, се заливаш от смях. По-скоро като *На кой би му минало през ума?*

Биууп. Биууп.

— Трябва да тръгвам — каза Кандис с притеснението на престъпник. — Нали ще можеш да се прибереш вкъщи?

Мелъди кимна.

— Приятна лекция. — Тя се завъртя на черните си кецове и се отправи към поредния час на господин Чан за отражението на Втората световна война върху социалните медии. Докато проверяваше съобщенията — може би и тя бе липсвала на Джаксън, — Мелъди се блъсна в него.

— Хей! — изстреля той. А после сякаш си припомни отношенията им в момента и замръзна.

С него бяха Лала и двама непознати, целите залети в кафе. Жената — висока като модел и слаба като пръчка — носеше жълт кожен потник и черни кожени панталони. Марковите ѝ точета бяха украсени с мънички сребърни шипове. До нея стоеше пухкавичък мъж с бял тесен анцуг. Трябваше им само парченце шоколад и пълнозърнеста бисквитка, за да си направят смор^[2].

Докато Джаксън се правеше, че гледа нещо много интересно в далечината, Лала дръпна Мелъди встрани.

— Мел, запознай се с Брижит Т’о и Дики Дали.

Значи пухкавият беше Дики Дали! Спортистът? Лидерът? Плейбойт? Най-скъпият играч беше дебел като пухкав маршмелоу.

— Здравейте! — успя да каже Мелъди и понечи да тръгне.

Но Лала я дръпна назад.

— Мелъди е вокалът на „Оловно перо“. Щом се върне от турнето си, ще бъде номер едно в групата от талантиви музиканти на „Т’о Дали“.

Джаксън се изсмя през нос. Стомахът на Мелъди се сви.

Брижит нацупи лилавите си устни и измърка:

— *Magnifique!* — Докосна перата в косата на Мелъди и добави: — *J’aime vos plumes.* Мелъди стоеше като закована, потискайки желанието си да ѝ обърне гръб.

— Някой обича лова — каза Дики през смях.
— И този някой по една случайност е приятелката на Джаксън!
— рече ведро Лала.
Мелъди ахна.
— Всъщност...
— Ха! Браво, момче! — Дики ръгна с лакът Джаксън в ребрата. Телефонът на Джаксън падна. Устата на Мелъди увисна.
— Е, кажи ми, Джейк — каза Пухкавия, — това ранно пиле хвана ли вече червея? Ха!
Пфу!
— Отвратително! — отсече Брижит.
— Каламбурът не беше случаен! — викна Дики щастливо. — Схващате ли? Птица^[3]? Кокошка?
По изражението на Брижит ала „подушвам вкиснато мляко“ личеше, че не е схванала шегата.
— Ние се разделихме за известно време — каза Джаксън.
Мелъди го изгледа втренчено. Все едно да се облееш с дезодорант и да кажеш, че си се изкъпал.
— По-скоро само се разделихме.
— Добре, че ми го каза — рече Джаксън и замахна с пръст по айфона си. — Имате ли нещо против кратка почивка, за да обнова статуса си във фейсбук?
— Ха! Значи вече си свободна, така ли? — попита Дики.
Брижит цъкна с език и потупа Мелъди по рамото.
— Мисля, че точно това означава — каза тя на Джаксън.
— Не се прави на изненадана. Идеята беше твоя.
— Коя част от нея? Тази, в която ме заразя сама пред бара посред нощ, или онази, в която ме караш да изпитвам вина за това, че следвам мечтите си?
— Само ти можеш да се накараш да изпитваш вина — отвърна ѝ Джаксън самодоволно.
— И само ти би казал нещо толкова префърцунено — отвърна тя на удара.
Лала се ококори.
— Джаксън, какво ще кажеш да продължим обиколката?
— Отлично — изджавка той и отлетя по коридора. Лала и Брижит се втурнаха да го догонят. Дики притисна с рамо Мелъди до

стената.

— Обади ми се, като завършиш колежа — смигна ѝ той, а после изшумоля след другите с цялата си шушлякова слава.

Запенена от гняв, Мелъди не можеше да си представи как ще стои мирна в часа на Чан. Хукна към шкафчето си и го отвори само за да го затръшне с ритник. И после още веднъж. И още веднъж, и...

Звън.

Мелъди бръкна в джоба на изрязаните си панталонки и извади телефона си. Най-сетне извинение.

До Мелъди

22 юни, 10:17

Гранит: Чакам те на покрива.

До Гранит

22 юни, 10:17

Мелъди: Идвам веднага.

* * *

Автоматичната метална врата се затръшна зад гърба ѝ. Топлият вятър разроши опашката ѝ и посипа перца по бетонния покрив. Нима Джаксън наистина си мислеше, че вината за всичко е нейна?

— Хей, здрасти! — викна Гранит. Беше се облегнал върху отделението за климатика.

Благодарна за разтухата, Мелъди се завтече към него.

— Ела да видиш — рече той и като я хвана за ръка, я отведе до ръба. Тъмносивата тениска с джобче подчертаваше зеленото в иначе студените му очи. Сърцето ѝ заби ускорено. — Всичко изглежда толкова различно отгоре. — Посочи „Ривърфронт“. Въртележката се въртеше бавно като музикална кутия. Зад нея река Уиламет течеше спокойно като разтопен карамел.

— Градът прилича на макет — каза тя. Хората тичаха по главната улица като угрижени гватемалски кукли^[4]. Мелъди се опита да си

представи за какво ли се тревожат. За приятелите си? За работата? За семейството? Оттук малките неща изглеждаха маловажни. — Не е за вярване, че никога не съм се качвала на покрива.

— Гаргойлите винаги разполагат с хубав изглед. Но ти... — той се обърна към нея — ти си изгубила толкова време, уловена в тази кутийка като в капан. — Той посочи сградата под краката им. — Качиш ли се веднъж нависоко, започваш да разбираш, че нищо не може да те задържи в ниското.

— Освен гравитацията — пошегува се тя.

Той завъртя очи игриво и я хвана за ръка.

— Имаш хиляди възможности пред себе си. Изборът е огромен. Просто трябва да се дръпнеш малко встрани и да се огледаш.

Този път Мелъди реши да надникне по-дълбоко в очите на Гранит. Може би той имаше право. Напоследък наистина усещаше, че е впримчена между училището и „Оловното перо“, лагера „Кресчендо“ и турнето, Джаксън и Гра...

Той пъхна пръст в гайката на колана и я притегли към себе си. Тя затыкна коса зад ухото. Той прокара пръст по лицето ѝ и вдигна брадичката ѝ. Очите му отразяваха лятното слънце като камъчета в бистър планински поток. Приблужи се още. Мелъди не помръдна.

Аз не правя такива неща. Кандис ги прави. Аз не си играя играчки. Не се натискам по покривите. Ултиматумите не водят до целувки. Любовта води до тях. А и аз не обичам Гранит. Обичам Джаксън...

Но Гранит ми харесва. Даже много. И двамата страстно обичаме музиката, и двамата сме живели на ръба, заобиколени от движение, но рядко сме били част от него. Той е привлекателен. И се питам какво ли е да го целунеш. Джаксън обнови статуса си на свободен и... И те някак се намериха един друг.

Целувката на Гранит бе силна и уверена, страстна и всепоглъщаща. Клаксоните на автомобилите под тях се сляха с пулса на сърцето ѝ, за да композират онова, което тя бе почнала да нарича „тяхната песен“. Джаксън и тя бяха дотук. Тя продължаваше напред. Целувката беше добра. Даже много добра. Вълнуваща, приятна — чак да свиеш пръстите на краката си от удоволствие. Но беше различна...

Да целува Гранит, бе като да глътне наведнъж чаша еспreso. С Джаксън беше все едно посръбва мока с бял шоколад. До огнището.

Под топло одеяло и...

Бам!

Металната врата отново се затръшна. Мелъди инстинктивно се отдръпна и отвори очи. Там бяха Лала, Брижит, Дики и... Джаксън.

— Май птичето е отлетяло от гнездото — обяви Дики.

Лала закри устата си с ръце. Брижит вдигна палци окуражително.

Джаксън пусна вентилатора на по-висока степен и се обърна.

— Ето тук ще сложим платформата за наблюдения на „Г’о Дали Хай“ — каза той и поведе групичката към северния край на сградата, отнасяйки със себе си топлината на деня.

Гранит отметна косата от лицето ѝ и се усмихна.

— Изглежда, всички продължават напред — каза той и пак я целуна.

Тя изпита съмнение дали да му позволи.

И отвърна на целувката му.

[1] Болест, предавана по полов път. — Б.пр. ↑

[2] От англ. — some more — още малко. Американски десерт от две бисквити с шоколад и печен маршмелоу. — Б.пр. ↑

[3] Foul — отвратително; fowl — птица. Думите се произнасят по един и същи начин и оттук играта с тях. — Б.пр. ↑

[4] Мънички разноцветни кукли. Преди сън детето разказва на куклата какво го измъчва, после я слага под възглавницата. Според вярванията куклата поема неговите тревоги и така то може да спи спокойно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ВКАМЕНЕНИ

Хапка по хапка, каза си Лала, докато слизаше с гостите си от покрива. Тъжно наистина, но единствените три думи, които можеха да я успокоят сега, бяха „Честито! Вие спечелихте!“ Ала по-вероятно бе Дики да се вмести в панталоните на Брижит, отколкото това да се случи. Франки, тяхното лице модел, не отговаряше на съобщенията ѝ, салонът приличаше на изоставена строителна площадка, а Джаксън и Мелъди бяха по-сдухани и от дневните сапунки по телевизията. О, да не забравяме и как Лала налетя на гостите и ги заля с горещо кафе. Както и фиаското, озаглавено „Нищо такова нямаше да се случи, ако не се бяхте появили един ден по-рано“. Оставаше ѝ да се надява, че баща ѝ не е преместил училищния ѝ албум от ъгъла на успеха. Ако, разбира се, допуснем, че вамп шуя изобщо работи.

— Не, наистина — казваше Джаксън на Брижит, а гласът му вибрираше от перките на вентилатора. — Добре съм. Беше време да направим промяна. Започнахме да се отдалечаваме един от друг.

Дики го шляпна по гърба.

— Ха така! Това са думи на истински играч.

Джаксън опита да се усмихне като шампион. Но повече приличаше на човек, който едва се сдържа да не повърне.

Кое е по-шокиращото? запита се Лала. Фактът, че легендата Дики Дали се е превърнал в перверзник, който от тлъстини се клатушка като патица? Или че двамата с Брижит все още не си бяха тръгнали?

Когато стигнаха на първия етаж, Брижит сложи изящната си ръка върху рамото на Джаксън.

— В Париж хората зе целуват за добър ден. Не е, как зе казва... въ... кой знае каква ла работа.

— Хубаво е да го знам — измърмори Джаксън. А после се обърна към Лала: — А сега накъде?

Тя изстреля бързо съобщение до Клод, за да научи как вървят нещата в салона. Той беше тръгнал на тренировка по футбол, но я увери, че всичко е наред, и тя реши следващата им спирка да бъде салона. И без това не остана друго.

— Готови ли сте да видите салона? — попита Лала, като се мъчеше да върне разговора към конкурса. Разбира се, че съчувстваше на Джаксън, но той щеше да има време да страда на воля, след като всичко се свърши. А то скоро щеше да се свърши, особено ако не откриеше... Франки!

Най-накрая!

Тя тичаше насреща им по петите на Клео. Косата ѝ бе чорлава и сплъстена и беше по...

— Това зелен, ъ, човек по халат ли е? — попита Дики и обичайното му перчене се изпари.

— Има нузда от лъо кондиционер за коза з дълбоко проникване — рече Брижит и докосна своите гладки кичури.

Лала не можа да продума от изненада. Момичето домошар имаше вид на бездомник.

— Казах ти — викна Клео и запрати обувките по Франки. — Не ги ща! Заразени са с обриви! — „Г’о Далитата“ се джаснаха в едно шкафче. Какво, по вамповете, става тук? Сякаш човек гледеше събитията от модната седмица без звук.

— Какво е *обрив*? — попита Брижит Дики.

— Почивка! — Дики направи Т с ръце. — Някой видя ли я как хвърли обувките?

Подът сякаш се завъртя под краката на Лала. Ако имаше късмет, той щеше да се отвори и да я погълне и така никога нямаше да види как баща ѝ смее на колосалния ѝ провал.

Клео прелетя гневно край тях.

— Спри! — заповяда ѝ Дики.

Бъди мила, Клео. Бъди мила.

— К’во каза? — попита кралицата.

Ако Лала имаше бяло знаменце, щеше да го размаха сега.

— За такова дребно момиче, имаш доста здрава ръка.

Клео огледа с отвращение лекъсаната му бяла тениска, а после се зазяпа в тримесечното му шкембе. — И вие имате доста...

— Е! — намеси се Лала. — Нека ви представя...

Брижит хвана брадичката на Франки и я завъртя първо наляво, после надясно.

— *Qui a fabriqué vos accessoires?* — Брижит стисна болтовете и дръпна. — Кой ги прави?

— Ай! — и Франки шляпна жената по ръката. — Така боли.

— Кой е този Така Боли? Някой американски дизайнер ли? — попита Брижит.

Франки хукна обратно да вземе обувките. Пъхна ги в чантата на Клео, додето Дики ѝ разказваше за баба си Марион, която можела да хвърли бейзболната топка така, че никой да не успее да я удари, и то докато вари лютеница.

Клео пак извади обувките от чантата си.

— *Казах...*

— Чакай! — Франки се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ. И колкото повече разказваше, толкова повече растеше усмивката на Клео. Тя изпъна рамене и изпъчи гърди.

Какво става?

Лала се вторачи в Джаксън, като се надяваше на някакво обяснение. Той сви рамене — явно не даваше пет пари.

— Франки — рече Лала, — може ли да поговорим за малко до фонтана?

— Разбира се — усмихна се Франки.

— Какво става? — изсъска Лала. — Цял следобед се опитвам да те открия! Къде е Брет? Защо си в този вид? И защо даде обувките на Клео? Не, чакай, първо — защо ги захвърли?

Очите на Франки се насълзиха.

— Аз не съм спечелила. Объркали са гласовете при броенето. Клео и Дюс са истинските победители.

— *Какво?*

Дики и Брижит се обърнаха.

Лала снижи глас.

— Какви ги дрънкаш?

— Велики Нил! Стягат ме! — извика Клео и се заклатушка по коридора като човек, който се е напишкарал в гащите. Беше нахлузила обувките на „Г’о Дали“. — Все едно че имат зъби.

За малко да се стовари на земята, но Дики се спусна напред и я улови. Тя го цапна по ръката като муха от поречието на Нил. — *Ка да*

ви вземе, вие кой сте?

Лала се сниши до земята. Така, когато се разтвореше, щеше да бъде съвсем близо, за да потъне в нея.

* * *

— Ха! — отекна гръмовният глас на Дики. Той посочи табелата: Салон „Т’о Дали Лай“. — Главата си залагам, че някое от зомбитата е написало това. Трябва да ги взема за рекламата на каски. Носете каските „Дали“, за да не свършите с мозъчна смърт.

Добре, че Гулия не беше там. Добре, че още не бе отписал „Мърстон“. Това бе добър знак. (По-добър дори от шегата на Дики.)

Но щом Лала зърна напредъка им, или по-скоро липсата му, отново изпадна в паника. Стенописът на Джаксън бе покрит с омазан в боя чаршаф. От обърнатите кутии към тях се носеше боя като змейски езици.

— Щом Джаксън доведе Дюс, той ще открие новия герб на училището — каза Лала, която много искаше да им съобщи нещо хубаво — заявлението на Клео, че ще да увие пришките си с лен, не беше съвсем учтиво. За щастие, Дики си помисли, че тя се шегува, а Брижит се бореше с езиковата бариера. Поне подиумът за ревюто изглеждаше готов. Боже, добре, че беше Клод.

— Само след няколко минути нашата двойка ще се качи на сцената и ще покаже... — О, не! Лала видя цепнатината в средата на талашита.

— Дийни? — викна Лала, като се мъчеше да изглежда спокойна.

Клаудин се измъкна боса изпод скамейките. Беше облякла нагънатите шорти „Т’о Дали“. А също и едно сиво горнище с качулка, на което отляво пишеше Т’о. Кестенявата ѝ прорасла коса ѝ придаваше вид на спаружен слънчоглед.

Брижит вдигна тъмните си вежди и сви устни.

— *Mon Dieu!* — извика тя и се спусна към Клаудин като лъв към газела. Клаудин замръзна.

— Тя сама ще го оправи — опита Лала, но беше късно. Брижит вече протягаше ръце към врата на Клаудин.

— Това истинска кожа ли е?

Клаудин кимна и отстъпи назад.

— Какво им става на тези французойки, щом видят косми по тялото? — попита Дики, докато проверяваше съобщенията си.

Брижит подръпна козината.

— *Ils sont tellement doux.* — Подръпна пак. — Отглеждаш ги на тялото зи, *n'est pas?* Като див звяр.

— Клаудин е върколак — рече Лала гордо. — Разказах ви за нея в писмото. Дийни, това е Брижит Т'о от...

— Ама тя не трябваше ли да пристигне утре?

— Да, дойде един ден по-рано и превърна живота ми в ад — прошепна Лала, така че само Клаудин и нейните супер уши да чуят думите ѝ. — Моля те, примири се с положението. Това е единственият ни шанс.

Клаудин завъртя очи, сякаш казваше: *Дължиш ми услуга.*

Лала кимна. *Дадено.*

Брижит извади нокторезачка от чантата си и клъцна един кичур за мостра. Клаудин изскимтя.

— З тази ла козина ще направим цял зимен колекцион от ботушки. Ще ги кръстим Льо Зимен Върколак, *non?*

— *Non* — изръмжа Клаудин. Добре, че свръхгрижовните ѝ братя не бяха тук да чуят това.

— Ъ, всъщност, госпожо Т'о, естественият косъм тук не е популярен — каза Лала.

Брижит отметна глава назад.

— *Mais, non!*

— Същото важи и за кожата. Но вашата изкуствена кожа изглежда страхотно. — Тя опита да смекчи удара, като изчетка потника и панталоните ѝ от изкуствена кожа.

— *Faux?* — ахна Брижит. — Те не за *faux!* Аз казвам *non* на изкуственото.

Лала и Клаудин се спогледаха.

— Но обувките — новият общ модел, — каишките са синтетични, нали?

— Синтетични ли? Ха! — викна Дики и пусна телефона си в калъфа на колана. — Обувките ни са изработени от кенгуру.

Какво?!

— Истинско кенгуру?

— Замо льо *bébé* — отвърна Брижит. — Как зе казва, *jolie*?

— Джоуи^[1] — поправи я Дики.

Пулсът на Лала започна да прескача. Сигурно се шегуваха.

— Пипни — той поднесе светлокафявия си портфейл. — Сто процента естествена кожа от кенгуру. Мек и качествен. Линията ми от бандажи за 2015 ще бъде произведена от кенгурова кожа. Чудно за отдолу. Ха! Това върви и за рекламен лозунг, а?

Клео се появи пред тях, а от двете ѝ страни бяха Блу и Франки, които я държаха да стои права на обувките.

— Малко олио и лен оправят всичко — каза тя. — Докато пристигнат утре, аз ще скачам до коша в тези мечи капани. — Лала използва момента, за да ги представи. Кожата на Клео избледня, когато разбра какво бе казала. Франки пусна искри. Блу не спираше да пита безмълвно *какво?*, търсейки обяснение.

— Ха! Мечешки капани — Дики тупна Брижит по ръката като стар съотборник. — Това ще е следващото. Сандали от мечка кожа. Нали знаеш, те спят зимен сън.

— Отстрани можем да сложим болтове — като нокти — присъедини се Брижит. — А това какво е? — попита тя и прокара пръст по шевовете на Франки. — Като от коприна за.

— Истинска мечка ли? — попита Франки и скри ръцете си в джобовете на роклята.

— *Mais oui* — отвърна гордо Брижит. — Точно като кенгуруто.

— Кенгуру ли? — попита Блу и изгледа Лала. — Тази шейла истината ли говори?

Лала кимна, а вътрешностите ѝ така се разпениха, сякаш току-що бе яла агнешко.

— Само най-доброто — похвали се Дики. Той посочи краката на Клео. — Тези обувки тук бяха тествани върху маймуни.

— Върху маймуни? — излая Клаудин.

— Две дузини даже — обяви той. — Пуснахме ги да тичат три часа на пътеката. Това Джоуи дори не се цепна.

— Джоуи! — извика Блу и очите ѝ се насълзиха.

— *Ка!* — изригна Клео и захвърли обувките.

— Недей! Ще го нараниш — рече Блу и хукна да ги вземе.

Брижит се усмихна, защото си бе помислила, че Блу харесва модела.

— Може би трябва да вземем люзпестото момиче за модел.

— Нея ли? — ахна Клео и грабна обувките.

— Вземи ги, друже — каза Блу. — Не бих си пъхнала крака в това за всичките пари в щастливата страна^[2].

Всички страхове на Лала, че баща ѝ ще ѝ натяква *казах ли ти аз?*, потънаха в дълбините на съзнанието ѝ. Представяше си маймуни на високи токчета, яхнали пътеката за бягане. Одрани кенгурута. Изскубани болтове. Ботуши от вълча козина.

Момичетата гледаха Лала и мълчешком я подканяха да предприеме нещо. Тя тъкмо се наклони да попита дали е твърде късно да сменят дизайна на обувките, когато Дюс се появи с Джаксън и Хийт.

Той целуна Клео за здрасти и попита:

— Какво е това чудо на краката ти? Да не са ти правили операция?

— Не, но ще се наложи, ако веднага не сваля обувките.

— Кажи ми кой ти почизтва лицето и аз ще забравя, че чух това — рече Брижит.

— И защо? За да направиш от мен дамска чанта ли?

— Ха! — разсмя се Дики.

Клео погледна Дюс. Надяваше се да фрасне Дики и да защити честта ѝ. Но вместо това Дюс протегна ръка и каза:

— Господин Дали, баскетболните ви екипи са направо страхотни.

— И твоят вкус към фустите е страхотен — отвърна Дики. Дюс пусна ръката му шокиран.

— Какво ще кажете да открием стенописа? — попита Джаксън и поведе групата към огромния чаршаф. Хвана единия край и изчака Хийт да допие еднолитровата си Супер Голяма Глътка и да хване другия край.

— Още не е съвсем готов — обясни Джаксън, — но ще схванете идеята.

— Едно... две... три! — отброи Хийт и дръпна платното. То изплющя и се изду. *Бъраааа!* Голямата глътка на Хийт изригна в едно голямо оригване. Огромна огнена топка излетя във въздуха и кацна в средата на веещия се чаршаф. Оранжевите пламъци мигом погълнаха плата.

— Аааа! — изпищя Джаксън, уплашен от горещината, и хвърли чаршафа върху талашитената сцена. Само след секунди и тя се подпали. Пукащи въглени подскачаха и се рееха из салона. Подпалиха и реката от червена боя, която се виеше като змия по пода.

Уууун-ууун-ууун. Пожарната аларма се включи. От тавана се спуснаха пръскачки, от които струеше ледена вода. Блу затанцува в мъглата, а в това време всички останали се опитваха да прогонят с ръка дима и да намерят изхода.

Франки започна да пуска искри.

— Код зелено!

— *Zut alors, mes cheveux!* — извика Брижит. — Зтудено е под дъжда.

— Може би ще можем да направим от нея една-две луфи — предложи Лала.

— *Pardonnez-moi?*

— Да, можем да направим от косата ти луфа, а дръгливите ти ръце да използваме вместо бъркалки за кафе — викна тя, без повече да се притеснява от неодобрението на баща си. *Че на кого му пука за някакъв си колеж?* Имаше хиляди години пред себе си. Все някога ще свърши нещо, което да заслужава похвалата му. Сега искаше да защитава онова, в което вярваше. Като например грижата за животните. Правата на РАД. Себе си. Това може би нямаше да донесе полза на „Мърстон“, но животът не е само училище — особено когато трае цяла вечност.

В далечината се чу воят на пожарните сирени. Класните стаи се опразниха и по коридорите се втурнаха ученици. Сред дима се появи Хейли и взе да стреля наред с пожарогасителя си като с картечница.

Лампите в салона угаснаха. Хийт хукна към изхода. Лала вдигна лице към студената вода, сякаш я приканваше да отмие лепкавото, мръсно чувство, което цял следобед я тровеше като тежък случай на дизентерия.

Червените аварийни светлини се включиха и окъпаха салона в дяволско сияние. Точно навреме, за да осветят Дики, който се блъсна в Дюс и събори очилата на Горгон на земята. Дюс закри очите си.

— Очилата ми! Някой да ми даде очилата!

Хрун!

Белите маратонки на Дики стъпкаха рамките. Дюс ококори очи. Дики се подхлъзна.

— Ааааа... — викът му бе прекъснат. На негово място се появи кръгла каменна статуя.

Дюс отново замижа.

— Изведете ме оттук!

— Държа те — викна Лала и се завтече към него. — Не се бой, аз виждам в тъмното.

— Можеш ли да ме изведеш навън? — попита той.

— При едно условие — отвърна Лала.

— Какво? — той се закашля.

— Отвори очи.

[1] Малко кенгуру. — Бел.пр. ↑

[2] Става дума за Австралия. Названието идва от книгата „Щастливата страна“ на социалния критик Доналд Хорн. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

ФРАНКИ ДУДЪЛ ДЕНДИ^[1]

— Сейди Уорлок^[2]... Су-Чин Вайнщайн... Брандън Уайт... — гласът на директора се носеше из двора на училището. Привикваше зрелостниците на откритата сцена, за да получат дипломите си. Бе стигнал почти до края на азбуката — учениците от горните класове на „Мърстон“ бяха на крачка от свободата. А Франки — на крачка от своето шоу.

— Стигна до W — обяви тя на екипа си. — Хора с X нямаме, имаме четирима с Y и един със Z. Остават петима. Ще направя последен оглед.

Членовете на Борда на равновесието гордо се изправиха — всеки на своя пост в очакване на проверката. Един бърз поглед бе достатъчен на Франки. Всичко бе изрядно.

Старомодният училищен двор сега приличаше на произведение на изкуството. Кленовете, тухлените стени и старата настилка бяха облицовани с хубав бял камък, сякаш векове наред бяха ваяни от скулптор. Бръшлянът също беше от камък. Лалетата бяха от камък. Кръглите градински маси бяха от камък. Докато се спасяваше от пожара, Дюс (окуражен от Лала) превърна цялото училище в сцена от „Флинстоун“. (Е, добре, Дюс започна всичко, но за да се довърши работата, поканиха страхотен експерт по декора — майката на Дюс. Но признанието бе за него.)

Шкафчетата не можеха да се отворят. Раниците бяха твърде тежки. И вместо официалната церемония с фанфари, зрелостниците вървяха под звуците на пневматични чукове и булдозери. Учениците се бяха борили с отживелите разбирания и изведнъж се оказаха в каменната ера. На Франки ѝ се стори смешно... а може би беше поетично... или иронично? Екзистенциално? Както и да е, бе страхотно и си струваше да се отбележи.

И така, когато миналата вечер Хейли се обади през сълзи, че не може да направи своето шоу „Ние сме света“ в каменна градина, Франки пусна искрите в действие. Искеше нещо, което да обобщи годината, да показва, че животът не е черно-бял, а може да бъде и зелен. Не искаше да се бори за промяна, а да работи с онова, което имаше на разположение. Щеше ѝ се да приема, не да отхвърля. Та всичко през изтеклата година бе свързано точно с това.

Така че, сътвориха „Каменното училище — роман в графити“. Всяко дърво, тухла и скала бяха изрисувани с цветни тебешери. Имаше и графити, които документираха най-запомнящите се моменти от годината. За тебешира отговаряше Гулия. За рисунките — Джаксън. Брет, Хийт и Айриш Еми снимаха с камера, а Хейли трябваше да посреща гостите и да ги отвежда до масата със закуските. Задачата не беше непосилна, но Хейли, както и петнистото ѝ лице, явно имаха нужда от почивка.

— И накрая — Жалбин Йелпс, — рече директорът Уикс.

— И а и и и — стенеше Гулия за по-голямата си сестра.

В мига, в който зрелостниците хвърлиха шапките си във въздуха, пневматичните чукове гръмнаха. Сетне се отправиха към столовата. Черните им тоги се вееха зад тях и те приличаха на колония прилепи.

— Идват! — викна Франки.

— Благодаря ти — каза Хейли и бежовите ѝ очила се замъглиха.

— За какво?

— Ти ме спаси. — Хейли се озърна. — Ти спаси обяда. И всичко е тоооолкова... — тя спря, за да си издуха носа.

Франки сложи ръка на рамото ѝ.

— Знам какво е цялото училище да те обвинява за разни неща. Не бих пожелала това и на... — Тя замълча. — Хей, мога ли да те попитам нещо?

Хейли кимна.

— Защо даде речта си на Клео?

Хейли притисна кърпичката до носа си.

— Тя ми даде това — рече и вдигна синьото око — талисмана на верижката си.

— Окото на Хор^[3]? — Франки не можа да скрие изненадата си. Може би Хейли все пак не беше чак толкова умна. — Можеш да си купиш синьо око във всеки магазин за подаръци на изток от Унгария.

Хейли прихна.

— Каза, че е амулет за нормално зрение, нали разбираш, ще ми помогне да сваля очилата.

Франки ахна.

— И ти й *повярва*?

Хейли пак се изкиска.

— Не, разбира се. Но започнах да ходя на уроци по ръчно духане на стъкло. С Хийт искаме да правим вази това лято и да ги продаваме на фестивалите по изкуство. Най-скъпа е пещта, а Хийт ще се справи, така че... Както и да е. Наред с училището, уроците, обяда и кучето, което трябва да извеждам, конкурсът ми дойде в повече. Трябваше ми извинение, за да се откажа. — Тя повдигна очилата си и притисна насълзените си очи.

— Извинявай. Мисля, че просто съм прегряла.

Франки я прегърна.

— Всичко е наред.

— Нали пак ще се виждаме догодина? — подсмръкна Хейли.

— Разбира се — отвърна Франки. — Ще имам нужда от теб — някой трябва да държи Брет под око.

— А ти ще държиш Хийт под око в „Радклиф“.

Франки се прекръсти.

— Кълна се, иначе болтовете ми да гръмнат и да се изпържа в пламъци.

— Ето ги, идват — усмихна се Хейли. — Отивам да ги посрещна.

Франки й махна за довиждане и хвърли последен поглед на двора. Ярките прочувствени рисунки с тебешир разказваха славна история. Тя започваше с танците на Все светии — Брет бе изобразен как пищи с падналата глава на Франки в ръка. В средата Франки взимаше интервюта от РАД за филма „Чудовището на нашата улица“. Над всичко грееше дъгата на госпожа Фус. Най-сетне Франки проумя, че тази история не можеше да бъде разказана без нея. Защото над дъгата в небето искреше зелена звездичка. Тази звездичка беше тя.

* * *

Едно летящо каменно лале тупна пред Франки.

— Идеята твоя ли беше?

— Защо всички са толкова изненадани? — попита Франки. Не сметна въпроса за комплимент.

— Ами просто всичко е толкова... — Били се постара да не я засегне.

— Наелектризиращо?

— Да, наелектризиращо. — Той ѝ подаде лалето.

— Това пък защо?

— Съжалявам.

— За какво? Размени урните, понеже си мислил, че не мога да спечеля или че не мога да измисля хубава тема за обяда?

— И двете.

Франки взе цветето и го завъртя между пръстите си.

— Откъде знаеше, че няма да спечеля?

— Защото, мила моя... — Били я хвана за раменете — речта ти беше калпава.

Франки избухна в смях и прегърна невидимия си приятел. А това явно не изглеждаше нормално.

— Това или е Незримия Били, или ти играеш някаква шантава игра на замръзванка — рече Кандис. Единствена тя сред зрелостниците бе пристегнала тогата си с колан, а на гърба бе извезала инициалите си КК. — Впрочем, обядът е страхотен.

— Къде е Мелъди? — попита Франки.

— Отпраши веднага след церемонията. Нещо, свързано с групата, или пък с Джаксън. Не знам. Става опасно, ако човек много я слуша. Все едно, Би, родителите ми тъкмо ме изненадаха с билет за първа класа. Втора класа — вълн!

— Къде заминаваш? — поинтересува се Франки.

— Отивам за лятото във Франция — ще наблюдавам уличната мода. Били и Спектра идват с мен, защото, нали знаеш, те могат да летят безплатно.

Франки пусна няколко искри. Погледна Били. *Благодаря ти, че ми каза.*

— Щях да ти кажа — рече той, след като видя фойерверките на Франки, — но през последните дни ти не ми вдигаше.

— Откога си правиш труда да се обаждаш? — пошегува се Франки и отново го прегърна.

— Кандис? Ти ли си? — попита тъмнокос красавец със сако от туид, докато си проправяше път към тях.

Кан се опули. Франки не беше виждала толкова шокирано норми.

— Шейн? — извика тя и бухна къдриците си. — Ъ, какво правиш тук?

Шейн скръсти ръце.

— Сестра ми Минди завършва днес.

Кандис засука една руса къдрица.

— Ти си брат на *Минди*?

Шейн вдигна вежди и кимна.

— А ти учиш в гимназия.

Кандис взе чашата с лимонада и му намигна.

— Вече съм в колежа.

Шейн бутна чашата от ръката ѝ и изхвърча гневно навън.

Стотици очи се извърнаха да видят как ще постъпи Кандис Карвър, след като бе зарязана. Но тя дори не забеляза. Беше се вторачила в айфона си и разглеждаше списъка със задачи за Франция.

— Номер едно — прочете тя. — Да скъсам всякакви връзки с американски момчета. — Замахна по дисплея и натисна „Изтриване“.
— Шейн *вън!*

* * *

Франки свали лилавите си гладиаторски сандали и се настани на един каменен храст. Размърда зелените пръстчета на краката си и зачака Брет да свърши с опаковането на озвучителната техника.

Към нея с протегнатата ръка приближи директорът Уикс.

— Отлична работа, госпожице Щайн! — каза той и се здрависа.
— Надявам се, че догодина ще се кандидатираш за ученическият съвет.

Франки въздъхна.

— Да, обмислям го. Но като че ли това ще стане в „Радклиф“.

Директорът отпусна рамене.

— А, „Радклиф“, значи. Камата в сърцето на моята кариера. — Разхлаби вратовръзката си, на която пишеше *Честито завършване* на девет езика.

Франки подсмръкна.

— Мислех, че *ние* сме тази кама.

— Кой? Учениците?

— Не, РАД.

Уикс втренчи пронизателните си сини очи в нейните.

— Винаги съм мислел, че вашето общество е необикновено. Но трябваше да уважа желанието на родителите ви и да си мълча. Нищо не може да ме развълнува толкова, колкото вие, децата, затова, че се обединявате и браните справедливостта. — Извади от смачкания си бежов костюм червена кърпичка и попи потта от челото си. — А сега ще си отидете...

Пространството на сърцето на Франки хлътна. И тя самата не можеше да си го представи.

— Какво ще стане с това място?

— Временни класни стаи — каза той и огледа купчините с останките, които изпъстриха двора като огромни мравуняци. — Докато отново построим училището. Но ние ще го построим. Ние знаем как да оцеляваме. Точно като вас. — Той се усмихна. — И кой знае? Може пък да промените решението си и да останете.

— Аз обичам „Мърстон“ и прочее — Франки стана и го потупа по рамото. — Но да учим във временни класни стаи? Това не е толкова наелектризиращо.

[1] Игра на думи с мюзикъла от 1942 г. „Янки Дудъл Денди“ за живота на Джордж М. Коен — известен американски продуцент, актьор, певец, танцьор и драматург. — Б.пр. ↑

[2] Warlock — магьосник. — Б.пр. ↑

[3] Богът с глава на сокол, носи двойната корона на Египет и има ореол от слънчевия диск. Името му означава „Този, който е горе“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА НАД ДЪГАТА

— Леопардовият потник. Средното чекмедже между зебровия клин и гепардовата къса рокля. Бързо! — стреляше Кандис инструкциите си.

Мелъди плъзна на дясно огледалните врати.

— Големият или малкият?

Кандис свали слънчевите очила котешко око и я погледна ядно.
Ти как мислиш?

— Явно малкия.

Кандис го грабна, сгъна го до размерите на кутийка тик-так и го натъпка в зеления войнишки сак.

Мелъди хвърли поглед към бялата къща отсреща. Прозорецът на Джаксън беше отворен. Завесите се полюшнаха. Сърцето на Мелъди подскочи. Дали не беше пропуснал ориентацията в лагера „Кресчендо“, за да я изпрати? Завесите отново се полюшнаха. Беше само вятърът.

— Имаме работа тук! — Кандис щракна с пръсти. — Черните ластични панталони. С циповете на глезените. В чекмеджето с панталоните, не от страната на широките панталони, от другата.

Мелъди пхна панталоните до джинсовия потник. Нещо ѝ намигна от дъното на сака.

— Бюстие с пайети?

Кандис стоеше пред огледалото и съзерцаваше една черна филцова шапка.

— Когато пайетите те повикат, по-добре им отговори. И, повярвай ми, те ще те повикат винаги в най-необичайния час. — Тя запрати шапката през прозореца като старо фризби. — След по-малко от двацет и четири часа ще похапвам шоколадов кроасан в някое бистро и ще говоря франсе с някой хубав гарсон.

Мелъди се стовари с въздишка на розовото легло на воали.

— Трябва да си отдъхна пет минутки — рече и гушна една бяла сатенена възглавница.

Кандис се излегна до нея и дръпна перце от косата ѝ.

— Ще ми липсваш, чудовище — каза тя и притисна Мелъди в прегръдките си.

Мелъди вдишваше парфюма на Кандис. Може би, ако поемеше дълбоко дъх, щеше да задържи аромата до август.

— Без сбогувания, нали помниш?

Кандис кимна и шумно подсмръкна. И тя ли мислеше за изминалите десет месеца? Месеците, в които се бяха сблизжили повече, отколкото през всичките петнайсет години. За преместването им в Орегон? За деня, когато срещнаха Джаксън? За мига, в който видяха как той се превръща в Хайд? Когато заедно основаха ГАЩИ? Когато разбраха, че не са родни сестри? И решиха, че това няма значение?

Мелъди се облегна на лакът и се вгледа в очите на Кандис, покрити с блестящ грим.

— Всеки ден, независимо къде се намиращ, ще ходиш в някое интернет-кафе и ще ми разказваш какво се случва при теб. — Кандис запримигва. — Искам и подробности. Снимки. Истината.

— Лъжите вълн — съгласи се омагьосаната Кандис.

Сирената — 1, нормито — 0.

Ссссссс. Отвълн се чу шум от спирачки.

Мелъди и Кандис замръзнаха. *Това е то. Едно... две... три...* Мелъди скочи върху килима от овча кожа и зарови в нея пръстите на краката си.

— Автобусът пристигна! — викна Глори от долния етаж.

Кандис закопча ципа на сака и го бутна към Мелъди.

— Ако с този гардероб не станеш роклегенда, си мъртва за мен.

На вратата я чакаха ридаещите Глори и Бо.

— Утре вечер ще се видим в Сиатъл — рече Мелъди. — А после в Портланд, Сан Франциско, Анахайм и Сан Диего. — Преглътна желанието си — колкото хапче за слон — да заплаче. Наистина, родителите ѝ щяха да присъстват на всеки концерт, а денем щяха да карат след автобуса с техниката. Но това бе краят на една ера. За първи път Мелъди стъпваше на широкия път. Светът ѝ нямаше да остане малък — благодарение на процъфтяващия ѝ талант. Подобно на състезателен кон, дарбата ѝ имаше нужда от упражнения, за да се

развие. Нуждаеше се от място, за да се разгърне. Салем бе твърде малък. Всяка крачка, която Мелъди правеше към бъдещето, бе крачка, която я отдалечаваше от миналото.

Бо разроши и без това чорлавата коса на дъщеря си.

— И да не пиеш.

— Да не взимаш наркотици — добави Глори.

— И повече никакви якета с качулки! — викна Кандис отгоре. Не искаше да я видят как плаче.

Разсмяха се и се прегърнаха. Целунаха се. *Ще ми липсват всички.* Глори и Бо обещаха да тръгнат веднага щом оставят Кандис на летището. Те бяха семейството, което я изпращаше при новото ѝ семейство. И доказваха, че истинската любов означава да оставиш някой да си тръгне — нещо, което Джаксън явно не желаше да стори.

* * *

Вратите на виненочервения автобус се отвориха със съскане. Гръмна встъплението на „Райски град“.

Гранит изскочи от автобуса.

— Аз ще взема сака — каза той и посегна към багажа ѝ. Но Мелъди продължи да влачи багажа си по стълбите, сякаш бе труп.

— Ти вече си мениджър — пошегува се тя. — Защо не повикаш носача?

Той грабна сака и го преметна през рамо. Това ѝ напомни вечерта, когато се срещнаха — бе я спасил от тълпата на дансинга.

— Докато не намерим някой за тази работа, аз ще бъда носач и мениджър.

— Трябва да поговоря за това с моя приятел Лю.

— На всяка цена — каза той и пхна сака в багажника на автобуса. — Готова ли си? — Гранит се усмихна така, сякаш ѝ беше подготвил изненада. Но Мелъди знаеше, че той се опитва да запази самообладание. Иначе щеше да скочи на автобуса и да закрещи с пълно гърло: „Заминаваме на турне!“. А тя знаеше, защото и нейните вътрешности играеха поло.

— Добре дошла на борда! — изкрещя Девет-цяло-и-пет, надвиквайки *Гънс енд Роузис*. Тя и Чичи се бяха качили на черните

кожени седалки и лепяха плакати на „Оловно перо“ по шкафчетата, облицовани с дървен фурнир. Сейдж сглобяваше нова коледна елха — на тънките ѝ клончета щяха да се полюшват даренията на приятелите, които им предстоеше да срещнат. Автобусът миришеше на кожа и бонбони — мирис, който Мелъди занапред щеше да свързва с новото начало.

Зад канапето и кухненските шкафове имаше шест легла — три от едната и три от другата страна. Приличаха на рафтовете в гардероба на Кандис. Упадъчни за случаен посетител, съвсем на място за рокаджии. Зад леглата бе кабинката с тоалетна и душ. А най-отзад се мъдреха двете тонколони. Всичко бе свършено.

— Готови ли сте? — викна Гранит и запали мотора. Освен мениджър и носач, той беше и техният шофьор.

— Готови! — викнаха момичетата.

Мелъди отвори прозореца и изпрати въздушни целувки на семейството си. Те ѝ махаха и на свой ред ѝ пращаха целувки. Тя се обърна и погледна къщата на Джаксън — така, за всеки случай. Но както и преди, там нямаше никого.

Когато автобусът потегли, Сейдж раздаде на всички шоколадово мляко.

— За „Оловно перо“!

— За „Оловно перо“! — отвърнаха момичетата, чукнаха се с кутиите и нагънаха млякото.

Гранит зави на север по I-5. Това не беше просто магистрала, а път, постлан с неизчерпаеми възможности.

— Кажете довиждане на Салем — извика Чичи.

Сейдж и Девет-цяло-и-пет се покатериха на канапето и замахаха. Но не и Мелъди. Отиде и седна до Гранит. Тържествено си обеща никога повече да не поглежда назад.

И тогава телефонът ѝ звънна.

Номерът беше на Джаксън, но гласът — оживен и доста по-силен — беше на Ди Джей.

— Къде сте тръгнали без мен? — пошегува се той. Някъде наблизо гърмеше китара.

Мелъди се усмихна — бе изненадана, но най-вече изпита огромно облекчение. Джаксън не я бе изоставил — бе изоставил себе си. Заради нея. Абсолютна саможертва. И невероятна любов.

— Имаме нужда от носач — каза Мелъди. — Парите са жалки, а храната е още по-зле.

— Приемам! — Ди Джей прати местонахождението си и автобусът обърна назад. Това бе прекрасен завършек на една история и абсолютното начало на нова. Камилъди изчезна.

ЕПИЛОГ

РАД ДО МОЗЪКА НА КОСТИТЕ

Вторник, 2 септември

Кленовете бяха засадени отново и сега образуваха арка. Погледнати отгоре, есенните листа — червени, жълти, зелени, оранжеви и кафяви — приличаха на дъга. Сградата от стъкло и секвоя в края на арката приличаше на гърне със злато.

Или поне така изглеждаше на снимката, която висеше на входа.

Облечен с изтъркани джинси и широка риза, господин Ди стоеше пред сатенената лента, опасала стъклото като подарък. До него бе Лала — в едната си ръка въртеше слънчобран, а в другата държеше златна ножица. На рамото ѝ беше кацнал граф Великолепни, който носеше маска за сън на черни и розови райета и новата си корона по случай началото на учебната година.

— Добре дошли в... — Баща ѝ дръпна въжето и разви едно черно-розово знаме. Всички ахнаха. Името на герба на училището не беше „Радклиф“. Лала настоя и то беше сменено с по-значимо. То щеше да напомня за нощта, в която започна всичко — Франки Щайн изгуби главата си и разкри тайната на РАД, а нормитата разместиха буквите на „Мърстон Хай“. Нощта, която беляза началото на края.

— Добре дошли в „Монстър Хай“ — рече господин Ди на стотиците присъстващи. — Най-модерното училище в страната!

Аплодисменти.

— Цял следобед мога да ви разказвам за огромните терени, които са на разположение на нашите спортисти, за преносимите зарядни, за чиновете фонтани и водните алеи, за разкаменяващите инструменти, за избираемите предмети — моден дизайн на аксесоари и дрехи и съвременно мумиознание — шапките с климатик, портативните отоплителни лампи, музикалната учебна програма, нашия приют за животни и спацентъра за поддържане на козината...

Лала засия. Граф Великолепни размаха крила.

— ... но вместо това ще ви оставя да ги видите.

— Уууууу-хууууу! — нададе вой някой.

Господин Ди вдигна ръка.

— Но преди това трябва да благодаря на няколко човека. — Той огледа хората и се усмихна.

Да, усмихна се!

— Благодаря на Рам де Нил, че финансира проекта (*аплодисменти*) и на семейство Улф за страхотното строителство (*аплодисменти*). Благодаря на семейство Щайн, на госпожа Джей и на новия ни музикален педагог, Марина, за това, че изработиха интересни и нетрадиционни учебни програми, които отговориха на всички стандарти на щата Орегон (*аплодисменти*). Благодаря на господин Уикс, че прие да стане директор (*аплодисменти*). Благодаря на Дюс Горгон и Клод Улф, че убедиха Спортната федерация на Орегон да приеме нашите отбори (*мощни аплодисменти*). И... — Господин Ди свали слънчевите си очила. Примигна на слънцето, а после прегърна дъщеря си. Докосването му я сгря както нито Клод, нито кашмирът можеха да я сгреят. — Но преди всичко искам да благодаря на моята забележителна дъщеря Лала и на нейната електрифицираща приятелка Франки Щайн. Цяло лято ме убеждаваха да отворя вашето училище за нормита. И аз ги послушах (*гръмки аплодисменти*). И мога да ви уверя, че го направиха без помощта на сирените. — Мелъди и Джаксън се ухилиха. — Без повече суетене, дарявам ви... „Монстър Хай“!

Оглушителни аплодисменти.

Семейство Улф запушиха уши, а в това време Лала преряза лентата. Всички се спуснаха напред.

Лала наблюдаваше родеото, но не се включи в него. Още чувстваше ръката на баща си. Бе толкова близо, че можеше да усети крема му за тен. По някаква причина днес той не бързаше за никъде. Лала искаше да задържи този миг колкото може по-дълго.

— Ти наистина ли мислиш това, което каза? — попита тя и погледна волевото му лице.

Той се втренчи в нея. Черните му очи приличаха повече на искрящи перли, отколкото на камъни.

— Кое?

Лала се зачуди дали да не си съчини нещо. Все още се боеше да му покаже колко много се нуждае от одобрението му. Не защото я плашеше какво би могъл да стори, а защото се страхуваше от онова,

което не би сторил. Трябваше й време, за да сподели чувствата си. Ала най-сетне повярва в себе си. Вече нямаше значение какво би казал той за нея. Щеше да оцелее. И даже да разцъфне.

— Наистина ли смяташ, че съм забележителна? — настоя тя. — Наистина ли?

— Една от най-забележителните жени, които познавам — каза той и погледна с тъга отвъд дърветата. — Май не съм го казвал често.

— Мога да преброя на единия си зъб.

Той се подсмихна.

— Мислех, че знаеш.

Лала се измъкна от прегръдката му — нежността не отлетя, прокудена.

— Откъде да знам? — Ръцете й трепереха. Тя лапна едно хапче желязо и го глътна без вода. То се залепи на гърлото й като хилядите неща, които искаше да каже, но така и не можа. — Татко. — Тя пак преглътна. *Хапка по хапка...* — Ние общуваме по сателит. Живееш на лодка и говориш по микрофон и със слушалки на ушите. Гордееш се повече с тена си, отколкото със семейството си. И плашиш животинките ми! — Погледна го в лицето. Той се вторачи в черните си обувки. — Може би причината е, че не ям месо или че излизам с Улф, или че съм съгласна с чичо Влад да боядисаме къщата по-цветно. Но каквато и да е причината, аз...

— Заради майка ти е! — сопна се той и оголи зъби.

Ъ?

— Лаура — обърна се той към нея с името, което майка й й бе дала. — Знаеш ли колко много приличаш на нея?

Лала се озъби възмутено, за да докаже обратното. И веднага съжали.

— Ти имаш нейния плам. Ти си единствената жена, която ми се опълчва, както някога правеше тя. Караш ме да се съмнявам в нещата, в които вярвам. Махаш черното и бялото и се опитваш да добавиш... розово.

— Какво лошо има в това?

— Цветовете са непредсказуеми — каза той, сякаш признаваше нещо повече.

— Като смъртта на нормитата ли? — попита Лала. Беше започнала да разбира.

Той кимна.

— Като болката от загубата на любим човек, отнет от нещо, което никога няма да проумееш.

Лала се надигна на пръсти и го целуна.

— Мен няма да ме загубиш.

— Боя се, че вече съм те изгубил — каза той и очите му се насълзиха.

Тя го гризна по ръката.

— Е, първите хиляда петстотин деветдесет и девет години бяха малко трудни. Но това не е нещо, което да не можем да поправим.

Баща ѝ подсмръкна и я дръпна към себе си.

— Страхотна си.

Хванати за ръка, те прекрачиха прага на „Монстър Хай“, следвайки другите. Приличаха на съвсем обикновено семейство — баща и дъщеря. Беше невероятно!

БЛАГОДАРНОСТИ

Едно високоволтажно благодаря на моя редактор Ерин Щайн^[1].
Геният и ентузиазмът ти ме карат да искря.

XXXXXXXXX Лийси

[1] Тя май е роднина на Франки, поне по болтове. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.